Sempronia Filipoi

Basme terapeutice

pentru copii şi părinţi

CĂJĂLWLUCA ***psiholog***

Fundaţia Culturală Forum

Cluj-Napoca

199

8Cuvînt înainte

Orice carte are o poveste a ei. Chiar şi această carte de poveşti. Ea este legată de experienţa dificultăţilor de comunicare din practica relaţiei cu pacientul copil dar şi cu păruitele său, în timpul şedinţelor de consiliere sau psihoterapie,

în opinia tai Etic Frorrim cea mai-imperioasă trebuinţă-a omului este aceea de a-şi depăşi izolarea, închisoarea singurătăţii sale. Pentru aceasta el trebuie să spună ceva cuiva care să-l asculte, şi care să ia în considerare cele spuse. Zi de zi, cînd vorbim celor din jur, ne dani seama că ei doar ne aud, nu ne ascultă. Mesajele verbale cotidiene sunt banale. De fapt nu comunicăm, uneori nici cu cei din familie. De aceea se întîrnplă să nu ne înţelegem, cu toate că avem aceleaşi păreri.

Comunicarea este vitală în procesul psihotcrapeutic. Ea se realizează totuşi dificil, mai ales sub presiunea timpului. însăşi durata psihoterapie! depinde de eficienta comunicării, Puţini pacienţi înţeleg că terapeutul nu le rezolvă el însuşi problema. Acest lucru nu le-ar fi de un folos real. Rolul lui este să-i asculte, să-i asiste, să-i însoţească pe calea descoperirii forţei interioare, a propriilor resurse de soluţionare a problemei,. Dar pentru a se lăsa condus astfel, pacientul trebuie să aibă încredere, să aibă clar senzaţia comunicării cu cineva care nu-l judecă, nu decide, nu-şi asumă responsabilităţile sale.

Ne putem aştepta să dureze mult timp pînă la stabilirea unei relaţii de încredere.

Majoritatea, părinţilor care au copii cu probleme sunt capabili să găsească singuri rezolvarea dcficultăţilor lor. Totuşi au din cînd în cînd nevoie şi ei de cineva care să-i asculte (nu doar să-i audă), să-i înţeleagă, în timp ce ei înşişi se află. în procesul interior de căutare şi elaborare a soluţiei.

La fel se întîmplă şi cu copiii care vin la consiliere sau la psihoterapie. Au nevoie sa. se simtă înţeleşi şi să aibă libertatea de a hotărî pe cît posibil singuri în problemele lor. Terapeutul supraveghează această independenţă, I -ajută să-şi descopere eul, forţa interioară de a se împăca sau de a se confrunta cu situaţia conflictuală.

înainte ca psihoterapia să devină o modalitate ştiinţifică de abordare, basmul era deja un element folcloric, poate chiar tradiţional de terapie şi pedagogie prin folosirea metaforei. Nu putem preciza dacă Şeherazada a fost prima "specialistă" despre care se spune că timp de 1001 de nopţi ar fi afinat tulburarea mentală a sîngerosului şah Riar istorisindu-i basmele care au făcut-o celebră, între 1812-1815 nu mai puţin celebrii fraţi Grimm, descoperind cît de asemănătoare sunt basmele diferitelor popoare, au semnat actul de naştere al basmologiei modeme ca autori ai culegerii "Kinder und Hausmärchen".

Cu siguranţă basmul nu ţine totuşi numai de domeniul copilăriei. Este principalul motiv pentru care această carte se adresează în acelaşi timp adulţilor şi copiilor. Ea a fost inspirată pe lîngă propria experienţa, de alţi doi autori şi psihoterapeuţi: Nancy Davis şi Nossrat Paseschkian ale căror idei convingătoare au constituit axa principală pentru adaptarea în româneşte acestei prime colecţii de basme terapeutice.

Cran trebuie înţeles basmul cu nrraij terap ut c

■ "Soldăţelul zăcea aruncat la gunoi, trist şi speriat. Simţea că ceva în interiorul lui fusese montat greşit, dar nu ştia ce putea să facă, pentru că nu era foarte sigur ce anume era greşit. în noaptea aceea, cum stătea aşa bietul soldăţel în întuneric, i s-a arătat deodată ceva luminos. Pe măsură ce arătarea se apropia, se dovedea a fi o zînă minunată şi plină de strălucire. Cînd s-a apropiat destul de mult, zîna s-a prezentat zi cînd: "Eu sunt zîna visurilor distruse".

"Visuri distruse? Ce înseamnă asta?" a întrebat încetişor soldăţelul de jucarie."Nirneni nu mă poate repara pentru ca nici chiar eu nu ştiu ce mi s-a stricat.".

"Păi nici nu este nevoie sa ştii tu asta" i-a răspuns cu drăgălăşenie zîna cea strălucitoare. Apoi l-a ridicat uşurel pe soldăţel şi a zburat cu el la meşterul de jucării. Zîna l-a rugat pe meşter să repare părţile stricate ale soldăţelului şi să-l facă să se mişte aşa cum era de aşteptat de la oricare altă jucărie.

Meşterul a fost foarte fericit să repare la loc pe soldăţel..."("Soldăţelul de jucărie")

".....Fetiţa nu mai putea de ruşine. Viaţa i se părea un chin. De necaz, tot gîndindu-se la ce i se întîmpla, obosită şi ruşinată fetiţa s-a oprit pe marginea drumului să se odihnească. Cum plângea aşa încetişor, nici n-a observat că s-a apropiat de ea o bătrînică cu ochi buni şi înţelepţi, care s-a oprit şi a privit-o. Văzînd cît de supărată era fetiţa, a întrebat-o:

"Pentru ce eşti supărată?"'

"Pentru că nu înţeleg ce se întîmpla cu legumele pe care le îngrijesc şi le duc la piaţă să le vînd. Deşi muncesc aşa de mult cu ele, deşi le împachetez pe fiecare în lădiţe, cînd ajung la piaţă am foarte mari emoţii. Deschid lădiţele şi nu găsesc în ele decît frunze veştede, cotoare putrede, din care nu mai pot să vînd absolut nimic. Nu mai ştiu ce să mă fac.,.".

"O, doar asta te necăjeşte?" a întrebat-o bătrînică. Apoi, plină de bunăvoinţă, a adăugat:

'"Tu nu ai auzit încă de gîndacii invizibili ?"

"Nu, nu am auzit şi nu i-am văzut niciodată", a răspuns fetiţa ri di cînd
ochii.

"Păi nici nu aveai cum să-i vezi , pentru că sunt invizibili. Ei apar atunci cînd ai emoţii şi-ţi distrug munca pe loc."

"Dar cum aş putea să mă apăr de ei?", a întrebat-o fetiţa.

Bătrînică a privit-o pe fetiţă în ochi şi a adăugat:

"Am să-ţi dau o cheiţă fermecata. De cîte ori te vei strădui şi vei munci pentru ca legumele şi zarzavaturile tale să iasă frumoase ca să le poţi vinde, după ce le-ai împachetat, încuie capacul flecarei lădiţe cu aceasta cheiţă. Cînd vei ajunge la piaţă nu vei mai avea emoţii, pentru că verdeţurile pe care le-ai cultivat nu vor mai fi atacate de gîndacii invizibili". Zicînd acestea, batrînica i-a întins fetiţei o cheie mică, deosebită de toate cheile pe care fetiţa, le văzuse vreodată... ."("Gîndacii invizibili")

Aproape indiferent de vîrstă, avantajele folosirii conştiente, intenţionate, a basmului cu mesaj terapeutic sunt aceleaşi.

1. Basmul terapeutic *ilumineaza*. Se adresează intuiţiei şi fanteziei, nu raţiunii şi nici logicii. Prin aceasta, ia fel ca

mitul, parabola sau fabula, intro- ducînd iraţionalul, basmul terapeutic *lărgeşte spaţiul interior* al pacientului. Extinderea desfiinţează unilateralitatea poziţiei iniţiale, liniaritatea gîndirii logice (care nu totdeauna conduce la rezolvarea conflictului) şi aruncă asupra stării patogene o lumină nouă. Comparativ cu realitatea, basmul reprezintă o lecţie de viaţă care sparge vechiul tipar al conflictului insurmontabil cu care era familiarizat pacientul. Prin intermediul mesajului terapeutic cele mai amare lecţii de viaţă sunt uşor îndulcite afectiv.

2. Adaosul de fantezie, de intuiţie, permite descoperirea şi rezolvarea unor conflicte, din cauză că. basmul cu mesaj terapeutic *este un vehicol foarte potrivit pentru modele comportamentale şi valori morale.* Pacientul absoarbe mesajul terapeutic, îl incorporează propriilor .sale gînduri, în timp ce comprehensiunea este alimentată de imaginea verbală, de naraţiunea, propriu-zisă. Schimbarea de poziţie îi este doar sugerată şi are mai mult un caracter de joc.

3. Mesajul terapeutic nu este impus printr-o concluzie morală finală, ca la fabule, ci ajunge să fie identificat de pacient şi rămîne ancorat în. conştiinţa lui, poate undeva la limita cu subconştientul Pentru că nu este legat direct de experienţa vieţii reale, *mesajul terapeutic este preluat la fel ca mesajul unui vis.*

4. Nici o confruntare directă nu are ioc cu terapeutul. Din această cauză *basmul nu ajunge să fie un "trigger" pentru declanşarea rezistenţei la terapie*. El contribuie la dezvoltarea unei. noi atitudini faţă de starea patogenă. Comunicarea îmbrăcă prin intermediul basmului, o formă "filtrată"pe care pacientul nu o are de obicei la dispoziţie. '

5. *Basmul aduce soluţii cu totul neaşteptate, cu efect emoţional pozitiv.* Contrazice logica şi obişnuinţa. Acestea, îl ţin de obicei pe pacient în cuşca conflictelor care, chiar dacă. uneori sunt minore, îl tulbură şi-l vulnerabili zează. prin repetiţie.

6. *Pacientul are posibilitatea să lărgească sensul original al mesajului terapeutic*. în cazuri diferite, mesajul este interpretabil diferit, în funcţie de situaţia pacientului, pentru că basmul transmite un anumit tip de creativitate.

7. *Mesajul terapeutic se tezaurizează.* El poate fi imediat, aparent, deghizat sau ascuns. Informaţia din naraţiune este de cele mai multe ori plasată într-o manieră ambiguă într-un context care oscilează, de la ceva familiar la ceva cu totul neaşteptat. Ambiguitatea, favorizează efectul "retard" şi face ca

mesajul terapeutic să poată fi reactivat în alte situaţii, fără ca dependenţa faţă de terapeut să crească.

8. Basmul cu mesaj terapeutic *poate fi folosit în combinaţie cu orice altă tehnică şi la orice nivel al procesului terapeutic.* Trebuie privit ca un instrument de comunicare, pentru că el creaza pacientului o bază de i den ti fi- care, protejîndu-l (fără să-l atace axiologic). îl învaţă pe pacient să se autoînţe- leagă, să se aprecieze pozitiv, să-şi descopere propria putere interioară de a se "autovindeca".

Basmul terapeutic îndeplineşte cîteva. funcţii care aruncă o lumină teoretică, asupra unui adevăr simplu: în terapie, ca şi în educaţie nu poţi da prea mult, sau prea puţin. Doza bine "calculată" are efect remarcabil dacă mesajul terapeutic îl transformă pe pacient dintr-un receptor pasiv în unul care îşi asumă activ responsabilitatea propriei schimbări.

Funcţia de "oglindă" pe care se proiectează trebuinţele emoţionale ale pacientului. Basmul activează o bogăţie neaşteptată de imagini. Astfel este posibilă modelarea mesajului său conform structurii pacientului, iar aceasta este o primă reacţie favorabilă procesului terapeutic. Al doilea pas favorabil se datorează faptului că imaginea din oglindă separă, distanţează pacientul de conflict şi de experienţa sa de viaţă. El încetează să fie o victimă a conflictului, faţă de care i se sugerează că există opoziţie.

Funcţia de model relevă existenţa soluţiilor posibile. Ele nu sunt precizate rigid. Sunt cu totul neobişnuite şi lasă loc opţiunilor pentru ca să stimuleze căi active de învăţare a modelelor proprii. Aplicarea soluţiilor fantastice este un model experimental cu totul inedit pentru pacient.

Funcţia de mediator între rezistenţa pacientului la terapie şi atacul frontal asupra concepţiilor greşite şi a mecanismelor sale de apărare. Eroul basmului este subiectul în cauză, nu pacientul. De aceea este necesară atitudinea, creativă a terapeutului faţă' de fiecare basm pe care să-l modifice conform datelor anamnestice ale cazului.

Ca şi hipnoza de tip Erikson, basmul cu mesaj terpeutic vizează subconştientul pentru a facilita modificarea comportamentului subiectului. Citind colecţia de basme învăţăm să le înţelegem şi să le utilizăm eficient în sens terapeutic: în doză adecvată cazului sau momentului, pe un ton sincer şi bineînţeles fără nuanţe moralizatoare sau pilduitoare.

Cum se foloseşte **basmul** cu mesaj terapeutic

Basmul cu mesaj terapeutic nu este un panaceu universal în psihoterapia copilului. în puţine cazuri este suficient ca mijloc de rezolvare terapeutică. Poate, şi se recomandă, să fie asociat cu alte tehnici. Pentru ca basmul cu mesaj terapeutic să devină totuşi un punct central al efortului de vindecare, este absolut necesar să fie folosit la timpul potrivit şi în forma (varianta) potrivită.

- Psihoterapeutul îşi începe demersul în general numai după ce are o informaţie anamnestică bună, în cazul utilizării basmului cu mesaj terapeutic, este absolut necesar să cunoaştem motivul consultaţiei psihologice, istoria cazului, a familiei, incidenţa tulburărilor psihice la radele apropiate, evenimentele principale, (mai ales traumele din .viaţa copilului), descrierea cit mai amănunţită a simptomelor sale. Ar fi utilă inclusiv informaţia dirnr-o caracterizare şcolară sau din oricare altă sursă pe care ne putem baza.
- Se recomandă şâjayestigăinjţiBul de sinjbohirLsuaeţ^ le cunoaşte si le acceptă pacientul, conform educaţiei şi nivelului său de dezvoltare. Testele proiective, cele grafice (Rorschach, respectiv desenul omuleţului, casei, pomului) sau visele, sunt utile *înainte* de introducerea basmelor, pentru că sondăm cu ajutorul lor nivelul subconştient căni ia se adresează de fapt mesajul terapeutic. Aplicarea aceloraşi teste *după* introducerea basmelor, semnalizează modificările produse şi devin astfel un mijloc de control al eficienţei.
- Basmele trebuie alese cu muM^ijă. Abea după ce ne-arri familiarizat cu întreaga colecţie (sau am învăţat-o pe de rost), suntem în măsură să alegem, poveştile care se potrivesc cel mai bine cazului, Dacă ne pripim, alegerea neadecvată îl va determina pe copil să asculte fără interes, să ignore relaţia cu terapeutul, sau sa se plictisească. Demersul terapeutic este astfel definitv compromis. Dimpotrivă, cînd alegerea a fost reuşită, pacientul doreşte curînd să asculte basmul din nou, ori afirmă spontan că i-a plăcut. în asemenea situaţie anxietatea scade, iar copilul va cere să asculte basmul înainte de a adormi.

Un alt avantaj al alegerii corecte este că părintele care ascultă sau citeşte el însuşi

basmul beneficiază la rin du 1 său. Şi el simte uneori nevoia de a-şi fortifica eul. Contextul neobişnuit, neaşteptat, mesajul deghizat, fantasticul în care situaţii fără ieşire primesc cele mai surprinzătoare rezolvări, diminuează şi la adult disfuncţiile emoţionale şi ameliorează capacitatea de a-şi înţelege copilul cu mai multă flexibilitate. Totuşi ne putem aştepta ca uneori părintele să nu aibă capacitatea de a identifica şi de a recunoaşte calităţile terapeutice al© basmului. El va relata după un timp doar schimbările în simptomatologia copilului, fără să le pună pe seama terapiei

.Mesajele pozitive prezente în basme sunt utile tuturor membrilor de familie care-I ascultă (mai ales mesajele de deschidere» de dragoste, de înţelegere, de încredere).

Trebuie semnalizat faptul că atunci cînd pacientul se află în plin eveniment traumatizant, basmele terapeutice sunt ineficiente. La fel se întâmplă în cazul copiilor enuretici, encopretici (cu excepţia situaţiei cînd aceste suferinţe sunt consecinţe ale unor forme de comportament abuziv asupra copilului), încă nu avem suficiente date experimentale pentru a fi în măsură să precizăm toate tipurile de patologie *în care mesajele terapeutice din basme nu sunt eficiente*.

- După ce am selectionat setul de basme pe care le consideram adecvate, a doua piatra de încercare pentru terapeut este adaptarea anumitor elemente flexibilej.a cazul concret. Basmele care sunt notate cu asterix îşi vor schimba chiar şi tilul, în funcţie de sexul copilului căruia îi sunt povestite. Cunoaşterea amănunţită a datelor anamnestice (asupra carora insistăm din nou), permite modificarea detaliilor în aşa fel încît personajele basmului să aibă însuşiri cît mai apropiate de cele cunoscute de copil; Astfel pesonajul principal trebuie să aibă acelaăi sex cu pacientul, să existe acelaăi anturaj familial, cu aceleaăi păreri, înfăţişări ăi stil de a vorbi. Aproape fiecare caz solicită anumite transformări. Realizarea lor conduce la oglindirea în simboluri şi metafore proprii» care să ceară cel mai mic efort de acceptare din partea pacientului. Ele constituie vehicolul optim pentru mesajul terapeutic. Pacientul va înţelege mai uşor situaăii concrete de viaţă care nu i-au fost explicate niciodată. Datele din testele proiective aplicate iniţial sunt o bună sursă de inspiraţie pentru aceste transformări,

Este important ca pacientul să înţeleagă cuvintele folosite.'Pentru copiii mai mari expresiile verbale simple pot fi înlocuite cu altele mai sofisticate.

-MffiducmMgmeie într-un mod cît majlejeră si directă: "Vreau să- ţi spun o poveste despre ... (un iepuraş\ o prinţesă\ un băiat etc.) Mă interesează cum o să-ţi placă". Sau: "Am găsit cîteva poveşti frumoase, care parcă îţi mîngîie sufletul şi te ajută să te simţi, mai bine". Sau: "Ştiu că îţi plac poveştile frumoase. Am să-ţi spun cîteva. Tu să mă ajuţi să o alegem pe cea mai frumoasă." Dacă suntem familiarizaţi cu toată colecţia de basme şi cu anamneza, vom reuşi să prezentăm basmele în cea mai potrivită formulă de introducere.

- Basmele trebuie povestite într-o mameră naturală, degajată, susţinută şi nuanţată emoţional
- Se recomandă evitarea a două tipuri_de_cancane:

a) încărcarea listei cu cît mai multe basme de spus într-o singură şedinţă; b) tentaţia. de a pune întrebări pacientului despre felul în care a înţeles mesajul, respectiv de a răspunde la întrebările sale despre semnificaţia basmului.

Nu se recomandă ca lista să fie prea lungă pentru a nu banaliza efortul de ascultare şi a nu obosi. Copilul trebuie să rămână la sfîeşit cu senzaţia că ar mai putea asculta măcar încă o poveste.

La orice întrebare pe care o pune pacientul răspunsul va fi ceva de genul : "Tu ce crezi?" Pentru că mesajul trebuie să alunece în zona subcon- ..ştientului nu vom căuta dacă pacientul l-a înţeles sau nu şi nu vom forţa această explorare, această descoperire. Cel mai important lucru este că *pacientul are capacitatea internă de a se expune acestui mesaj,* de a-l înţelege în ritmul său propriu şi în acelaşi timp *este incapabil să reziste influentei pe care mesajul o are asupra lui.*

- Eacjgnţul^oale ii încurajat să inventeze e_ţmsuşi„up_basgL .

-Ca să fie eficient în aplicarea tehnicii basmului cu mesaj vindecător, ter- ageutul trebujesă aibă cîteva calităţi: să rie în mod echilibrat creativ, intuitiv, cu o capacitate empatică excelentă, să descopere şi să simtă farmecul basmului, să se centreze pe pacient, să fie un bun observator al realităţii şi să nu se grăbească. Notele de 1a. sfîrşitul basmelor marcate cu asterix semnalează necesitatea modificării titlului şi a personajului principal în funcţie de sexul pacientului. Alte modificări rămîn la latitudinea terapeutului.

Recomandări pentru **părinţii** tare **doi esc să**
folosească basmul cu. mesaj terapeutic.

între felul de a gîndi al adultului şi cel al copilului este o diferenţă importantă c i ^o'^eunte erro^.r ale: în timp ce copilul crede foarte uşor că totul este posibil, adultul este convins că totul este imposibil, cu cîteva mici excepţii.

Se ştie că basmul este o istorisire, o naraţiune în care fiinţe sau obiecte înzestrate cu forţe supranaturale, simbolizînd binele şi răul, luptă pentru, sau împotriva fericirii unor pesonaje. Spre deosebire de basmul obişnuit, cel cu mesaj vindecător, terapeutic,este un basm special conceput ca să conţină o idee, mascată, exprimată indirect, şi menită să sugereze *(nu să te forţeze să înveţi cu tot dinadinsul) o* schimbare de atitudine sau de comportament. Această idee este prezentată într-un context neobişnuit, neaşteptat, care îl ia prin surprindere pe copil, fu rin du-l din realitate în lumea basmului, în care absolut totul este cu putinţă, cu ajutorul fanteziei. Copilul alunecă destul de uşor în această direcţie care coincide cu opinia lui despre lume, mai ales dacă se crează o ambianţă mai deosebită, liniştită şi se alege un moment potrivit pentru povestirea basmului.

Eficienţa acestei forme de terapie, atît de apropiată de relaţia tradiţională de intimitate dintre părinte şi copil, depinde mult de iscusinţa celui ce istoriseşte, adică de:
- modul cum intuieşte tipul mesajului vindecător de care are nevoie copilul; - capacitatea de a alege momentul potrivit; - intonaţia naturală, caldă, nuanţată emoţional.

Basmele din această colecţie nu sunt aranjate într-o anumită ordine. De aceea este bine să se ţină cont de cîteva indicaţii:

A. Pentru a alege mesajul cel mai potrivit, citiţi cu atenţie toate basmele căutînd să descifraţi mesajele emoţionale pe care le sugerează.

B. Confruntaţi părerile la care aţi ajuns cu interpretările oferite în anexa de la sfîrşitul cărţii.

C. Selecţionaţi basmele în care vi se pare că aţi găsit un sprijin pentru ca să vă înţelegeţi mai bine copilul, situaţia lui emoţională. Ele vă vor ajuta să aveţi faţă de copil cea mai potrivită şi mai utilă atitudine.

D. Alegeţi l-2 basme al căror mesaj poate fi de exemplu creşterea încrederii în sine, autoevaluarea pozitivă ("Plăntuţa cea perseverentă", "Fluturele din plasa păianjenului" "Brotăcelul şi cutremurul de pămînt"). Selecţionaţi apoi un basm potrivit cu problema emoţională a copilului, adică un basm de al cărui mesaj vindecător copilul să aibă nevoie.

11. Aveţi grijă să transformaţi titlul şi conţinutul basmului în aşa fel _ ca vîrsta, sexul, situaţia, anturajul personajului principal să fie cît mai asemănătoare cu cea a copilului pe care doriţi să-l ajutaţi. Ţineţi cont de nota explicativă de la sfîrşituî fiecărui basm.

F. Se recomandă, deşi nu este absolut necesar, să învăţaţi basmele pe de rost, pentru a le putea prezenta cît mai natural şi mai. nuanţat din punct de vedere emoţional.

G. Profitaţi de orice moment adecvat, în care copilul vă poate asculta cu atenţie.

H. Urmăriţi, reacţia *imediată* a copilului, (faţa, gesturile, tresăririle, comentariile, atenţia, tăcerile). Acest lucru vă ajută să intuiţi care basm i s-a părut, mai semnificativ. Este posibil ca părerile părintelui să nu coincidă, cu cele ale copilului. Este util ca părintele să accepte diferenţa şi să o înţeleagă.

I. Nu uitaţi să urmăriţi şi *în timp* eficienţa pe care o are basmul terapeutic (modificările părerii pe care copilul o are despre sine, sau schimbarea comportamentului sau).

J. Reluaţi basmele care i-au plăcut mai mult copilului şi repetaţi-ie printre alte poveşti, după un interval de timp care să nu depăşească o săptămînă pentru copiii mai mici şi trei săptămâni pentru cei mai mari. Bineînţeles, la cererea copilului reluaţi basmul ori de cîte ori este nevoie. Este un indiciu semnificativ faptul că anumite basme din colecţie sunt resolicitate.

K. în anumite situaţii speciale este posibil să nu vă simţiţi suficient de degajaţi ca să puteţi utiliza cu efect, bun aceste basme. Pentru ca să vă măriţi eficienţa, apelaţi la un specialist psiholog, sau scrieţi autoarei despre nelămuririle pe care le aveţi.

AVERTISMENT:

1- Nujconientaţi în mei un J^mesajuij?MgUl^^ copijuM! El îi va descoperi singur.

2. Nu puneţi întrebări despre felul în care a fost înţeles basmul. Nu siliţi copilul să-i "stoarcă" sensul cerîndu-i să repovestească sau să tragă concluzia moralizatoare, învăţătura care se desprinde. Basmul

cu mesaj terapeutic nu este o lecţie de învăţat prin constrîngere ! Daţi timp de gîndire şi de "aşezare" a sensului vindecător, care este mai aproape de vis şi de subconştient decît de raţionalitate. El poate "pluti" un timp în mintea, copilului, tară să capete de ia început rădăcini.

Ritmul de "înrădăcinare" variază de la copil la copil, în funcţie de complexul emoţional implicat.

3 • Nu-l comparaţi pe copil cu groul din basm, în mod direct, dar faceţi ca datele lor să coincidă. Cu cît copilul este mai mic, cu atît această coincidenţă are o influenţă mai mare.

4. Se recomandă să nu lungiţi "lista" basmelor pe care le-aţi selecţionat din colecţie pentru o singură prezentare. în schimb reluaţi-le de cît mai multe ori pentru a le creşte eficienţa şi pentru a nu-l nemulţumi pe copil.

5. Dacă faceţi greşelile de mai sus, basmele sunt ignorate de copil, au efecte contrare, sau chiar devin periculoase. Evitati să faceţi aceste greşeli!

BASME

Qiedacu invizibili

i marginea unui oraş îndepărtat, trăia uri grădinar cu familia lui.

Era foarte vestit datorită pasiunii pentru grădinărit, aşa că multă
(povestea nr. 1)
ume venea la el să-i ceară sfaturi. Dar cel mai mult stătea pe lîngă el fetiţa lui, căreia îi plăcea de asemenea grădinăritul. Avea şi ea cîteva straturi, pe care tatăl ei i le încredinţase să le ingrijească singură. Sădea, săpa, plivea buruienile, cu un cuvînt muncea destul de mult şi se străduia din răsputeri ca legumele şi zarzavaturile de pe straturile ei să fie frumoase şi sănătoase. în fiecare dimineaţă fetiţa punea în lădiţe salată, fasole verde, varză, morcovi, dovlecei, spanac, tot ce culegea în acea zi şi mergea ia piaţă cu ele, încercînd să le vîndă pe un preţ cît mai bun. Avea mari emoţii, dar marfa ei era proaspătă, aşa-că şeful pieţei îi arăta totdeauna un loc bun unde să se aşeze şi o ajuta să le vîndă. Cei din jurul ei o priveau cu simpatie, deşi era o fetiţă cam temătoare şi tăcută din fire. Tatăl ei se bucura şi o lăuda pentru această treabă pe care o făcea destul de bine. El nu ştia ce emoţii mari avea fetiţa în fiecare zi.

Din păcate însă, de un timp încoace, se întîiiipla ceva foarte ciudat. Cînd ajungea la piaţă, fetiţa nu mai găsea în lădiţele ei ceea ce

pusese acasă. în locul legumelor proaspete, acolo nu era decît o învălmăşeală de frunze mizerabile, şifonate, ofilite şi cotoare putrezite, la care dacă priveai, cu greu puteai să-ţi dai seama dacă fuseseră morcovi sau pătrunjei. Fetiţei nu-i venea să-.şi creadă ochilor. Se uita în lădiţe, se uita în jur la oamenii care se strîngeau în jurul ei, apoi iarăşi se uita în lădiţe, dar acolo nu mai găsea nimic demn de a vinde. Şeful pieţei a iertat-o o dată, de două ori dar apoi a chemat-o la el şi a întrebat-o ce s-a întîmplat că vine la piaţă cu marfă aşa de proastă? Fetiţei i s-a făcut foarte ruşine, a lăsat capul în pămînt, s-a roşit Ia faţă şi abea aştepta să se termine orele de piaţă ca să se ducă acasă. După aceea, zi de zi fetiţa a fost tot mai atentă ce pune în lădiţe. Se apropia de piaţă cu emoţii tot mai mari. Şi pe bună dreptate, pentru că în lădiţele ei tiu se găseau din nou decît frunze ofilite şi putrede. Cei din jur o fixau cu privirile, rîdeaupe seama ei, îi întorceau spatele, aşa că nu putea să mai vîndă nimic. Şi nu mai avea nici un prieten la piaţă.

La început fetiţa n-a spus nimic tatălui ei. Se gîndea că, poate, cineva îi încurcase.coşurile din greşeală sau din glumă. Cînd a văzut însă că nu mai reuşeşte să vîndă nimic, plină de necaz, cu ochii în lacrimi'i-a mărturisit tatălui ce păţeşte. Grădinarul cel vestit s-a supărat şi el, însă pentru că avea mare încredere în fetiţă, n-a certat-o prea tare pentru neglijenţă şi a început să împacheteze împreună cu ea legumele şi zarzavaturile proaspete în lădiţele de dus la piaţă. Făceau împreună această muncă, dar degeaba. Deşi tatăl său o ajuta, în ziua următoare, la piaţă lădiţele erau din nou pline de gunoi în loc de verdeţuri proaspete. Şeful pieţii a început să o privească plin de milă pe fetiţă, dar nu avea ce face, decît să o aşeze mai în spate, unde nu trecea multă lume, pentru că marfa ei strica tot aspectul pieţii.

Fetiţa nu mai putea de ruşine. Viaţa i se părea un chin. De necaz, tot gîridindu-se la ce i se întîmpla, obosită şi ruşinată fetiţa s-a oprit pe marginea dramului să se odihnească. Cum plîngea ea aşa încetişor, nici -n-a observat că s-a apropiat de ea o bătrînică cu ochi buni şi înţelepţi, care s-a oprit şi a privit-o. Văzînd cit de supărată era fetiţa, a întrebat-o:

"Pentru, ce eşti supărată?"

"Pentru că nu înţeleg ce se întîmplă cu legumele pe care le îngrijesc şi ie duc la piaţă să le vînd. Deşi muncesc aşa de mult cu ele, deşi le împachetez pe fiecare în lădiţe, cînd ajung la piaţă am foarte mari emoţii. Deschid lădiţele şi nu. găsesc în ele decît frunze veştede, cotoare putrede, din care nu mai pot să vînd absolut nimic. Nu mai ştiu ce să mă fac...".

"O, doar asta te necăjeşte?" a întrebat-o bătrînică. Apoi, plină de bunăvoinţă a adăugat:

"Tu nu ai auzit încă de gîndacii invizibili ?"

"Nu, nu am auzit şi nu i-am văzut niciodată", a răspuns fetiţa ri di cînd ochii.

"Păi nici nu aveai cum să-i vezi, pentru că sunt invizibili. Ei apar atunci cînd ai emoţii şi-ţi distrag munca pe loc."

"Dar cum aş putea să mă apăr de ei?", a întrebat-o fetiţa.

Bătrînică a privit-o pe fetiţă în ochi şi a adăugat:

"Am să-ţi dau o cheiţă fermecată. De cîte ori te vei strădui şi vei munci pentru ca legumele şi zarzavaturile tale să iasă frumoase ca să le poţi vinde, după ce le-ai împachetat, încuie capacul fiecărei lădiţe cu această cheiţă, Cînd vei ajunge la piaţă nu vei mai avea emoţii, pentru că verdeţurile pe care le-ai cultivat nu vor mai fi atacate de gîndacii invizibili". Zicînd acestea, bătrînica i-a întins fetiţei o cheie mică, deosebită de toate cheile pe care fetiţa le văzuse vreodată.

Mulţumindu-i, fetiţa a plecat mai bine dispusă spre casă. S-a apucat imediat de treabă. A smuls buruienile de pe straturi, a curăţit plantele de frunze uscate şi a cules varza, salata, ardeii, morcovii, roşiile , cu un cuvînt tot ce trebuia dus la piaţă a doua zi. Le-a aşezat cu grijă în lădiţe, a încuiat capacele cu cheiţa fermecată şi s-a culcat liniştită.

în dimineaţa următoare a plecat la piaţă. Şeful pieţei s-a apropiat de ea şi a întrebat-o:

"Ei, ai marfă bună astăzi?"

"Da, vino şi vezi", i-a răspuns fetiţa sigură de ea şi fără nici o emoţie. Cînd a venit lîngă ea, fetiţa a descuiat lădiţele, rînd pe rînd, lră - să-i fie deloc frică sau ruşine. Au ieşit la iveală exact verdeţurile proaspete, pline de rouă, frumoase şi sănătoase pe care ea le împachetase cu grijă. Şeful pieţei a admirat marfa. Imediat s-au strîns toţi cei din jur. Legumele şi zarzavaturile fetiţei erau cele mai frumoase din piaţă aşa încît au fost cumpărate la cel mai bun preţ. Fetiţa nu mai putea de bucurie. S-a dus acasă foarte mîndră, iar tatăl ei a lăudat-o cu dragoste.

Fetiţa nu a spus nimănui despre gîndacii invizibili care i-au distrus munca atunci cînd avea emoţii. Acum era foarte sigură pe ea şi nu-i mai era deloc ruşine de nimeni. Cu timpul a reuşit să se ducă la piaţă absolut fără nici o emoţie, aşa că n-a mai fost nevoie să folosească acea cheiţă fermecată, pe care o păstra totuşi ascunsă într-un loc secret ştiut numai de ea.

NOTĂ: Dacă spunem povestea unui ***băiat,*** eroul principal va fi un ***băiat.***

•CĂTĂLIN LOCA

- Pulul (M$^{h<}$&2rb şt **anotimpurile**

(povestea nr. 2)

Intr-o zi de primăvară minunată, în mijlocul unei păduri s-a născut un pui de cerb. Era foarte norocos puiul, pentru că se născuse exact cînd toate florile înfloreau, iar vremea era tot mai caldă şi mai frumoasă. Cu fiecare zi care trecea, odată cu micul cerb creştea totul în jur: şi copacii şi iarba, şi florile.

Mai tîrziu, cînd puiul de cerb a crescut mai mare, mai puternic, primăvara s-a transformat într-o vară caldă şi plăcută. Apoi a venit toamna. Odată cu ea, frunzele din copaci s-au colorat frumos, iar după aceea una după alta au căzut, lăsînd crengile complet goale. Mai tîrziu toamna s-a transformat în iarnă, cerul s-a făcut cenuşiu şi din nori a început sa ningă.

Puiul de cerb se uita la zăpadă şi tremura de frig. El se născuse cînd era atît de cald şi de bine. Nimeni nu-i explicase de ce copacii îşi schimbă culoarea din verde în maro şi de ce căldura se transformă în frig. Micul cerb se gîndea: "Cred că eu am făcut ceva rău şi din această cauză vremea s-a schimbat atît de mult". Aşa se gîndea şi era tare, tare trist. Din păcate ninsoarea continua să cadă, iar aerul era tot mai rece. Puiul de cerb era tot mai supărat. Continua să creadă că el era vinovat pentru că primăvara dispăruse şi pentru că venise iarna. îi era foarte teamă că într-o zi el însuşi ar putea fi transformat în ceva rece şi pustiu, la fel cum iarna transformase pădurea.

Aşa că stătea ascuns sub un copac cît era ziua de lungă, crezînd că dacă va rămîne acolo nemişcat, va putea face din nou vremea să devină la fel de bună şi frumoasă ca înainte. în timp ce zăcea acolo zgribulit, simţindu-se foarte singur, iată că s-a apropiat de el un şoricel bătrîn şi înţelept. L-a privit pe puiul de cerb, l-a tot privit şi văzînd că nu se mişcă de acolo i-a spus: "Vai Cerbuîeţule, ce tare tremuri! Şi arăţi aşa de supărat!" Puiul de cerb i-a răspuns: "Şşşti Taci, nu face zgomot! Uite, din cauza mea vremea s-a răcit. A venit frigul. Eu cred.

că dacă o să stau aici nemişcat pot transforma la loc vremea ca să lie iarăşi frumoasă. Sunt foarte trist că am fost aşa de rău."

Un timp, şoricelul cel înţelept s-a uitat la el în tăcere, minunîndu- se cum o fi ajuns oare cerbuleţul să se creadă vinovat de schimbarea anotimpurilor. 1 se părea foarte important şoricelului să-l ajute pe micul cerb să înţeleagă cum stau lucrurile în acestă lume în care trăim, aşa că i-a spus: "Nu eşti tu de vină că se schimbă vremea! Acesta este un lucru foarte firesc. Aşa este viaţa. în fiecare an după primăvară urmează vara. Atît primăvara, vara, toamna, cît şi iarna, sunt numai nişte anotimpuri care vin şi trec unul după altul. Primăvara este anotimpul în care în pădure toate înmuguresc, înfloresc, cresc din nou, iar vara este foarte cald. Apoi vine anotimpul numit toamnă, cînd frunzele se colorează aşa de frumos, iar după aceea cad din copaci, lăsîndu-le crengile goale. După toamnă urmează iarna. Acesta este exact anotimpul care te face să te simţi aşa de înfrigurat cum te simţi acum. Iarna este ger, iar pădurea este goală şi pustie, Numai că din fericire iarna se va termina în curînd, După ea va verii iarăşi primăvara. în fiecare an, anotimpurile vin şi trec în aceeaşi ordine. Se poate întîmpla ca iarna să vină ceva mai repede decît vremea hotărîtă, iar frigul să înceapă mult mai curînd decît ar trebui. Atunci este foarte greu de găsit hrană în pădure, Dar tu să ţii minte că întotdeauna după iarnă urmează din nou primăvara, pentru că aşa a fost făcută lumea aceasta. Chiar şi acum, în timpul iernii reci, cînd îţi este foarte greu să crezi că va mai 11 din nou primăvară, trebuie să găseşti în inima ta puterea de a înţelege acest adevăr."

"Dar de ce nu pot să văd că vine chiar acum primăvara?" a întrebat foarte curios cerbuleţul. "Ajută-mă să înţeleg, te rog!"

"Uneori norii ascund soarele de pe cer. Atunci aproape nu-ţi mai vine să crezi că soarele există totuşi în spatele lor. Apoi, după un timp ,vîn- tul alungă norii şi te lasă să vezi că soarele a rămas tot acolo unde era din- totdeauna. Cîteodată vara, observi cu părere de rău că o floare minunat înflorită, se uscă în scurt timp, iar seminţele ei sunt luate şi împrăştiate de vînt. în acea clipă este greu să-ţi dai seama că din acele seminţe vor creşte alte flori. Dar atunci cînd în anul următor revine primăvara, poţi vedea cum din seminţe cresc plante noi care înfloresc la fel de frumos ca cele din anul trecut".

Cerbuleţul asculta foarte atent ce spunea şoricelul. I se părea că vorbele noului său prieten au un înţeles special, care mergea drept spre inima lui. Dar mai erau atîtea de spus şi de aflat..." Dragă Şori

celule, iarna este aşa de rea pentru mine, pentru că mă face să simt un fel de frig în suflet, Ia fel cu frigul de afară".

Dar Şoricelul l-a sfătuit prietenos pe puiul de cerb: " Orice fiinţă are propriul său izvor de putere şi de căldură în ea însăşi, chiar dacă este rece afară. Caută propria ta căldură *înăuntrul* tău şi încearcă să o hrăneşti ca să crească continuu. Atunci ea te va ajuta să te simţi încălzit chiar dacă afară este cel mai frig." Apoi, promiţînd că se va întoarce pe-acoio Şoricelul şi-a luat rămas bun.

Puiul de cerb a lăsat cuvintele Şoricelului să pătrundă pînă adînc în mintea şi în inima sa. Ce ciudat i se părea! Oare la ce s-o li gîndit Şoricelul atunci cînd spunea *"propria ta căldură dinăuntrul tâuT* Cerbuleţui a păstrat foarte bine în minte aceste cunvinte şi se tot gîndea îa. ele în timpul plimbărilor sale prin pădure. Pînă într-o zi obişnuită, cînd plimbmdu-se agale, dintr-odată Cerbuleţui şi-a dat seama de sensul acelor cuvinte, A început să simtă chiar înăuntrul lui căldura misterioasă şi minunată. Zilele de iarnă care au mai urmat au trecut uşor, iar cînd a venit primăvara în anul următor Cerbuleţui s-a simţit foarte diferit pe dinăuntru, înţelegea în cu totul alt fel lucrurile; De exemplu de data aceasta pricepea că el nu putea deloc să controleze sau să schimbe ordinea anotimpurilor, pentru că ele urmează unele după altele în ordinea dată de natură, indiferent de ceea ce ar fi dorit el. Apoi şi-a mai dat seama de ceva foarte important: că acea căldură dinăuntrul său trebuie hrănită şi antrenată să crească astfel încît chiar şi în cea mai friguroasă zi, înăuntrul lui să existe totuşi propria îui căldură specială şi puternică. Din acea zi, cerbuleţui a început' să vorbească despre anotimpuri cu ceilalţi pui de cerb din pădure. Toţi şi-au dat seama cît de cald şi prietenos era el şi ce multe ştia.

NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei fetiţe, atunci titlul, ei va fi ***" Căprioara*** *cea mieă* şi anotimpurile", iar eroina poveştii va fi bineînţeles o *căprioară.*

CĂTĂLIN LUCÂ ***psiholog***

Poarta de **fier** *

(povestea nr. 3)

Qaata demult, într-o ţară îndepărtată era un prinţ, care trăia într-un naiat foarte mare, cu multe, multe încăperi. De jur

împrejurul Datatului se ridica un zid înalt de piatră cu o poartă uriaşă de fier. Nici un vizitator nedorit nu putea să treacă pe acolo.

Din păcate, pentru că trăia într-un astfel de palat, prinţul nu avea nici o ocazie să se apropie de altcineva cu care să povestească despre gîn- duri le, dorinţele sau visele pe care el le avea. Celor din palat, de care ar fi putut să se apropie, nici nu le trecea prin cap că el ar fi avut nevoie să se împrietenească cu ei. îşi închipuiau, că şi aşa, fiind prinţ, avea tot ce-şi dorea. Regele şi regina erau foarte ocupaţi cu treburile lor regale, aşa că prinţul, deşi vorbea cu multă lume, în sufletul său se simţea foarte singur.

însă într-o noapte, s-a întîmplat că o vietate mică şi îmblănită furişîndu-se tiptil, s-a strecurat de afară printre gratiile porţii de fier şi şi-a croit dram spre camera prinţului. N-a trecut mult timp pînă cînd prinţul şi micul său vizitator s-au împrietenit foarte tare. Mai ales prinţul era aşa de mulţumit că putea povesti şi el cu cineva apropiat despre tot ce i se întîm- pla zi de zi. Era fericit pentru că în fiecare zi mica vietate venea la el, îl asculta cu atenţie şi-i păsa de tot ce spunea el. Prinţul îi dădea de mîncare îi mîngîia blăniţa şi făcea în aşa fel ca micul animal să se simtă cît se poate de bine în acel palat în care tuturor le era frică să intre. Mica vietate venea tot mereu în vizită, iar prinţul a îndrăgit-o atît de mult încît a devenit o parte a vieţii lui.

Toate mergeau ca pe roate şi cei doi erau tare fericiţi. Pînă cînd într-o zi, întorcîndu-se în camera sa, prinţul a găsit micul animal zăcînd Iară viaţă pe duşumea.

Imediat a chemat toţi doctorii din palat ca să-l învie pe micul său prieten, dar, din păcate era prea tîrziu.Toţi medicii erau neputincioşi. Zdrobit de durere prinţul a organizat o înmormîntare regească pentru micul animal cu care se împrietenise aşa de tare. Bietul prinţ, ascunzînd în sufletul lui ceea ce simţea, a devenit foarte trist şi tot mai supărat şi mai însingurat pe zi ce trecea.

Regele a observat această schimbare şi s-a îngrijorat de felul în care se purta prinţul din cauza tristeţii sale. De aceea a dat ordin dulgherilor şi tîmplarilor să construiască peste poarta de fier încă o poartă, groasă şi rezistentă, astfel încît nici un alt animal să nu mai poată vreodată să se strecoare şi să rănească din nou atît de tare inima prinţului.

Imediat ce poarta a fost terminată, într-o noapte, în timp ce prinţul se frămînta în somn, mica creatură îmblănita a venit din nou la el în vis şi i-a spus:

"Tu nu m-ai înţeles deloc, dragul meu prieten. Rostul meu a fost ca să te înveselesc, să te fac să rîzi, iar tu m-ai închis afară. Acum nu mai pot ajunge Ia tine."

Prinţul a rămas foarte uimit de aceste cuvinte, pe care nu le-a priceput imediat. După un timp de cugetare, prinţul şi-a dat seama că era vorba de un alt fel de a înţelege viaţa şi dragostea pierdută.

Prinţul s-a gîndit toată noaptea la visul lui. Dimineaţa abea a aşteptat să-i întîlnească pe rege şi pe regină la dejun, după multe săptămîni de cînd nu mai luaseră masa împreună. El i-a cerat regelui să dea imediat ordin să fie demontată uriaşa poartă de lemn;Regele, la rîndul lui mirat de această dorinţă, dar iubindu-şi nemăsurat fiul, a fost de acord să se scoată poarta. După un timp, prinţul a venit din nou la părinţii săi cu o altă rugăminte: cît se poate de curînd să deschidă şi poarta de fier şi să organizeze o petrecere, un carnaval cu nenumăraţi invitaţi.

Astfel, după multă vreme, muzica şi eînteeele vesele au putut fi iarăşi auzite de-a lungul şi de-a latul împărăţiei.

* NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei ***fetiţe,*** eroina poveştii va fi ***o prinţesă.***

5rofăcelul * şi cutremurul de pămînt

(povestea nr. 4)

E u demult, pe malul unui lac din inima munţilor trăia fericit un brotăcel. Cît era ziua de lungă se bronza la soare, prindea muşte, iar seara orăcăia din toate puterile încît toate animalele din pădure îl auzeau ae departe, Brotăcelul nu ştia multe despre această lume şi se bucura trăindu-şi viaţa de la o zi la alta. Era norocos pentru că venise pe lume într- un loc atît de frumos, plin de soare şi hrană după plac.

Din păcate, într-o zi întunecoasă şi nefericită s-a produs pe neaşteptate un cutremur de pămînt. Stînci mari şi pietre multe au început să se clatine şi să se mişte de la locul lor. în învălmăşeala de

* NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei ***fetiţe,*** titlul ei va fi ***" Broscuţa şi cutremurul de pămînt****"iai* eroina poveştii va fi bineînţeles ***o broscuţa.***

ţărînă răscolită, pietre prăbuşite şi copaci răsturnaţi, bietul brotăcel a căzut şi el pe neaşteptate într-o crăpătură de pămînt neagră şi foarte adîncă. Printre bulgării mari şi grei nici vorbă nu mai era să poată vedea soarele. Cutremurul de pămînt îl luase absolut pe nepregătite, aşa că brotăcelul zăcea acoperit de întuneric şi ţărînă, fără să ştie ce să mai facă, iară să poată reacţiona. Orele treceau şi abea putea mişca din lăbuţe. Din cînd în cînd cîte o lacrimă îi umezea ochii. Gaura în care căzuse era aşa de întunecoasă şi rece. Aproape că uitase de soare, de iarba verde şi plină de flori, de muştele pe care le prindea atît de uşor. Uitase de ceilalţi brotăcei cu care se scălda în lac, de păsările care ciripeau în pădure, întunericul care-l înconjura era aşa de adînc, încît brotăcelul se simţea complet neputincios şi s-a hotărît să rămînă acolo pentru totdeauna.

"Nimeni n-o să observe şi n-o să-i pese" îşi spunea trist brotăcelul, gîndindu-se că nu va mai putea rezista multă vreme, din cauza întunericului care îl copleşea şi din care începea să simtă că făcea parcă şi el parte. Era cît pe-aci să renunţe la tot. Numai că mai era ceva. Pînă atunci nu dăduse deloc atenţie unei voci foarte adînci din sufletul lui. Se părea că acea voce nu era de acord cu gîndurile lui şi parcă îl îndemna dinpotrivă, să încerce să se elibereze singur din gaura în care se afla. "Caută să găseşti o cale să ieşi de aici din nou la soare" îi şoptea vocea foarte lăuntrică. "Gîndeşte-te că de fapt asta vrei şi tu în realitate".

La început brotăcelul n-a ascultat-o, pentru că vocea era mult prea
slabă.
Dar treptat vocea a devenit tot mai puternică, mai insistentă şi el nu se mai putea face că nu o aude, Acest glas a trezit treptat în brotăcei vechea lui dorinţă de a vedea din nou soarele şi de a se zbengui prin iarbă.

Aşa că brotăcelul şi-a adunat ultimele puteri, s-a scuturat de pămînt şi a început să sape cu lăbuţele în sus. Săpa mai slab la început, dar apoi din ce în ce mai spornic. Mişcările l-au ajutat să se strecoare printre pietre şi bulgării de pămînt, aşa încît la un moment dat chiar a zărit o rază de lumină. Deşi ochii lui nu mai erau obişnuiţi cu lumina, aceasta i-a dat putere şi în curînd brotăcelul a ieşit iarăşi la suprafaţă. Acum putea să vadă clar urmările groaznice ale cutremurului de pămînt. Rînd pe rînd a început să simtă cum razele soarelui îi încălzeau din nou corpul, a reînceput să simtă mirosul ierbii şi l-a cuprins o înviorare plăcută, De necrezut, dar ţopăind de colo-colo a simţit chiar că se poate bucura iarăşi de viaţă aşa ca înainte.

Bineînţeles brotăcelul nu a uitat niciodată cutremurul de pămînt, pentru care a păstrat o amintire deosebită în sufletul lui. Era acoks un locşor special din inima lui unde se afla această amintire. Dar acum brotăcelul petrecea mult timp ascultînd cu mai mare atenţie de vocea misterioasă din interiorul lui, care îl îndemnase să găsească singur calea de a se elibera şi de a ieşi iar la lumină.**'ffiaimufa** * care se credea copac
(povestea er, 5)

Qdată demult, o maimuţă vieţuia într-un copac unde se obişnuise aşa de bine, încît a ajuns să creadă chiar ea însăşi că este un copac. Tare ciudat şi de necrezut părea acest lucra! Maimuţica stătea îi copac cît era ziulica de lungă şi nu cobora de acolo nici noaptea. Zi şi noapte stătea în copac şi nimeni nu i-a spus niciodată că ea nu era de fapt copac. Nici copacul nu i-a şoptit niciodată că ea nu era copac, pentru că şi pe el îl amuza şi i se părea chiar un compliment plăcut faptul că această maimuţică se credea copac. Aşa că mai departe, maimuţica se lăsa legănată în vînt odată cu copacul. Dormea în copac şi se hrănea cu frunzuliţele fragede de pe crengile mai subţiri. Pe

scurt maimuţica creştea an după an crezînd în continuare că era şi ea un copac.

În pădurea aceea nu se găsea nici o oglindă, aşa că nu era nici o posibilitate pentru ca maimuţica să-şi dea seama că ea arăta cu totul altfel decît un copac. Părea mulţumită că stă în copac, însă totuşi, pe undeva în adîncul sufletului ei, parcă simţea că-i lipseşte ceva şi că viaţa ci era prea legată de copac într-un fel ciudat şi chiar nepotrivit.

Într-o bună zi s-a întîmplat să treacă pe acolo un iepuraş. S-a uitat sus în copac şi văzînd-o pe maimuţică a strigat:

" Hei, tu de colo! Dă-te jos şi hai să ne jucăm! Sunt tare singur şi rni-ar place să găsesc pe cineva cu care să mă împrietenesc şi să mă joc!"

Maimuţica nu vorbise pînă atunci aproape cu nimeni, aşa că nu prea avea voce. Totuşi i-a răspuns:

" Pe MINE mă strigi? Dar eu sunt copac". Iepuraşului i s-a părut foarte comic răspunsul, ca o glumă bună, aşa că a început să chicotească, iar apoi s-a apucat să rîdă de-a binelea, de se tăvălea pe jos de rîs. NICIODATĂ nu mai văzuse o maimuţă care să se creadă copac!

Uitîndu-se la el cum rîde de ea, maimuţica s-a înfuriat şi a ţipat: "Pentru ce rîzi aşa?" Tot chicotind , iepuraşul i-a răspuns: " Păi nu eşti copac. Eşti MAIMUŢĂ. De unde ţi-a venit ideea asta caraghioasă că eşti copac?"

Auzind aceste cuvinte, maimuţica şi-a dat seama că de fapt nu ştia sigur de unde-i venise ideea. Acum ar fi vrut să se dea jos din copac, dar nu era deloc sigură pe ea şi se temea.Totuşi, pentru că iepuraşul o tot îndemna cu binişorul, a reuşit să coboare şi apoi şi-a petrecut tot restul zilei jucîndu-se şi distrîndu-se aşa de bine cum nu i se mai întîmplase niciodată în viaţă pînă atunci. Seara, după ce făcuse o mulţime de descoperiri amuzante şi se zbenguise cu poftă toată ziua, s-a întors în copacul ei ca să se culce. în copac era foarte bine şi plăcut, însă, pe zi ce trecea, inaimuţicii i se părea tot mai uşor să renunţe la acest confort şi cobora ca să se distreze jucîndu-se. Curînd, părerea de rău după copac a dispărut de tot şi maimuţi- ca a ajuns să se simtă cu totul altfel în sufletul ei.

Pentru prima oară în viaţă maimuţi ca simţea cine este ea CU ADEVĂRAT şi se bucura chiar că este atît de diferită de un copac. Se bucura foarte mult pentru că zi de zi descoperea lucruri noi despre ea însăşi, aşa că îşi dădea tot mai mult seama ce fiinţă deosebită era ea.

Acum îi venea chiar să zîmbească de cîte ori îşi amintea că înainte putuse să creadă că este un copac.

*NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unui băiat, titlul ei va fi ***" Maimuţoiul care se credea copac",*** iar eroul principal va fi bineînţeles un ***maimuţoi.***

Semenii * siamezi

(povestea nr. 6)

O dată demult, undeva, trăia o pereche de gemeni siamezi.

Deşi gemenii siamezi sunt aproape totdeauna absolut la fel, aceştia doi nu erau deloc. Unul din ei era foarte mare, iar celălalt era foarte mic. Cu toate acestea ei trăiau agăţaţi unul de altul, astfel încît orice făceau, puteau face numai împreună. însă pentru că unul dintre gemeni era mai mare decît celălalt, totdeauna făceau numai ce dorea el şi nu ce dorea cel mic. De exemplu cînd cel mare voia să se uite la televizor, dar cel mic nu voia, se uitau totuşi la televizor; cînd cel mare dorea să stea liniştit sau să doarmă, ei am în doi stăteau liniştiţi şi dormeau. în acest fel, geamănul mare era totdeauna cei care hotăra după bunul său plac ce să facă sau încotro ia, cărîndu-l după el oriunde pe geamănul mic.

Bietul geamăn mic era tare obosit şi sătul să facă numai pe voia celui mare, dar pe de altă parte, nu se simţea sigur de el, nu prea ştia ce ar putea face şi nici nu avea curajul să-şi spună părerea cu voce tare. Era atît de ataşat de fratele cel mare, încît se temea chiar că dacă ar spune ceva, fratele mare s-ar supăra foarte tare pe el şi. i-ar putea face ceva rău. Deşi îiu-i convenea deloc **CUIE** stăteau lucrurile, geamănul cel mic nu putea decît să tacă din gură.

Aceşti doi gemeni erau aşa o ciudăţenie, încît au venit doctori din alte părţi ca să-i observe şi să le facă fotografii. într-o bună zi a venit la ei un doctor vestit şi după ce i-a studiat întorcîndu-i pe toate părţile, i-a anunţat:

"Aflaţi că am o veste bună pentru voi, Am să vă pot despărţi unul de altul, în aşa fel încît să fiţi două persoane complet diferite".

Geamănului cel mare nu i-a convenit deloc propunerea doctorului pentru că lui îi plăcea să-l conducă pe cei mic după cum avea chef. Asta îl făcea să se simtă mai puternic şi mai. important. Dar geamănul cel mic, s-a gîndit un pic . Deşi nu putea şti cum vor sta lucrurile cînd

vor fi despărţiţi, se săturase să tot fie legat de geamănul cel mare şi voia să încerce ceva nou. Aşa că a spus doctorului:

" Bine, bine! Hai, te rog despărţeşte-ne!".

■ Geamănul cel mare insista ca doctorul să nu-i separe, Cu răbdare, doctorul i-a ascultat pe fiecare în parte şi pentru că aveau păreri atît de diferite, a organizat o mare conferinţă la care au participat toţi ceilalţi doctori. După ce au discutat despre ce credea fiecare, au ajuns Ia concluzia că geamănul cel mare nu avea dreptul să ia singur hotărîrea ca geamănul cel mic să rămînă pentru totdeauna lipit de el. Aşa că împotriva voinţei celui mare, doctorii i-au despărţit. Astfel ei au devenit două fiinţe cu totul diferite.

Odată separaţi geamănul cel mic era cît se poate de bucuros. în sfîrşit putea şi el să fugă sau să meargă încet, după cum avea chef. Putea să facă tot ce voia. Era minunat că se simţea liber. în schimb geamănul cel mare era foarte nefericit. Era morocănos şi bombănea pentru că în inima lui se temea. Acum lucrurile erau aşa de diferite! Dacă nu-l va mai putea conduce pe cel mic, cum se va descurca el? Va şti ce trebuie să facă, şi ce nu? Cum va mai avea oare putere asupra lui?

După cum ne putem uşor închipui, geamănul cel mic bănuia această problemă. El nu dorea deloc ca geamănul cel mare să se simtă nefericit. Totuşi ce putea face ca să înlăture nefericirea lui? Doctorul a vorbit atunci cu cel mic şi i-a explicat că despărţirea lor era un cadou pentru amîndoi şi că ei trebuiau să aştepte un timp pînă se vor obişnui cu libertatea şi îşi vor da seama fiecare în ce fel vor putea deveni amîndoi puternici.

Aşa că de cîte ori geamănul cel mare încerca iar şi iar să-l facă pe cel mic să-i îndeplinească voia, acesta din urmă refuza. Cel mic a înţeles că acum putea fi stăpîn pe el însuşi pentru că nu mai era legat de cel mare. Putea să hotărască singur încotro să meargă, sau nu, unde avea chef să mănînce sau să se culce. Dacă geamănul cei mare se arăta nemulţumit de asta, cel mic se gîndea în sinea lui: "Ei frăţioare, se pare că tu mai ai nevoie de un pic de timp ca să-ţi dai seama cum să devii puternic prin tine însuţi".

Şi geamănul cel mic avea dreptate,

*NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei ***fetiţe,*** titlul va fi ***"Gemenele siameze".***

Prinţul* şi mama sa **regina**

(povestea nr. 7)

Odată, demult, într-o ţărişoară foarte mică, trăiau un rege, o regină si fiul lor Dorando. Toată lumea spunea că prinţul semăna foarte Dine cu regina chiar şi în felul său de a fi. Se spunea că atunci cind va ti mare, cu siguranţă, prinţul va conduce regatul exact în acelaşi fel cum lacea mama lui acum. Prinţul Dorando auzea fără încetare că bunicul său, profesorii săi, şi toţi prietenii îşi tot dădeau cu părerea cît de mult semăna el cu mama sa,

Trebuie să ştiţi că regina mama era o femeie foarte deosebită, care se gîndea deseori că micul său regat va li atacat de duşmani. Era chiar obsedată de această idee, aşa că supraveghea mereu uitîndu-se pe ecranul radarului special instalat ca să detecteze din timp dacă micul regat urma să fie atacat. într-o zi, pe cînd tocmai făcea acest lucru, a observat o mică vir- guliţă pe ecran (care putea foarte bine să semnaleze prezenţa unei păsări, ori poate ca era numai un fir de praf), Regina mama a dat însă imediat alarma: "Vin duşmanii!" Drept urmare a cerut pe loc tuturor ostaşilor care păzeau să fie gata de apărare pentru că regatul era atacat. Din nefericire, regina interpreta greşit semnele de pe radar atît de des, încît ostaşii de gardă au început să se plictisească tot prcgătindu-se degeaba pentru atacurile pe care şi le imagina regina. în plus, reginei ajunsese să i se pară că aude şi unele sunete suspecte pe care bineînţeles că nimeni altcineva nu le auzea. Ea credea că duşmanul se strecurase pînă în camera ei, unde făcea anumite zgomote, sau îi deranja instalaţia de telefon. Sau i se părea ca noaptea duşmanul făcea gălăgie la etaj. Convinsă că toate acestea erau adevărate, regina se apuca să strige: "Săriţi! Săriţi! Săriţi!" chemînd gărzile în ajutor.

De fiecare dată cînd regina începea să strige, soldaţii de pază se uitau unui îa altul şi oftau: "Auzi, Regina a început iar cu bazaconiile ei", însă pentru ca regina era totuşi şefa lor, alergau deîndata la ea, preiacîndu- se ca îi cauta pe duşmani.

Se străduiau din răsputeri să facă tot ce ordona regina, pentru că ştiau foarte bine că în ACEL regat, dacă cineva nu i-ar fi făcut pe plac, ea ar fi putut oricînd să ordone să le taie capul.

Prinţul Dorando creştea imitînd-o pe regină. El a început să creadă că un aşa-zis lup îl urmărea, mai ales cînd se ducea la culcare. Era sigur că văzuse aşa-zisui lup la fereastră, ba i se părea că-l auzise la uşă, ba i se părea că-l aude circulînd Ia etaj. Atunci se spuca şi el să strige: "Săriţi! Săriţi! Săriţi!". Soldaţii de pază se grăbeau să vină şi la

el , dar îşi făceau unul altuia cu ochiul şi comentau îngrijoraţi:" Dorando a început să fie exact ca mama lui".

Mai este important de ştiut că în acel mic regat soldaţii care păzeau primeau această slujbă pe toată viaţa lor, fără să poată renunţa la ea. Aşa că, într-o zi, sătul de atîtea false alarme, ei s-au hotărît să discute despre prinţul Dorando.Voiau să găsească o soluţie pentru ca nu cumva el să crească, ajungînd exact ca mama lui. Pur şi simplu nu mai suportau să se prefacă de fiecare dată că îi caută pe duşmani sau pe aşa-zisul lup, care nu era niciodată nicăieri. Tot discutînd, soldaţii s-au hotărît să îl roage pe un om bătrîn şi foarte înţelept din regat să stea de vorbă cu prinţul.

Din fericire acesta a fost de acord să-i sprijine pe soldaţi, pentru că la rîndul său se săturase să-i tot audă pe prinţ şi pe regină strigînd. Aşa că înţeleptul s-a dus la prinţul Dorando şi l-a ajutat să priceapă că nu era pe-acolo absolut nici un lup care să încerce să-i facă rău. Atîta a vorbit şi l-a sfătuit pe prinţul Dorando, pînă cînd acesta a înţeles în sfîrşit că totul era doar în închipuirea lui care îi juca feste făcîndu-l să vadă sau să audă ceea ce de fapt nu exista. Apoi bătxînul a continuat să-l înveţe pe prinţ să vadă lumea aşa cum este ea în realitate.
Ascultîndu-l pe înţelept prinţul
Dorando şi-a dat seama ce lucru important este ca el să crească în felul său propriu şi să devină un rege cît se poate de bun. înţeleptul l-a mai ajutat pe Dorando să priceapă că el nu era deloc obligat să crească pentru a deveni exact ca mama lui regina.

Prinţul Dorando şi bătrmul au stat de vorbă îndelung. Niciodată nu s-a ştiut exact tot ce au discutat ei. Dar ceea ce s-a putut observa a fost că de la acea dată Dorando a început să se comporte foarte diferit. N-a mai strigat niciodată să sară gărzile să-l apere de aşa-zişi lupi imaginari. Cînd a mai crescut şi a devenit adolescent, n-a mai lăsat-o pe mama lui să-l păcălească iacîndu-l să creadă că vin duşmanii. El îi spunea: "Vai, dragă mamă, doar ştii că-i numai o pasăre pe ecranul radarului! Pentru ce vrei să ne purtăm de parcă ar veni duşmanii?"

După mai mulţi ani a venit şi timpul ca. Dorando să devină rege. Trebuie să ştiţi că el a condus ţara cu totul altfel decît făcuse mama lui. în primul rînd pentru că el vedea lucrurile AŞA CUM ERAIJ ÎN REALITATE. Se simţea sigur pe el, era un om sensibil şi drept, bun cu toţi supuşii lui, mai ales cu soldaţii de gardă.

Multă vreme după aceea soldaţii de gardă încă îşi mai aminteau discutînd între ei despre cele întîmplate şi se felicitau că avuseseră

ideea de a trimite pe bătrînul înţelept să-i vorbească lui Dorando cu atîta folos pentru toţi.

■ Cum se hrăneşte un i echin *

(povestea nr. 8)

n Y ndeva departe, trăia un băiat care s-a angajat ca îngrijitor la un C ■ delfinarium [ac]iică la un fel de grădină zoologică pentru peşti, unde se aflau mai multe bazine şi acvarii cu apă de mare» Acolo au fost aduşi şi trăiau toate felurile de peşti din ocean, chiar şi cei mai mari şi mai răi. Băiatul care îi îngrijea voia să-şi facă treaba cît mai bine, aşa că s-a străduit să strîngă cît mai multe informaţii despre fiecare peşte oceanic. Din această cauză băiatul trebuia să îşi amintească tot timpul o mulţime de lucruri. Dar el avea noroc pentru că viaţa peştilor îl interesa foarte mult, aşa că ţinea minte tot ce citise,

într-unui din acvarii trăia un mare rechin alb, care avea cele mai înfricoşătoare şi mai puternice fălci şi era cel mai mare şi mai rău dintre toţi peştii de acolo. Băiatul îngrijitor a aflat de undeva că era necesar să intre şi el în apă împreună cu rechinul pentru a-l hrăni .Acest lucru era o problemă foarte serioasă pentru îngrijitor, pentru că odată intrat în apă cu rechinul, se puteau întîmpla oricînd nişte lucruri groaznice. Rechinul se repezea la îngrijitor, încercînd să-l atace şi înfricoşîndu-l tare de fiecare dată. Bietul băiat se străduia din răsputeri să se ferească de dinţii rechinului, înotînd, sărind în diferite direcţii ca să nu fie muşcat. Cînd termina de hrănit rechinul era mort de oboseală din cauza efortului făcut.

într-o zi a venit la acvariu un vizitator care a privit îndelung felul în care era hrănit rechinul. Era de-a dreptul uimit de ce vedea că se petrece, în siîrşit, cînd îngrijitorul a reuşit să iasă afară din acvariu, bucuros că mai scăpase încă odată cu viaţă, vizitatorul s-a apropiat de el şi l-a întrebat: "Pentru ce intri în apă cînd e timpul să-i dai mîncare rechinului?"îngriji- torul i-a răspuns:" Am citit undeva în manualul de îngrijire a peştilor că trebuie să intri în apă ca să hrăneşti un rechin".

„ "Cred că n-ai citit din cea mai bună carte, Sau probabil n-ai înţeles corect" i-a răspuns vizitatorul. Cel mai potrivit mod de a te purta cu un rechin este să stai cît mai departe de marginea bazinului

*NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei fetiţe, titlul poveştii va fi ***'Prinţesa şi mama ei regina"*** iar eroina principală va fi o ***prinţesa*** al cărei nume ar putea fi ***Doranda .*** Celelalte date ale poveştii rămîn neschimbate,

în care se află el. Cînd vrei să-l hrăneşti trebuie să-i arunci mîncarea în apă. în felul ăsta nu poate să-ţi facă nici un rău".Băiatul îngrijitor a început să se gîndească la acest lucru şi ideea i s-a părut a fi bună. Se săturase peste poate de frica pe care o încerca zilnic, mai ales cînd rechinul reuşea să-şi înfigă cîte un colţ în braţul sau piciorul lui, umplîndu-l de sînge. Aşa că, zis şi făcut, în ziua următoare a stat cit s-a putut de departe de bazinul în care înota rechinul cel fioros şi i- a aruncat de acolo mmcarea în apă. Rechinul a devenit foarte furios văzînd că băiatul nu mai intră în apă. Pentru că el se distra de minune încercînd să~ 1 atace şi să-l muşte de picior. în sinea lui rechinul spera că într-o zi băiatul nici nu va mai fi în stare să iasă afară din bazin şi că va rămîne pentru totdeauna acolo cu el.

Numai că îngrijitorul era destul de deştept ca să-şi dea seama că există mai multe feluri de a te purta cu un rechin fioros şi că de fapt nici nu conta ce credea rechinul despre el. Ceea ce conta cu adevărat era numai propria lui siguranţă.

Începînd din acea zi, el l-a hrănit pe rechin numai de la distanţă, ba chiar le-a dat voie şi altor îngrijitori să-l hrănească/Băiatul a înţeles că în viaţă unele lucruri sunt mai importante decît altele şi că trăind învăţăm ceva nou în fiecare zi.

*NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei fetiţe, eroina principală va fi o ***îngrijitoare.***

■ Păpuşa **Lorela ***

(povestea nr. 9) ' .

Odată demult s-a întîmpiat că un bărbat şi o femeie căsătoriţi, dar ceva mai în vîrstă, au dat naştere unei fetiţe, minunat de frumoase. Era uri copil extraordinar şi au hotărît ca numele ei să fie Lorela. Fetiţa ştia să facă tot ce ştie să facă un bebeluş obişnuit, adică gîn- gurea, dădea din mîini şi din picioare, iacea pipi în scutece şi urla cînd îi era foame, Nu-i lăsa pe părinţii ei să doarmă noaptea, iar ziua nu-i lăsa în pace de exemplu să mănînce în linişte. îşi murdărea hainele şi era teribil de gălăgioasă. Din cauza tu tu or acestor fapte, părinţii ei şi-au dat seama că făcuseră o mare greşeală, pentru că ei de fapt nu-şi doriseră un copil care să fie chiar aşa , adică să se poarte numai cum voia el.

Drept care, cumva-cumva, au găsit ei o modalitate de a o trans- forma pe fetiţă într-o păpuşă. S-au hotărît să facă astfel încît să-i poată

controla purtarea în toate privinţele, la fel cum păpuşarii mînuiesc trăgînd de sfori marionetele. Desigur Lorela era o păpuşă cu totul neobişnuită. Ea creştea exact cum creşte o fetiţă, numai că îi lăsa pe părinţii ei să o conducă în toate privinţele: să-i spună cum să se mişte, ce să-şi dorească, ce să vorbească, ce să facă, adică era exact ca o păpuşă.

Anii s-au scurs şi Lorela a devenit o adolescentă, iar apoi a terminat şi şcoala.

Treptat, cu trecerea timpului însă, în sufletul Lorelei s-a ivit un fel de sentiment foarte ascuns, un fel de dor de a fi o persoană, o fiinţă adevărată. Acest dor devenea tot mai puternic. Lorela a încercat să vorbească despre acest lucru chiar cu unele colege de clasă, dar nimeni, absolut nimeni nu o înţelegea. Totuşi, într-o noapte, în timp ce dormea, Lorela a visat ceva deosebit, un vis care avea un înţeles special pentru ea însăşi. Mesajul era foarte clar: ea NU ERA absolut deloc o păpuşă. Se pare că părinţii făcuseră ceva ochilor ei, în aşa fel încît ea nu se mai vedea deloc aşa cum era în realitate. însă în visul pe care tocmai l-a avut, Lorela a reuşit să se vadă exact aşa cum era ea de fapt, adică o fată care avea propriile ei dorinţe, propriile ei păreri şi care ştia ce să facă pentru a realiza ceea ce voia.

A doua zi dimineaţa, eînd s-a trezit, Lorela a sărit din pat şi a fugit în faţa oglinzii în care se putea vedea din cap pînă în picioare. A privit la imaginea sa din oglindă şi s-a văzut cu totul altfel. S-a convins că într-adevăr nu era deloc, dar deloc, o păpuşă. Era o fată ca toate fetele, cu visele şi dorinţele pe care orice fată de vîrsta ei le avea. Plină de nerăbdare a zbughit-o să-i caute pe părinţii ei ca să le spună şi lor ceea ce descoperise. Numai că din păcate, părinţii ei pur şi simplu nu apreciau această descoperire şi nu împărtăşeau deloc bucuria ei. Ei continuau să creadă despre Lorela că este o păpuşă care le permite să o controleze şi să o manevreze în toate privinţele, aşa cum se întîmplase pînă atunci.

Din această cauză, Lorela încerca în acelaşi timp două sentimente opuse. Unul de bucurie şi unul de tristeţe, pentru că îşi dădea seama că pentru a creşte mare nu-i mai rămîne decît să continue ea însăşi să se vadă ca o persoană reală, ca o fiinţă adevărată. Pentru aceasta, profitînd de tot ceea ce ştia, Lorela a putut să afle cum să-şi găsească propriul ei loc în această lume. Pe zi ce trecea, Lorela s-a maturizat tot mai mult şi de atunci a reuşit cu succes să nu mai permit ă nimănui să facă din ca o păpuşă pe care să o dirijeze pur şi simplu fără a ţine cont de voinţa ei.

"NOTĂ; Dacă spuneţi povestea unui ***băiat***, eroul principat va fi un ***băiat,*** al cărui nume ar putea fi ***Lorel***

Paterna Iepurelui **Flifi** * cu leul **cel fioros**

(povestea nr. 10)

O dată demult vieţuia un leu mare care credea că el este regele junglei. Cele mai multe animale din pădure îl respectau sau chiar ie era un pic frică de el, pentru că se purta ca orice leu. Numai că la. un moment dat, leului i s-a întîmplat ceva El a devenit tot mai tiranic, mai afurisit, mai rău şi într-un cuvînt a început să-i asupreascâ pe cei din pădure. îi teroriza pe toţi, îi zgîria, îşi bătea joc de ei. Animalelor din pădure a început să le fie foarte frică. Viaţa lor se schimbase cu totul, atît de frică le era. Pur şi simplu se temeau să adoarmă, ori să mai iasă din vizuinile lor. Unele dintre ele au început să viseze coşmaruri îngrozitoare, iar altele nici nu mai puteau mînca.

Se pare că leului nu-i păsa de toate astea. Continua să-i chinuie, să-i asupreascâ şi să îi înfricoşeze pe toţi. De fapt, leul se purta aşa unt din cauză că în sinea lui se simţea tare slab şi credea că singurul mod în care ar putea să pară puternic era să-i forţeze pe ceilalţi să facă lucruri pe care ei nu doreau să le facă şi să bage frica în ei.

Numai că trăia în pădure, sătul de toate astea pînă peste Urechi, amantul şi zdrenţărosul iepure Fliti. El se săturase să le tot audă pe celelalte animale că se văicăresc despre leu şi să le vadă toată ziua aşa de pleoştite şi nedormite din cauza viselor de groază pe care le aveau noaptea. De altfel iepurele Fliti fusese primul care se speriase groaznic de leu, dar pînă la urmă a reuşit să scape puţin de teamă.

într-o zi Fliti le-a anunţat pe celelalte animale : " Mă duc să-i dau o lecţie acestui leu, să-i fie de învăţătură. " ."Bine, dar cum vrei să faci?"l-au întrebat animalele,"Doar tu eşti numai un biet iepure tară apărare. N-ai nici colţi ascuţiţi, nici ghiare puternice ca leul. Şi la urma urmei nici nu poţi alerga chiar aşa de tare".

"N-are importanţă" a răspuns spre mirarea tuturor iepurele Fliti. "Am reuşit să-mi găsesc propria putere şi m-am hotărît să-i dau acestui leu o lecţie de o să mă ţină minte cît o să mai trăiască!"

*NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei *fetiţe,*
povestea se va intitula ***' Păţania veveriţei Fliti cu leul cel fioros.***>/
iar eroina principală va fi ***veveriţa Fliti.***

Tuturor celorlalte animale li s-a făcut mai frică decît niciodată. Erau absolut sigure că temutul leu îl va siîşia pe iepurele Fliti. Dar Fliti nu dădea nici o atenţie fricii lor. El s-a apucat să sape o groapă foarte adîncă
drept pe cărarea pe care obişnuia să treacă leul dimineaţa Ia plimbare, Se străduia să sape" cu propriile lui labe atît de repede cît putea. Toată ziua a lucrat şi numai tîrziu, noaptea şi-a terminat treaba.

Groapa era foarte adîncă şi Fii ti a acoperit-o cu frunze şi cu tot felul de uscături, ba chiar cu un copăcel, în aşa fel ca să nu se observe deloc că acolo ar fi o groapă. Fără să aibă ştire de nimic, a doua zi leul a venit să se plimbe, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. Ca de obicei era prost dispus, bombănind, înjurînd, răgnind şi speriindu-le foarte pe bietele animale. Dar Flîti privea la el .şi tremura foarte puţin.

Plimbîndu-se, leul a păşit peste frunzişul cu care era acoperită groapa şi cu un zgomot puternic s-a prăbuşit în ea. Iepurele Fii ti săpase groapa aşa de adîncă încît era absolut imposibil de ieşit din ea. Cum l-a văzut pe leu căzînd în groapă, Fliti s-a dus la marginea ei şi l-a privit.

" Tu, leule, n-ai înţeles totuşi ce înseamnă să fii puternic", i-a spus el foarte liniştit leului. Să ştii că puterea nu înseamnă să. ai colţii fioroşi sau ghearele ascuţite. Nu înseamnă că eşti puternic nici dacă îi faci pe alţii să tremure de frică înaintea ta, sau dacă îţi baţi joc de ei, făcîndu-i să se simtă buni de nimic. Adevărata putere vine din interiorul fiecăruia. Dacă îţi dădeai seama de asta, n-ai 11 stat acum aici pe fundul gropii. Cînd o să pricepi ce înseamnă să fii puternic cu adevărat, vei fi în stare să găseşti o soluţie ca să ieşi din groapa asta."

Şi zicînd acestea, iepurele Fliti a plecat ţopăind mai departe.

îepurlca * **Richi** învaţă să **spună "RQ"**

(povestea nr. 11)

/v

Într-o pădure minunat de frumoasă trăia odată, iepurica Richi

împreună cu părinţii ei. Era o iepurică tare drăguţă şi cît era ziua de lungă ţopăia pe lîngă mama ei şi se simţea foarte fericită. într-o zi mama ei i-a spus: "Eu trebuie să mă duc pînă la marginea pădurii să

văd dacă găsesc ceva trifoi pentru cină. Tu rămîi aici pentru că mă întorc imediat."

Se ştie iepurii se dau în vînt după trifoi, aşa că, deşi iepuricăi Richi nu-i plăcea că mama pleacă, nu voia nici să rămînă flămîndă. Şi-a luat rămas bun de la iepuroaică şi s-a uitat după ea cum pleacă spre marginea pădurii.

La început iepurica se simţea destul de bine de una singură, dar aşa cum vine ghinionul de obicei, iată că s-a întîmplat să treacă pe acolo un vulpoi mare şi rău. Ei a început să-i spună la iepurica Richi să facă anumite lucruri pe care ea nu voia să le facă. Biata iepurică era tare încurcată pentru că ea totdeauna obişnuia să asculte şi să facă ceea ce îi cereau adulţii să facă. Dar de această dată simţea că nu trebuie deloc să facă ceea ce îi cerea vulpoiul. în plus îşi aducea aminte foarte bine că mama ei îi spunea adesea că este o iepurică tare isteaţă şi deşteaptă.

Deodată şi-a dat seama ce anume să-i spună vulpoiului celui rău. Aşa că a început să strige cît se putea de tare:

"NU! NU! OPREŞTE-TE !" ,i cu cît striga mai tare, cu atîta glasul ei devenea tot mai puternic. Aşa că striga mai departe: "NU VREAU! STAI! NU FACE ASTA! OPREŞTE-TE! "

Vulpoiul cel. rău se răstea la iepurică şi încerca să fie aspru şi să o forţeze să facă ce voia el, dar iepurica nu voia deloc şi striga întruna. Deşi îi era teribil de frică, striga, şi iar striga: "NU! NU!NU!" cît putea de tare, într-un tîrziu, văzînd că nu reuşeşte nimic, vulpoiul cel mare şi rău a plecat. Iepurica Richi era încă foarte înspăiinîntată, dar parcă acum se simţea altfel. Ea a făcut descoperirea că deşi era mult mai mică în comparaţie cu vulpoiul, era totuşi puternică în cu totul alt fel decît el. Cînd mămica ei s-a întors acasă, iepurica i-a povestit tot ce s-a întîmplat. Mama ei a fost foarte mulţumită pentru că iepurica i-a spus absolut tot ce s-a întîmplat şi a îmbrăţişat-o din toate puterile. Cînd s-au dus la culcare mama ei încă mai zîmbea fericită că iepuri ca Richi era ia fel de deşteaptă ca şi vulpoiul cel mare dar rău.

Dacă spuneţi povestea unui băiat, titlul ei. va fi *•.'Iepuraşul Richi învaţă să* ***spună*** *NU"* iar .eroul principal va fi *iepuraşul* Richi.

⁝ **Viţeiuşul * şi** pietrele din **rîu**

(povesteam. 12)

Odată demult, era un viţeluş care trăia împreună cu mama lui într-o luncă largă, verde şi foarte frumoasă pe malul, unei ape. Mai trăiau acolo o mulţime de alţi vecini, vaci ,cai mari dar nu mai erau deloc alţi viţei. Aşa că, micul viţeluş putea să fugă şi să se joace numai cu mama sa. Totuşi, deşi o iubea, foarte mult, se simţea teribil de singur şi era trist pentru că nu mai erau în vecini alţi viţei de vîrsta lui cu care ar fi dorit grozav să se joace. Se ştie ce bine se simt împreună viţei uşii cînd se pot împrieteni cu cei de o vîrstă cu ei. Aşa că viţeiuşul nostru simţea permanent că lui îi lipseşte ceva.

Într-o zi, cînd parcă era mai trist ca niciodată, viţeiuşul s-a aşezat lîngă trunchiul unui copac şi. a început să moţăie şi să viseze, în vis se făcea că era într-o vale nu prea mare, pe malul unui rîu. Pe malul celălalt putea să vadă o turmă întreagă de viţei şi viţeluşe care fugeau şi se zbenguiau distrîndu-se de minune. Parcă toţi erau de vîrsta lui şi doreau foarte mult să-l întîlnească şi să-l cunoască. îl tot strigau să vină să se joace cu ei, dar viţeiuşul nostru nu-şi dădea seama cum ar putea trece rîul ca să ajungă la ei. Nici nu ştia dacă va fi vreodată în stare el, cel obişnuit cu singurătatea,să se joace cu alţi viţei. Aşa că a rămas privind lung spre rîu. Cum se tot uita el aşa, a văzut deodată ceva interesant în apă. Erau pur şi simplu nişte pietre, care traversau rîul - una, două, trei, patru...Deodată viţeluşu- lui îi veni o idee. Ce-ar fi să treacă pe malul celălalt călcînd cu grijă pe fiecare piatră, PAS CU PAS pînă pe malul celălalt. Şi chiar aşa a şi făcut. Ne putem închipui ce bine s-a distrat apoi sărind şi fugind împreună cu ceilalţi viţei prin lunca verde.

Spre seară, s-a întors şi a trecut din nou rîul, călcînd cu atenţie pe pietre înapoi.

Deodată visul viţeluşului luă sfîrşit, iar el se trezi tot acolo, stînd aşezat lîngă mama'Iui. Numai că de data asta, viţeluşul se ridică repede în picioare şi exact aşa cum făcuse în vis, privi spre malul celălat al apei. Descoperi cu mare încîntaxe că acolo se jucau într-adevăr cîţiva viţei veseli. De data aceasta însă viţeluşul nostru, ştia ce să facă să ajungă la ei. Şi aşa a şi făcut.

NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei fetiţe, titlul poveştii va ii ***"Viţeluşa şi pietrele din riu"***| iar eroina principală va fi bineînţeles o ***viţeluşă.***

Plantata cea perseverentă

(povestea nr. 13)

-a întîmplat odată ca sămînţa unei flori, purtată de vînt să aterizeze pe o cărare cu pămînt puţin şi plină de pietre. O pală de vînt a rostogolit-o pînă a căzut printre bulgării de pămînt, iar cînd a venit ploaia, a început să crească, Floricica a reuşit să se înalţe destul de bine pe cărare. Din păcate însă, de cîte ori încerca să se întindă mai mult, cineva călca peste ea. De cîte ori se întîmpla acest lucru, fie că era strivită o frunză, fie că se rupea chiar vîrful florii. Micuţa plantă încerca iar şi iar să scoată la iveală cîte o frunzuliţă, sau un bobocel de floare. Numai că de cîte ori acest lucru pornea bine, se găsea cineva care să o rupă în vreun fel, fie turtind-o cu pantoful fie cu roata bicicletei. Pînă la urmă biata plăntuţă s-a văzut silită să renunţe la dorinţa de a se mai înălţa. S-a hotărît să încerce doar să supravieţuiască rămînînd mereu la fel. însă şi acest lucru era greu, pentru că primea prea puţin soare şi prea puţină hrană.

într-o-zi, un grădinar a trecut pe acolo şi a observat pe cărare mica plantă. "Ei, ei, nu creşti într-un loc prea bun", a spus el. Tu ar trebui să te afli într-o grădină unde să poţi creşte cît mai frumos". Grădinarul a plecat acasă şi s-a întors cu o sapă şi cu o găleată. Apoi s-a apucat să sape, asi- gurîndu-se că a reuşit să cuprindă toate firicelele rădăcinii fără să le rupă. A luat planta la el în grădină, a găsit un loc cu pămînt gras unde a fixat-o, iar apoi a stropit-o grijuliu cu multă apă.

"Acuma eşti într-un loc mai potrivit, Micuţă Plantă" i-a zis el." Aici vei putea să creşti şi să te dezvolţi exact aşa cum le este dat tuturor celor ca tine, şi pentru că te-ai străduit atît de mult să supravieţuieşti, în mod sigur vei creşte şi vei deveni cea mai frumoasă floare din această grădină."

Mica plăntuţă era foarte speriată. Se chinuise să stea în acelaşi loc atît de mult timp, încît îi era pur şi simplu frică acum cînd i se oferea această nouă posibilitate de a se schimba total Grădinarul a băgat de seamă că micuţei plante îi era frică, aşa că i-a vorbit din nou.

' "AVEM VOIE SĂ NE FIE FRICĂ, DAR NU TREBUIE CA FRICĂ SĂ NE OPREASCĂ SĂ CREŞTEM ŞI SĂ NE DEZVOLTĂM" a sfătuit-o el pe mica plantă.

"Pentru ca să ajungi să fii exact ceea ce poţi cu adevărat să fii ,trebuie să găseşti forţa în tine însăţi, să te îndrepţi şi să te deschizi

chiar tu către soare. A bea atunci vei reuşi să te vezi în adevărata lumină."

Bietei plăntuţe îi era încă frică, dar s-a hotărît să nu scape această ocazie, aşa că a căutat şi a găsit în ea însăşi puterea de a se deschide spre lumină, Foarte curînd s-a ivit o frunzuliţă, iar apoi un bobocel de floare, urmate de altele şi de altele, Plăntuţa a căpătat încredere şi a început să se simtă mai puternică şi mai curajoasă. Nu după mult timp s-a acoperit cu o mulţime de flori minunate. Grădinarul povestea tuturor prietenilor săi despre noua, extraordinara plantă din grădina sa. Foarte multă lume a început să viziteze grădina ca să admire florile acestei plante atît de speciale. Planta auzea din ce în ce mai des în jurul ei cuvintele cu care vizitatorii îi lăudau frumuseţea şi îşi dădea seama ce mult se schimbase şi ce mult crescuse. Acum că era vindecată de tot, planta a înţeles cu adevărat că pentru ca să se dezvolte pînă la frumuseţea ei deplină a trebuit să aibă foarte multă încredere şi curaj ca să se înalţe singură spre soare prin propriile ei puteri.

Povestea **unul** băiat care era **foarte urît**

(povestea nr. 14)

fost odată un băiat care era foarte, foarte urat. Urechile lui erau teribil de lungi şi de-a dreptul ciudate. Avea şi un nas uriaş din cauză că era acoperit cu umflături, dinţii lui erau rupţi, iar cei ramaşi erau foarte negri. Corpul lui crescuse mare şi strîmb. Una peste alta se înfăţişa ca o pocitanie groaznic de privit. Viaţa acestui băiat era foarte grea, pentru că ceilalţi rîdeau mereu de el. îl batjocoreau, îi găseau tot felul de porecle caraghioase şi îl luau peste picior făcînd mare haz pe seama lui. Absolut nimeni nu dorea să-i fie prieten, iar el se simţea neputincios şi nicicum nu reuşea să se apropie de altcineva de aceeaşi vîrstă. Pentru că se simţea atît de pocit, nici la şcoală nu învăţa bine. Ura din tot sufletul să meargă Ia şcoală, pentru că în acel loc copiii îşi băteau joc cei mai mult de el şi-l chinuiau cel mai tare. Pînă şi părinţilor Iui le era ruşine de el. Nici nu se fereau să-i spună în faţă cit era de urît şi cît de mult îi deranja pe ei acest lucru. Pînă la urmă băiatul n-a mai putut suporta şi s-a hotărît să fugă departe într-o pădure, unde să nu mai fie nimeni care să-i vadă urîţenia.

După ce şi-a strîns toate lucrurile de care credea că va avea nevoie pentru drum, băiatul cel urît a lăsat o scrisoare părinţilor săi,

iar noaptea s-a furişat afară din casă şi a plecat. A intrat în desişul pădurii şi a mers adînc, tot mai adînc, pînă cînd s-a trezit lîngă un rîu foarte frumos, pe malurile căruia era numai muşchi verde şi moale de tot. Bietul băiat se simţea aşa de slăbit de dramul greu pe carc-l făcuse, încît s-a lăsat cît era de lung pe muşchiul moale şi a adormit adînc pe loc .

în timp ce dormea, băiatul a început să viseze. în visul lui se făcea că o zînă foarte înţeleaptă a venit să-i vorbească. Zîna l-a atins cu gingăşie pe umăr, iar vocea ei blîndă şi dulce semăna cu murmurul unui izvoraş. Cu cît băiatul asculta mai mult vocea zînei înţelepte, cu atît devenea mai calm şi mai liniştit. După ce au stat ei de vorbă îndelung despre urîţenia lui, zîna cea înţeleaptă i-a atins ochii şi a îndepărtat de pe ei un fel de solzişori, care semănau cu nişte lentile .Băiatul nu-şi dăduse niciodată seama că avea aşa ceva pe ochi. Deci era extraordinar de surprins şi de mirat. Acum se simţea cu mult mai bine şi se întreba de ce oare nu-şi dăduse seama înainte ce mult îl înşelau ochii. Pentru că, uite ce interesant, acum privind de jur împrejur chiar şi lucrurile i se păreau altfel. Culorile i se păreau mai luminoase. Toate străluceau mai tare.

Apoi zîna cea înţeleaptă i-a atins urechile, scoţînd uşurel din ele două dopuri făcute din vorbele murdare pe care băiatul le auzise spuse despre el. Era şi mai uimit. Cum au putut ajunge dopurile acolo fără ştirea lui? Zîna cea bună a început să-i vorbească din nou, aşa că acum băiatul îi auzea vocea minat de blîndă foarte clar:

"Au fost foarte multe lucruri pe care nu aveai cum să le auzi, să le vezi şi să le înţelegi", i-a spus zîna cea înţeleaptă." Dar de-acurn înainte eşti pregătit să vezi şi să auzi lucrurile într-un fel nou. In zilele şi nopţile care vor urma în viitor, oamenii şi întîmplările vor avea o cu totul altă înfăţişare şi vor suna cu totul altfel pentru tine. îţi vei da seama cine are cu adevărat grijă de tine, cine te respinge, ci ne este inînios şi rău şi cine te iubeşte cu adevărat. Vei putea pricepe cine îşi bate joc de tine sau caută să te umilească, astfel încît vei şti să te fereşti din calea acestor oameni. Toate aceste lucruri pe care le vei cunoaşte de aici înainte, te vor face să-i înţelegi cu totul altfel pe ceilalţi. De aceea vei putea să te înconjuri cu persoane care vor avea grijă de tine, pentru că în sffrşit VEI FI CONVINS CĂ ŞI TU MERIŢI SĂ FII IUBIT._

Apoi l-a sărutat pe băiat pe frunte, şi l-a binecuvîntat cu toată dragostea. Băiatul a simţit ceva greu de descris, ca un fior străbătîndu-i tot corpul pînă în inimă şi în suflet. Mai tîrziu cînd s-a

trezit din somn, şi-a dat seama imediat că i s-a întîmplat ceva cu totul deosebit şi important. Era convins că visul fusese special şi absolut extraordinar. S-a sculat şi s-a dus la pîrîu ca să se spele, Privindu-şi chipul în unda limpede, a văzut cu uimire o înfăţişare care era de-a dreptul frumoasă. Şi-a amintit de ce i-a spus zîna care îl vizitase în vis. Atunci băiatul a înţeles pe loc că faţa atît de arătoasă pe care o zărea în oglinda apei acum, era imaginea propriei lui figuri. Şi-a dat seama că urîţenia lui nu fusese altceva decît o iluzie, o părere, Băiatul a priceput că într-un anume fel, cei din jurul său vorbindu-l de rău, sau batjocorindu-l, i-au strîmbat imaginea, adică părerea despre el însuşi, făcîndu-l să se creadă îngrozitor de urît.

Întorcîndu-se pe drumul către casă, băiatul vedea lumea într-un fel care era cu totul nou pentru el. Ce ciudat: cît de minunate erau florile care creşteau pe cărare, iar păsările - ce cîntece clare aveau. Pînă şi soarele parcă era mai puţin dogoritor. Cînd a ajuns acasă, părinţii nu i-au adresat nici un salut, pentru că nici nu băgaseră de seamă lipsa Iui de acasă. în acea noapte, cînd s-a culcat din nou cu ai săi, băiatul i-a văzut şi pe ei cu totul altfel. De fapt păreau alunecaţi într-un somn ciudat, în care puteau să umble şi să vorbească, dar nu puteau să vadă şi să audă cu adevărat. Atunci băiatul a priceput în sfîrşit că urîţenia sa era de fapt o parte din visul lor ciudat şi nu era deloc.propria lui imagine!

Cînd s-a dus din nou la şcoală, a înţeles că şi pe colegii lui îi vede în cu totul alt fel. Băiatul şi-a dat seama cu care dintre ei s-ar putea împrieteni. Apoi a mai descoperit ceva uimitor: cunoscîndu-şi calităţile şi adevărata imagine, reuşea să descopere mult mai uşor pe cei buni din jurul său. Dar mai presus decît toate, acum cînd vedea lumea într-un mod atît de nou şi special a priceput şi înţelesul pe care îl avea dragostea, atît cea simţită de el, cît şi cea pe care- o simţeau unii din jurul său. Aşa se face că, avînd această nouă posibilitate de a înţelege lumea, a descoperit pas cu pas, în fiecare zi care trecea, că inima şi viaţa lui se umpleau tot mai mult de bucurie...

*NOTĂ :Dacă spuneţi povestea unei ***fetiţe,***
povestea se va întitula ***"Povestea unei fetiţe care era foarte urîtă"***, iar eroina principală va fi desigur o ***fetiţă. •***

Brăduţul ars '

(povestea nr. 15)

O ciată într-o pădure depărtată se afla un brăduţ care nu prea arăta ia fel ca ceilalţi copaci, pentru că nu era verde şi dădea impresia că este cu totul lipsit de viaţă. Părea ca şi cum ar fi fost lovit d_ _ de atunci n-ar mai fi crescut deloc. Sau arăta ca şi cum cine
va ar fi venit şi i-ar fi retezat ramurile, Ceilalţi copaci de prin partea locului credeau chiar că murise, deşi stătea. încă în.picioare, pentru că , după. cum se ştie, majoritatea copacilor sunt capabili să rămînă drepţi multă vreme după ce îi părăseşte viaţa. Numai că ei se înşelau. Foarte adînc înăuntrul său, brăduţul era încă în viaţă. însă pentru că fusese lovit de un trăsnet care îl arsese, eî nu mai ştia cum să crească şi să se dezvolte, cum să devină din nou frumos, cu cetina verde aşa cum erau ceilalţi brazi. Cîteodată după ce este ars, un copac se simte ca după un adevărat şoc şl nu-şi mai. doreşte să crească., să trăiască sa.«, să fie la. fel cu alţi copaci. Aşa că uneori, după şocul unui trăznet, după cite o furtună, copacii încep să creadă că n-o să mai poată creşte niciodată şi că nu le mai rămîiie nimic altceva de făcut decît să aştepte moartea aşa uriţi şi arşi.

într-o zi, s-a nimerit să treacă pe acolo un pădurar care iubea mult pădurea. Crezînd şi el că brăduţul era mort, s-a apucat să-l lovească la rădăcină cu securea, ca să-l taie,

"Vai! Au!" a ţipat copăcelul.

Foarte mirat pădurarul a aruncat o privire de jur împrejur şi a întrebat:"Hei! Cine-i acolo? Cine strigă?"

"Sunt eu!" a scîncit brăduţul. "Ce faci tu mă doare. Nu mă mai Iovi!"

"Nu-mi vine să cred" s-a mirat pădurarul. "Mi s-a părut că nu mai ai viaţă în tine. Arăţi mai uscat decît orice uscătură. Eşti ars şi ca vai de tine. Crengile ţi-s rupte şi nu mai ai cetină deloc. însă eşti noro-cos, pentru că eu sunt un pădurar care iubesc pădurea şi nu mă. lasă inima să tai un brăduţ care mai are viaţă în el. Dar te credeam pur şi simplu mort."

" Nu. sunt mort" a scîncit iarăşi brăduţul."Nici măcar nu sunt bolnav".

Pădurarul i-a aruncat o privire plină de îndoială. "Păi dacă nu eşti nici mort, nici bolnav, pentru ce arăţi aşa de jalnic?"

Plin de tristeţe, bradul cel mic a răspuns: "Nu mai ştiu cum să cresc.Nu mai ştiu cum să fac cetină verde. Nu mai ştiu cum să par din nou viu, pentru că m-a lovit trăsnetul de atîtea ori şi au fost atîtea furtuni în viaţa mea...Pur şi simplu ani uitat cum trebuie să fac ca să cresc din nou."

Pădurarul care iubea pădurea şi avea multă experienţă cu copacii, s-a hotărît imediat să-l ajute pe brăduţ. I-a explicat că mai întîi va trebui să-i înlăture toate părţile arse. Apoi cu multă pricepere, pădurarul s-a apucat să scoată cioturile de crengi uscate, pînă cînd toate părţile care erau moarte au fost curăţite şi trunchiul a rămas pregătit pentru a da viaţă unor crengi noi. Bradul cel mic era surprins de faptul că nu simţea de Ioc nici o durere. Apoi pădurarul a adus îngrăşămînt special şi l-a presărat în jurul copăcelului. S-a asigurat că locul era destul de luminat de soare şi că avea apa necesară. Ca prin minune, după aceste îngrijiri, în foarte scurt timp , bradul cel mic a descoperit că el de fapt ŞTIA cum să crească, ŞTIA cum să se dezvolte facînd cetină verde şi bogată. Cu alte cuvinte nu uitase deloc cum să facă pentru ca să se vindece şi să devină la fel de frumos ca ceilalţi copaci din jur. Şi chiar aşa făcea: a dat ia iveală, mulţi muguraşi fragezi din care au crescut o puzderie de rămurele şi cetină nouă. în scurt timp nici n-ai mai fi zis ca a fost vreodată, lovit de trăznet sau ars. Pădurarul era bineînţeles cel mai apropiat prieten al brăduţului.

Pentru că pădurarul care iubea atît de mult pădurea l-a ajutat pe copăcel să redevină frumos şi sănătos, micul brad s-a hotărît să facă ceva anume pentru pădurar, ca un semn al prieteniei lor. A dat o umbră aşa de deasă, că orice trecător pe potecă se odihnea cu plăcere lingă trunchiul lui, dîndu-şi seama că pădurarul care a îngrijit acest copac nu putea fi decît un adevărat prieten de încredere.

Iepuraşul * **care** *mm* **bube**

(povestea nr. 16)

§ciată s-a născut un iepuraş, care în timp ce era foarte mic, adică un Bebeluş era foarte frumos. Numai că, din păcate, puţin după aceea s-a umplut de bube pe tot corpul. Ceilalţi nu vedeau, că el are bube, aşa ca mereu îi apăreau alte şi alte bube noi. Asta îl supăra foarte mult pe iepuraş. El credea că s-a îmbolnăvit din cauză că se purtase prea

rău şi că nu fusese cuminte. Uneori era aşa de supărat încît nici nu putea să mai plîngă.

Într-o bună zi cineva şi-a dat seama totuşi că iepuraşul avea bube pe dinafară şi l-a dus la doctori. Ei l-au vindecat, numai că ceea ce n-au reuşit doctorii să înţeleagă a fost că. iepuraşul mai avea o bubă care îl durea foarte tare şi care era ascunsă undeva lîngă inima lui. Pînă la urmă iepuraşul cel mic a mai crescut şi uneori a fost chiar fericit. Alteori însă simţea cum buba de lîngă inima lui începe să zvâcnească şi să-l doară. Iepuraşul gemea şi plîngea de durere. La început nimeni nu pricepea pentru ce plînge iepuraşul, Apoi, cînd într-un tîrziu au priceput că avea o bubă dureroasă lîngă inimă, nimenin-a putut să-l ajute. Aşa că de cîte ori buba zvîcnea şi- 1 durea, bietul iepure se apuca iarăşi să plîngă plin de amărăciune şi neputincios. O ducea tot într-un plîns pentru că îl durea atît de rău.

Într-o zi a trecut pe acolo o iepuroaică foarte pricepută şi înţeleaptă. Ea a zis că ştia o cale de a-l vindeca. I-a mai spus iepuraşului că de fapt el se comportase bine, aşa că era o greşeală să mai creadă că bubele îi apăruseră pentru că nu a fost cuminte. S-a uitat drept în ochii iepuraşului şi l-a făcut să aibă încredere în ea. Apoi i-a mărturisit că se pricepea să-i scoată tot răul din buba de la inimă şi l-a întrebat dacă el doreşte acest lucru cu adevărat şi dacă o va lăsa să încerce să-l vindece. Bietul iepuraş suferea de atîta amar de vreme, încît greu îi venea să creadă că ar mai fi totuşi posibil să scape cumva de durere. Dar iepuroaica cea înţeleaptă l-a asigurat că este totuşi posibil. Deci pentru că i-a dat voie să încerce să-l ajute, iepuroaica i-a atins pieptul, amorţindu-l pe o mică porţiune, pe unde a scos apoi buba şi a curăţit locul de lîngă inimă. După aceea a pansat rana cu multă grijă, ungînd- o cu un anumit medicament şi i-a spus iepuraşului că l-a scăpat pentru totdeauna de durere, iar corpul său are puterea să se însănătoşească repede.

Iepuraşul era foarte convins de acest lucru. Deja se şi simţea cu totul altfel de cînd corpul său vindecase pielea din jurul locului unde a fost mai demult buba. Durerea a dispărut cu totul, iar pielea s-a refăcut ca NOUĂ, FĂRĂ NICI O URMĂ. Mai mult decît atît, inima iepuraşului, după ce fusese amărîtă atît de mult timp, se umpluse acuma de bunătate. Iepuraşul se simţea eliberat, se bucura de viaţă, şi creştea vioi aşa cum sunt toţi iepurii de obicei, în plus inima lui devenea pe zi ce trecea, tot mai înţeleaptă şi mai iubitoare.

■ *NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei *fetite,* titiui

poveştii va fi " ***Iepurica cea care avea bube*** ' iar eroina va fi desigur o ***iepurica.***

0 **lumină** mal ciudata

(povestea nr. 1 / >

Trăia odată mai demult, un băieţandru mai puţin obişnuit.

Spre deosebire de alţii de vîrta lui, el nu ştia cît de sigur poate fi pe sine şi nu se cunoştea de loc pe sine însuşi. Acest lucru se întîmpla din cauză că era învăluit tot timpul într-o ciudata lumină neagră din cap pînă în picioare. Indiferent unde mergea, sau unde se afla, lumina cea întunecată îl însoţea peste tot, iară să-i ceară părerea. Desigur o asemenea lumină întunecată era cel mai ciudat lucru, mai ales pentru că nu oricine putea să o zărească. Totuşi, cei care îşi dădeau seama de prezenţa ei, profitau cît puteau de băiat. îl umileau, tratîndu-l în cele mai înjositoare feluri. Ne putem da seama că din cauza acestei lumini negre cu care era înfăşurat iară voia lui, băiatul se simţea copleşit de tristeţe. Era foarte "amărît, tăcut şi nu putea deloc să-şi dea seama, de deşteptăciunea sau de priceperea lui.

Bietul băiat încercase în fel şi chip să se lepede de lumina aceea neagră. Odată, a luat-o la. fugă cît îl ţineau picioarele, dar cînd s-a oprit, lumina, neagră, era. tot acolo, lipita de el. Altădată s-a căţărat într-un copac înalt şi a rămas acolo mai multe ceasuri, dar cînd a coborit, lumina ciudat de neagră era tot în jurul său. S-a apucat să ţipe cît îl ţinea gura ca să o alunge, dar degeaba. A încercat să o spele, chiar să o înghită, dar nu ajuta la nimic. Nu o putea da la oparte absolut deloc. Cîteodată se simţiea atît de neputincios, încît îngenunchea în faţa altora, implorîndu-i să-i dea şi lui un pic de putere. Numai că. nici cu îngenunchiatul n-a rezolvat nimic, ba mai mult, cei în faţa cărora făcea acest lucru îl tratau cu şi mai mult dispreţ, aşa că nu-l ajutau deloc să scape de lumina aceea mizerabil de neagră.

Deja începuse iarna şi se apropia Crăciunul. Băiatul era din ce în ce mai disperat, într-o zi, nerăbdător să mai aştepte pînă la Crăciun, s-a pornit la drum să-l caute pe Moş Crăciun mai curînd şi să-l roage să-i îndepărteze

povara de care nu putea scăpa. L-a. găsit şi i-a explicat lui Moş Crăciun că el nu-şi dorea jucării, nu-şi dorea, nici un cadou, ci numai să scape de lumina aceea neagră, Iară de care viaţa lui ar fi putut deveni atît de fericită. Moş Crăciun i-a promis că va încerca să vadă ce va putea face pentru el. Băiatul a plecat, îndoindu-se puţin în sinea lui că. Moş Crăciun îl va ajuta, pentru că, de altfel el nici nu prea credea In Moş Crăciun.

tîn timp ce toată lumea se pregătea bucunndu-se de apropierea sărbătorii Crăciunului, băiatul nostru se simiea iot mai împovărat de ciudata lui lumină neagră.

în seara de ajun, băiatul era convins că Moş Crăciun uitase cu total de rugămintea lui, aşa că s-a. culcat iară a mai avea vreo speranţă să-i fie îndeplinită. însă în acea noapte de sărbătoare bălaiul a. avut un vis. Şi în vis se făcea că auzea un glas dnîce şi blînd, care îl chema pe nume, Şi-a dat seama imediat că era vocea unui înger, învăluit într-o minunată lumină aurie. îngerul l-a înştiinţat că a fost trimis anume ca să-i îndeplinească dorinţa şi să-l scape de lumina neagră care îl împo- ' vărase atît de mult timp.

Zicînd acestea, îngerul cel minunat şi-a înălţat braţele, care asemenea unor magneţi foarte puternici au smuls cu totul lumina ciudată şi neagră în care fusese înfăşurat băiatul, Apoi îngerul i-a spus că lumina neagră nu se va mai apropia niciodată de el şi nu-l va mai împovăra. în plus, îngerul a desprins o parte din minunata lui lumină aurie şi a legat-o strîns de scînteia luminoasă care zăcea neştiută şi ascunsă a.dînc în sufletul băiatului. îndată ce a făcut acest lucru, propria lumină aurie pe care o avea băiatul înăuntrul său a început repede să crească. A crescut, a tot crescut pîna ce l-a înconjurat şi l-a învăluit complet. Era o lumină strălucit oaie, exact ca cea a îngerului. După ce a îndeplininit acest lucru, îngerul l-a binecuvântat cu mult drag pe băiat, şi-a luat rămas bun, iar apoi a dispărut.

Băiatul era atît de îneîntat, că nici n-a mai putut dormi restul nopţii. Se simţea cu totul şi cu totul altfel. Cînd s-a făcut în sfîrşit dimineaţă, a ieşit tiptil din camera lui şi a observat că lingă bradul împodobit, Moş Crăciun îi lăsase o mulţime de alte daruri. A găsit un minunat glob de cristal şi o casetă plină, de chei. Mai era acolo şi o oglindă, pe care stătea scris: "Uită-le la mine şi vei vedea adevăratul tău chip". Băiatul a privit şi n-a mai văzut nici o urmă din lumina neagră.

în zilele care au urmat acelui Crăciun, băiatul şi-a dat seama că cei din jur îl tratau cu totul diferit. Pentru că el însuşi ajunsese să se cunoască, să-şi dea seama că este inteligent, că poate fi sigur pe el. Ca prin minune şi cei din jurul său îl apreciau la fel de bine. Pe zi ce trecea, băiatul înţelegea tot mai mult ce important este să te accepţi şi să fii mulţumit de tine însuţi . Acest sentiment dă adevărat ul înţeles senzaţiei de încredere în sine şi de putere pe care trebuie să le avem. El s-a convins din ce în ce mai mult că avea această putere şi că toată umilinţa sau vorbele urîte pe care trebuise să le îndure ţineau de trecut şi nici nu mai merita să se gîndească la ele.

Anii s-au scurs unul după altul. Multe sărbători de Crăciun i-au adus bucurii. Băiatul a devenit un adevărat bărbat, Lumina, aceea strălucitoare şi aurie care îl învăluia crescuse tot mai mult odată cu el. De fiecare dată cînd îşi împodobea bradul de Crăciun, avea grijă să pună acolo şi un mic îngeraş, care să-i amintească pentru totdeauna că visele pot deveni realitate şi că oamenii se pot schimba.
*NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei *fetiţe>* eroina principală va fi bineînţeles tot *o fetiţa.*

ftdevăratele byuferii ale **prinţesei**

(povestea nr. 18)

Era odată mai demult, o prinţesă mică şi foarte frumoasă, care trăia împreună cu părinţii ei, regele şi regina. Ei locuiau împreună într-un palat minunat. Micuţa prinţesă era foarte fericită. Ea avea o cemo<3]<3 mtr-o casetă, în care păstra nişte bijuterii strălucitoare de-ţi luau ochii nu altceva. Erau acolo nenumărate lănţişoare, brăţări şi inele care sclipeau, reflectînd toate culorile curcubeului. Toate bijuteriile erau din aur şi argint, foarte meşteşugit alcătuite. Trebuie să ştim că micuţa prinţesă ţinea într-un mod cu totul special la caseta cu bijuterii, pentru că erau numai ale ei şi nimeni nu mai avea una la fel. De aceea, oriunde mergea, ea îşi lua neapărat şi caseta cu bijuterii.

într-o zi însă, nu se ştie cine, a ascuns caseta prinţesei. Biata prinţesă se simţea foarte nenorocită pentru că-i dispăruse caseta şi nu ştia cum ar putea face să o primească înapoi. Era atît de dezamăgită şi supărată, încît a încetat să mai rîdă, să se întîlnească şi să se joace cu prietenii ei. Stătea tot timpul posomorită şi închisă în cameră. Cu un cuvînt, prinţesa s-a schimbat de tot. Mama ei regina, a întrebat-o ce s-a întîmplat, dar ea nu ştia cum să-i explice că cineva i-a ascuns caseta cu comoara. ,i prinţesa nu mai avea chef de nimic.

într-o noapte, în. timp ce plîngea disperată în camera ei, i-a apărut în faţa ochilor zîna ursitoare care a întrebat-o: "Ce .ţi s-a întîmplat, mică prinţesă?".
"Cineva rni-a ascuns bijuteriile" a suspinat prinţesa cea mică. "Nu ştiu deloc cum să fac să le găsesc".

Auzind acestea, ursitoarea a zîmbit şi a făcut peste prinţesă un semn magie cu bagheta ei fermecată, zicînd:

"Ceea ce vrei tu să găseşti, se află chiar în tine însăţi. Priveşte cu atenţie înăuntrul tău şi vei găsi adevăraratele bijuterii la care trebuie să ţii. Mulţi nu-şi dau seama că au această putere de a se privi pe dinăuntru. Ei nu se uită niciodată înăuntrul sufletului lor, aşa că nu se cunosc şi nu ştiu ce calităţi au, calităţi care sunt mai preţioase decît orice bijuterie. Dacă ţii la propria ta fiinţă, cu toate calităţile pe care le ai, vei avea puterea să te vezi cu ochii minţii tale. Semnul magic pe care l-am făcut asupra ta te va ajuta să descoperi acest lucra," Zina şi-a luat rămas bun şi a dispărut deodată, tot aşa cum. apăruse. În chip minunat, exact după prevederile zmei ursitoare, mica prinţesă a descoperit cum să se uite cu ochii minţii înăuntrul propriului ei suflet şi să descopere acolo o comoară de un cu totul alt fel decît bijuteriile din casetă. Din ziua. aceea, a părăsit camera în care se închisese cînd era supărată, şi i-a căutat pe ceilalţi copii, cărora să le dăruiască prietenia ei. Din acel moment, plină de fericire că şi-a recuperat adevărata comoară, mica prinţesă n-a mai permis nimănui să i-o fure din suflet, iar toţi ceilalţi o iubeau foarte mult pentru bunătatea ei.

* NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unui băiat, povestea se va întitula ***"Adevăratele*** *bijuterii ale prinţului*eroul principal, va fi un *mic prinţ*

IxtPafCFCSfFUl

(povestea nr. 19)

tpT ndcva, departe de aici trăia un extraterestru. Toată lumea ştie că I >1 să fii extraterestru înseamnă că eşti complet diferit de ceilalţi, ca ^IhL şi cum ai fi de pe o altă planetă şi nu ai avea nimic în comun cu cei din jurul tău. Arăţi cu totul altfel, şi pari atît de ciudat încît ceilalţi cred că ar fi mai bine să pleci de unde ai venit,

Extraterestrul nostru, avea şi el aceleaşi probleme. De exemplu cînd se plimba pe stradă, lumea se uita la el şi zicea: "Hei, ia priviţi un extraterestru!" Apoi o luau Ia fugă pentru că bănuiau că este rău şi afurisit. Cînd a. încercat să-şi facă prieteni, ceilalţi s-au uitat la el iară nici o încredere, de parcă el ar ii avut nişte puteri supranaturale cu care să le facă rău. Nu. reuşea deloc să se apropie de nimeni. Absolut nimeni nu-i dădea nici o ocazie, fcrindu-se de el. Nu mai avea habar cum să facă să ajungă într-un loc unde să înceteze să mai fie considerat extraterestru. Era foarte singur şi amărît pentru că nu mai cunoştea alţi extraterestrii cu care s-ar fi putut împrieteni.

Adesea mergea la o bibliotecă mare, pentru că i se spusese că acolo ar mai putea alia unde se găsesc alţi extraterestrii. Numai că spre necazul lui, niciodată nu găsea nici o informaţie despre aşa ceva. "Oare de unde am venit şi ce mi s-a întîmplat că am ajuns aici? Pentru ce sunt altfel decît alţii?" Şi. se mai întreba ce ar putea face el pentru ca ceilalţi să-l primească printre ei? Extraterestrul era de-a dreptul obsedat de aceste întrebări şi se simţea cu totul nefericit. Nu se mai străduia să se poarte altfel ca să-şi facă prieteni. Toţi îl respingeau mereu şi-i făceau zilele amare pentru că arăta şi se comporta atît de diferit de ei.

Într-o zi, în timp ce se alia la bibliotecă, a dat întâmplător peste o carte de magie, care cuprindea tot felul de descîntece, formule secrete şi vrăjitorii. Cartea stătuse pe un raft dosnic şi nimeni n-o mai deschisese poate de ani de zile. Extraterestrul nostru a împrumutat cartea şi a luat-o acasă, unde a început s-o citească. De neînchipuit, dar cartea conţinea formule magice care te puteau transforma din ceva în altceva, sau să dispari dintr-un loc şi să apari în altul. Citind-o cu atenţie, extraterestrul s-a hotărît că dacă mai vrea să rămînă pe părnînt şi să fie fericit, ar trebui să înceteze să mai fie un extrater-estru. Pentru ca să reuşească acest lucru, era absolut necesar să se schimbe şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Nu avea altceva de ales dacă dorea să fie şi el fericit.

în cartea de magie extraterestrul a găsit o reţetă miraculoasă, care spera să i se potrivească. Ca să o pregătească îi trebuiau tot felul de lucruri, stranii. De exemplu: scoici în formă de omidă, trifoi cu patra foi, 3-4 fire din mustaţa unui lup, ouă de broască rîioasă, şi altele, pentru care avea nevoie de ceva timp ca să le găsească. Numai că îşi pusese în gînd cu tot dinadinsul să încerce, aşa încît s-a străduit să-şi facă rost cît mai repede de tot ce-i trebuia şi a petrecut toată noaptea amestecîndu-le ca să prepare licoarea fermecată. Â amestecat, a tot amestecat şi cu toate că avea un miros îngrozitor s-a batant să o bea. Şi ce să vezi!? Minune! Deîndată ce a înghiţit licoarea,o schimbare de necrezut s-a petrecut în tot corpul său, iar el a început să se simtă ca orice fiinţă omenească obişnuită! Bănuitor, a căutat o oglindă şi s-a uitat în ea. într- adevăr nu mai era extraterestru deloc! în sfîrşit aflase formula de a se preschimba din extraterestra într-un om obişnuit - ba chiar îi plăcea noul său chip. Plin de nerăbdare se repezi afară şi începu să se plimbe pe stradă. Cînd cineva îl saluta, el răspundea politicos "Bună ziua". La drept vorbind

nu era deloc obişnuit ca ceilalţi să fie prietenoşi cu el. Simţea o bucurie nemăsurată.

Mai tîrziu s-a dus într-un parc, s-a aşezat pe o bancă şi a început să vorbească plin de atenţie şi voioşie cu cei ce treceau pe acolo. A descoperit cu surprindere că era cu totul altfel şi în sufletul său, în. interior. Acum îi veneau foarte uşor în minte cuvintele pe care trebuia să le rostească, pentru ca să-şi arate simpatia şi dorinţa de a se împrieteni. Ştia ce să vorbească şi cum să vorbească. În sinea lui şi-a dat seama că se schimbase cu adevărat într-o fiinţă omenească şi-i plăcea de el însuşi aşa cum se schimbase! Se simţea foarte bine şi era mîndru de el pentru că a reuşit să găsească formula prin care să se preschimbe dintr-un extraterestru într-o fiinţă omenească şi mai ales pentru că a ieşit atît de repede în lume şi a putut atît de bine să se descurce cu noul său fel de a fi.

Din acea zi, a descoperit că se simţea din ce în ce mai bine, că era o adevărată fiinţă omenească, din ce în ce mai amabilă şi mai apropiată de ceilalţi. Cu fiecare moment care trecea, viaţa lui era tot mai plăcută. Toată supărarea şi chiar disperarea lui s-au terminat definitiv. Nici măcar cu o jumătate de gînd nu mai dorea să fie extraterestru. Cît despre formula secretă, a păstrat-o de atunci cu multă grijă, pusă într-un loc bine ştiut, pentru ca să o poată împrumuta oricui s-ar întîmpla să se simtă, aşa cum se simţise el mai demult, extraterestru.

Balaurul din întuneric

(.povestea nr. 20)

§-a întîmplat odată, ca un băieţel să trăiască într-un loc foarte straniu. Era vorba de o cameră foarte, foarte mare, care avea multă lumină în mijloc, dar pe margini era teribil de întunecoasă, de ţi se făcea frică. Pentru că nu putea vedea prin întuneric, băieţelului îi ea într-adevăr tare frică. în întunecimea de acolo trăia un balaur. De fapt era ceva ce băieţelul nu văzuse cu adevărat niciodată. în schimb îl auzise trosnind sau scîrţîind, mă rog, facînd zgomote care îl înfricoşau îngrozitor pe băieţel. Lui nu-i plăcea deloc acest lucru.

Aşa că s-a gîndit ce să facă, pentru ca să-l liniştească pe balaur să nu mai fie aşa de zgomotos. Mai întîi l-a rugat: "Te rog frumos nu mai face gălăgie". Dar balaurul nici vorbă să-l asculte, ceea ce l-a indispus

pe băieţel destul de mult. Aşa că într-o seară, în timp ce mînca cina, iar balaurul făcea zgomote înfricoşătoare, băiăţelul a luat o bucată de pîine şi a aruncat-o în el, Parcă a fost mai linişte, dar numai pentru puţin timp. Aşa că după aceea băieţelul a trebuit să arunce în el cu un cîrnăcior. Şi parcă din nou s-a făcut un pic de linişte. Văzînd că dacă îi aruncă de mîncare balaurul se linişteşte, băieţelul s-a gîndit că ar fi o idee bună să-l hrănească, Drept care a aruncat spre el tot paharul de suc, iar balaurul s-a potolit mai mult timp. Cînd l-a auzit bombănind din nou, i-a aruncat o bucată de prăjitură. Balaurul a tăcut apoi şi mai mult.

Băieţelul îşi spunea în sinea lui: "Ce bine-mi pare că am găsit cu ce să-l potolesc pe balaurul ăsta afurisit şi rău". I se părea foarte important să-l liniştească pe balaur cît mai mult posibil, aşa că a făcut rost de o cantitate mai mare de mîncare pe care să i-o dea. l-a aruncat prăjituri, cartofi, bomboane, îngheţată, suc, carne, salată, apoi dulceaţă, cremă de ciocolată, sau alune. în sfîrşit îi arunca tot ce găsea şi observa că pe măsură ce-l hrănea, balaurul făcea tot mai puţină gălăgie şi-l speria tot mai puţin. într-o zi n-a mai găsit nimic ce să-i arunce, aşa că i-a dat mîncarea pisicii, Dar balaurul a fost mulţumit cu aşa ceva. şi n-a mai tăcut zgomot.

Din păcate, odată băiatul a uitat să-l hrănească pe balaur.Ca urmare acesta a reînceput să ragă, să bombăne şi să facă zgomote înfricoşătoare. Din caie-afară de speriat, băieţelul a mai căutat cu disperare ceva de mîncare, însă n-a găsit. îi dăduse deja balaurului absolut toată mîncarea pe care a avut-o acolo, aşa că nu mai rămăsese nimic. în schimb balaurul făcea un zgomot nemaipomenit, din ce în ce mai puternic şi mai înspăimîntător.

Pentru că totuşi timpul trecea, băieţelul crescuse puţin şi era cu ceva mai curajos. Aşa că după o vreme s-a gîndit din nou ce era de făcut cu balaurul. I-a venit o idee. A căutat toate întrerupătoarele de curent electric din cameră, iar apoi l-a chemat pe balaur, zicîndu-i: "M-am săturat să te tot aud facînd zgomote ca să mă sperii."

Cînd a aprins toate becurile din cameră, s-a făcut o lumină mare încît se vedea fiecare colţişor. Spre surprinderea lui, balaurul pe- care băieţelul îl credea mare şi tare, s-a dovedit a fi ceva foarte mititel şi nepericulos. încă mai încerca să-l sperie pe băieţel mîrîind de zor. Dar băieţelul a izbucnit în rîs văzînd cine era balaurul de care se temuse atîta timp cînd era mai mic. Acum rîdea de se prăpădea..Ba a observat şi pe mutrişoara balaurului un zîmbet.

Atunci băiatul i-a spus: "Cred că ne-am putea împrieteni". Dar balauraşul a încercat să-l sperie din nou mîrîind. Totuşi nu era nici pe

departe aşa de fioros şi înspăimîntător cum crezuse băiatul, chiar dacă se străduia să mîrîie. Aşa că băiatul l-a îndemnat: "Hai să ne jucăm un pic şi să fim prieteni".

Numai că balauraşul nu prea dorea să înceapă cu aşa ceva. EI a scîncit: "Dă-mi ceva să mănînc.Vreau să mănîric". Băieţelul s-a scotocit prin buzunar şi a găsit o bombonică pe care i-a dat-o, dar nu i-a mai dat altceva. Apoi i-a spus:" Hai pe genunchii mei ca să-ţi spun o poveste". Parcă de data asta balauraşul era cel mai speriat, Dar n-a trecut mult timp şi a îndrăznit să se aşeze pe genunchii băiatului. Şi ce să vezi? Cu cît îi spunea băiatul mai multe poveşti şi îl strîngea mai mult în braţe, cu atît balauraşul era mai blînd şi mai puţin temător, Cu un cuvînt, a devenit Ia fel de drăguţ ca un ursuleţ de catifea. Nu mai era absolut deloc speriat. Iar în loc să tot ceară de mîncare, se alinta spunînd: "Hai mai îmbrăţişează-mă şi fii prietenul meu". Iar băieţelului îi era mult mai uşor să facă asta. Din clipa aceea nu a mai trebuit să-l hrănească pe balaur. Erau pur şi simplu prieteni şi băieţelului i se părea foarte simplu şi firesc să-l iubească pe balauraş şi să se joace cu el.

Baiaful * îneorţjiirai de un zid

(povestea nr. 21)

Berault, odată, s-a născut un copil. Cînd a crescut destul de mare ca să observe ce se găsea în jurul lui, şi-a dat seama-că se născuse în plin război. Cei din jur erau împărţiţi în două tabere. Parcă îne- buniseră de tot încercînd să se ucidă unii pe alţii. Se luptau din greu. Puştile trăgeau, gloanţele şuierau, tunurile bubuiau îngrozitor, bombe explodau peste tot. Băieţelul era mult prea mic ca să se poată apăra singur. Nu ştia să lupte şi nu avea nici un chef să tragă cu puşca sau să facă rău rănind pe cineva. însă pentru că se aia în plin război era şi el nevoit să facă ceva, pentru că altfel l-ar ii putut lovi o bombă, sau vreun glonte şi l-ar fi omorît.

Din această cauză, a construit ziduri de jur împrejurai lui sperind că cele două tabere duşmane nu-l vor observa dacă se

* NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei ***fetiţe,*** eroina principală va fi o ***fetiţa.***

ascunde acolo. Credea că dacă se va ascunde şi va rămîne neobservat nimeni nu-l va răni cu vreo armă. A folosit tot felul de lemne şi pietre ca să-şi construiască ascunzătoarea. Pentru mai multă siguranţă nu a lăsat loc nici de fereastră, nici pentru uşă. A mai făcut un. acoperiş gros şi întunecat. Stătea pitit în adăpostul său şi încerca să fie eît mai liniştit ca să fie sigur că nu-l găseşte careva. Pentru că înăuntru nu pătrundea de loc lumina zilei, singurul fel în care îşi putea da seama cum trecea timpul era simţind temperatura. După cum era cald sau frig, ştia dacă a venit vara sau iarna. Bineînţeles că se simţea teribil de singur, dar habar nu avea ce altceva ar putea face, pentru că afară, cele două tabere se războiau încă, iar lui îi era teribil de frică.

Într-o zi, un şoricel s-a strecurat printr-o crăpătură a peretelui şi a început să alerge încolo şi încoace prin ascunzătoare. Băiatul l-a observa surprins şi l-a întrebat: "Cum ai ajuns aici? Credeam că nimeni nu poate pătrunde prin pereţii mei puternici, fără uşă şi ferestre."

" Nu fi prostuţ! " i-a răspuns şoricelul. Totdeauna se găseşte o intrare sau o ieşire. Chiar atunci cînd crezi că ai construit pereţii cei mai groşi, descoperi că ei nu sunt deloc groşi sau de nepătruns! Eşti singur-singurel pe aici? Mi se pare cam aiurea, cam trist şi cam întunecos aici, nu crezi?"

"Ba da", a răspuns băiatul."Nu-i prea plăcut aici, dar nu ştiu ce să fac altceva, pentru că afară este război şi nu am unde să plec în altă parte."

"BINEÎNŢELES CĂ MAI EXISTĂ LOC UNDE SĂ TE DUCI" a zis foarte convins şoricelul. în lumea asta nu este peste tot război. Aici se dă cu adevărat o bătălie. Dacă vom putea ieşi de aici ,te vei putea duce într-un alt loc unde nu este război. Pun pariu că o să-ţi placă foarte mult să trăieşti în altă parte. O să te poţi juca, o să faci sport sau orice ai chef, la fel cum fac copiii de vîrsta ta."

Aşa că băiatul şi şoricelul s-au aşezat ca să se gîndească ce-ar putea face pentru ca băiatul să iasă de după ziduri şi din zona unde se purta războiul. S-au gmdit la tot felul de planuri. Mai întîi Ii s-a părut bine să sape un tunel lung. Numai că asta cerea mai multă putere de muncă decît avea el. în plus, se putea surpa peste el.
Apoi s-au gîndit ce s-ar întîmpla dacă băiatul ar ieşi repede afară şi ar lua-o la fugă tare de tot sperînd să nu-l lovească nici o bombă în acest timp. Totuşi nici ideea asta nu părea mai bună decît cealaltă.

Atunci şoricelul a făcut o observaţie interesantă: "Ai văzut că atunci cînd cineva ridică un steag alb în timpul unei bătălii nimeni nu

mai are voie să tragă în el, pentru că este un semn internaţional de pace? Steagul alb le dă de înţeles celorlalţi că nu eşti periculos şi că nu vrei să faci nimănui rău. Atunci poţi trece printre tabere neînarmat fără să păţeşti nimic".

Băiatul a rupt o zdreanţă de culoare albă şi a legat-o de un băţ lung. Pe şoricel l-a băgat în buzunar şi tremurînd de frică a ieşit afară dintre pereţii ascunzătorii pe care şi-o construise de jur împrejurul său, fiu- turînd steagul alb. Mergea repede, tot mai repede, în timp ce şoricelul din buzunar îi spunea cum să iasă din zona războiului. Cei care se luptau au încercat să-I atragă fiecare de partea sa în război. Dar băiatul a refuzat. Fiecare tabără voia să-l facă să ţină cu cineva şi să lupte împotri va celuilalt, devenind soldat în război. Numai că băiatul era tare sătul de război, era sătul de lupte, era sătul de ură şi mînie. Se săturase şi să stea pitit, singur şi trist după pereţii groşi pe care îi ridicase în jurul său.

Băiatul a continuat să meargă pînă a ajuns la marginea cîmpului de bătălie, într-un ioc unde nu se mai lupta nimeni împotriva altcuiva. Nu erau gloanţe, bombe, sau alte pericole, A găsit oameni care să aibă grijă de el cu dragoste şi bunăvoinţă, împreună cu ei a învăţat foarte multe lucruri despre el însuşi, despre lumea sa. Lucrul cel mai important pe care l-a învăţat, a fost cum să se ţină departe de războaie, în aşa fel încît să nu mai trebuiască să-şi ridice ziduri de apărare împrejurul său. El a priceput ca se poate întîmpla să fie şi el furios, dar atunci cînd furia îl stăpîneşte, înseamnă că a şi intrat într-un război,

După ce a reuşit să înveţe toate astea, lumea a devenit pentru el un'loc fericit care I-a ajutat să uite că a trecut mai demult şi el prin acel război, ascunzîndu-se după ziduri groase, despre care acum nici nu-şi mai aducea aminte.

Dacă spuneţi povestea unui ***fetiţe,*** titlul poveştii va ii ***"Fetiţa înconjurată de un • zid",*** iar eroina va ii o ***fetiţă.***

îeşifea la lumina *

(povestea nr. *22)*

Qdată a fost un băieţel pe care-l chema Mo hi. Ei a fost nevoit să facă o călătorie foarte lungă .Cînd a început-o. dramul pe care mergea era teribil de întunecat şi complet pustiu, aşa că nu era absolut nimeni şi nimic de la care ar- li putut afla sau învăţa cîte ceva.

Nu se vedeau nici măcar copaci sau flori.. Dramul era mai întunecat decît dacă ar fi fost miezul nopţii. Din cauza acestei întunecimi Mobi trebuia să fie extrem de atent. îşi deschidea larg ochii, şi ciulea urechile ca să afle şi să înveţe orice se putea, dar mai ales- ar fi vrut să ştie cum să pună capăt acestei călătorii forţate. Numai că din cauza întunericului, nu prea putea să afle nimic. De multe ori se întîmpla ca Mobi să audă în beznă răcnete de animale care se băteau, sau alte zgomote ciudate, şi toate astea îl făceau să-i fie foarte frică. Pe lîngă că avea de străbătut drumul acela atît de întunecat, mai era şi frica aceasta, care îl împiedica şi mai mult pe Mobi să înveţe şi să crească mare.

Totuşi, la un moment dat, dramul pe care avea de mers, parcă a început să se lumineze, ca şi cum soarele s-ar fi hotăiit în sfîrşit să răsară. Acum Mobi începea să zărească de o parte şi de alta a drumului cîte ceva. La început a văzut nişte copaci, apoi nişte flori şi curînd după aceea chiar un pic de cer albastru. Mobi era plin de încîntare şi nu se mai temea. Numai că, pe lîngă încîntare ei a început să observe că este singur şi să resimtă nevoia de a se împrieteni cu cineva. Cîtă vreme fusese complet în întuneric, el nu prea băgase de seamă că e singur, dar acum singurătatea îl deranja tot mai. mult.

Din cînd în cînd se mai iveau alţi copii în drumul lui Mobi, dar în afara faptului că uneori îl salutau cu indiferenţă, alteori se întîmpla că îşi băteau joc şi se purtau rău cu el. Pentru că Mobi călătorise atîta vreme numai prin întuneric, el nu ştia decît să ameninţe, să înjure sau să ţipe ia aceşti nesuferiţi. Cînd şi ei îl amenin̦au sau îl loveau, Mobi o lua ia fugă plîngînd foarte nefericit. Odată, cînd tocmai se întîmplase una ca asta, iar Mobi bătut de nişte copii mergea smiorcăindu-se de unul singur, a trecut pe lîngă o vulpiţă roşcovană. Mai întîi Mobi s-a speriat de ea, dar apoi a observat că vulpiţa era prietenoasă. A mîngîiat-o, s-a aşezat lîngă ea şi a întrebat-o suspinînd:

"De ce nu pot fi copiii aceia pe care i-am întîlnit la fel de prietenoşi ca şi tine?"

Vulpiţa i»a spus; "Prietenii sunt foarte preţioşi în viaţă. Este un adevărat dar şi un talent să ştii cum să ţi—i faci şi cum să-i păstrezi."

"Eu. ani mers aşa de multă vreme pe un dram foarte întunecos" s-a plîns Mobi. De atîtea ori m-am speriat de fiarele sălbatice care urlau bătîndu-se, aşa că nu am avut de unde să învăţ cum să-mi fac prieteni". Apoi ridicînd din umeri adăugă: "De altfel nici nu-mi pasă de ei!"

"Ei, nu mă păcăleşti tu pe mine" i-a spus zîmbind vuipiţa."După ochii tăi trişti se vede că totuşi îţi pasă".

"Dar este aşa de greu să înveţi cum să-ţi faci prieteni" s-a plîns Mobi, aplecîndu-şi cu tristeţe capul. "N-am cine să mă înveţe acest lucra şi pe mine."

Privindu-l drept în ochi, vulpiţa i-a spus lui Mobi: "Ca să înveţi cum să fii prietenul cuiva , trebuie mai întîi să fii prieten cu tine însuţi. Trebuie să-ţi placă, să te împaci cu tine însuţi şi să nu-ţi faci rău de unul singur. După ce o să-ţi dai seama tu despre tine însuţi ce calităţi ai, se vor găsi şi alţii cărora să le placă de tine."

"Nu înţeleg cum vine asta, să fii prieten cu tine însuţi" a răspuns mai liniştit Mobi, în timp ce ochii i se umeziseră de lacrimi.

" Ştiu cum pot să te învăţ acest lucra" i-a răspuns vulpiţa zîmbind şi l-a condus uşurel pe Mobi lîngă un lac mititel, In a cărui undă strălucitoare şi limpede orice se reflecta ca într-o oglindă. "Ăsta este un lac fermecat" a continuat vulpiţa să-i explice."Cînd priveşti în apa lui, vezi propria ta imagine şi descoperi ce inimă bună şi ce suflet bun ai. După ce ai să-ţi vezi clar sufletul şi propria inimă, vei înţelege că poţi să ţii la tine însuţi, să te împaci şi să-ţi fii propriul prieten. Apoi vei şti cum să te împrieteneşti cu alţii".

Lui, Mobi îi era un pic frică, dar cînd s-a apropiat de lac, s-a văzut pe sine însuşi, ce ciudat, ÎN CU TOTUL ALT.FEL! Apoi a reuşit să-şi vadă propria inimă, iar cînd s-a uitat la chipul lui, a simţit în tot corpul un fol de mulţumire şi a mai simţit că-i place de el însuşi aşa cum. era.

Vulpiţa şi Mobi au mai vorbit unul cu altul multă vreme. Mobi n-a mărturisit nimănui exact tot ce a discutat cu vulpiţa atunci, dar nu mult după aceea, vulpiţa l-a condus pe Mobi înapoi pe dramul lui. Mergînd mai departe, Mobi a întîlnit iarăşi copii, aşa cum se mai întîmpiase altădată. Numai că acum, pentru că de data asta ştia cum să fie prieten cu el însuşi, Mobi a înţeles ce trebuie să facă pentru ca. să se împrietenească cu acei copii, ştia să vorbească frumos cu ei şi după scurtă vreme rîdea şi se zbenguia deja împreună cu ei, de parcă ar ii făcut toată călătoria numai împreună.

Vulpiţa s-a uitat zîmbind cum se depărtează pe dram Mobi, însoţit de acesta dată de noii iui prieteni. Fiind foarte înţeleaptă, vulpiţa ştia că dacă ai o inimă zîmbitoare şi bună. dacă eşti bun cu tine însuţi, atunci îi vei face să zîmbească şi pe cei din jurul tău.

*NGTĂ: Dacă spuneţi povestea unei fetiţe, eroina principală va ii o *fetiţă.*

Soldăţelul de jucărie

(povestea nr. 23)

dată demult, într-o ţară îndepărtată, trăia un meşter foarte priceput în fabricarea jucăriilor mecanice, spre marea bucurie a copiilor. Jucăriile făcute de el erau minunate. Cel mai mult îi plăcea să facă soldăţei, pe care copiii îi foloseau bucuroşi ca să sejoace.de- a războiul şi ca să cîştige bătălii imaginare. Meşterului îi trebuia timp, nu glumă, ca să facă soldăţeii mecanici. Pînă reuşea să termine cîte unul, trebuia să-l încerce de mai multe ori, ca să vadă dacă funcţionează fiecare piesă din care era compus. Aşa că îi testa, adică îi încerca pe fiecare în parte. în faza de încercare, soldăţeii îşi mişcau mîinile, picioarele din cale afară de dezordonat şi erau foarte neastîmpăraţi. Făceau teribil de mare gălăgie şi păreau cu totul necontrolaţi. Meşterul înţelegea că soldăţeii fac aşa pentru ca să arate că s-ar putea apăra şi singuri. Zîmbea pe sub mustaţă cînd îi vedea cum sunt în stare să se mişte de jur împrejur, cum cad pe podea şi fac atîta zgomot.

Odată,meşterul s-a hotărît să facă un soldăţel care să arate mai bine decît ceilalţi .şi i-a pus chiar un păr minunat. L-a lustruit în mod special, de strălucea, nu altceva. Meşterul a fost foarte rnîndru cînd l-a vîndut unei familii care avea un băieţel căruia îi plăcea nespus de mult să se joace cu soldăţei mecanici. Dar, să vezi ghinion! Cum a scos băieţelul pe soldăţel din cutie ca să se joace cu el, s-a întîmplat că în loc să păşească sau să ia poziţie de luptă, soldăţelul a căzut pe podea şi s-a stricat. Băieţelul nu ştia cum să-l repare. A strîns bucăţile şi s-a străduit să le potrivească din nou laolaltă. Dar, de fiecare dată cînd reuşea cît de cît să-l facă la loc, soldăţelul cădea din nou şi se distrugea, împrăştiindu-se în bucăţi pe podea. Pînă la urmă băiatul s-a enervat aşa de tare, că l-a luat şi l-a aruncat la gunoi. S-a săturat să tot încerce să-l aranjeze la loc, să nu reuşească iar şi iar, dar mai ales s-a săturat să vadă că soldăţelul nu făcea nimic din ceea ce era de aşteptat să facă soldăţeii mecanici.

Acum soldăţelul zăcea aruncat la gunoi, trist şi speriat. Simţea că ceva în interiorul lui fusese montat greşit, dar nu ştia. ce putea să facă, pentru că nu era foarte sigur ce anume era greşit. în noaptea aceea, cum stătea aşa bietul soldăţel în întuneric, i s-a arătat deodată ceva luminos. Pe măsură ce arătarea se apropia, se dovedea a li o zînă minunată, şi plină de strălucire. Cînd s-a apropiat destul de mult, zîna s-a prezentat zicînd: "Eu sunt zîna visurilor distruse".

"Visuri distrase? Ce înseamnă asta?" a întrebat încetişor soldăţelul de jucărie."Nimeni nu mă poate repara pentru că nici chiar eu nu ştiu ce mi s-a stricat.".

"Păi nici nu este nevoie să ştii tu asta" i-a răspuns cu drăgălăşenie zîna cea strălucitoare. Apoi l-a ridicat uşurel pe soldăţel şi a zburat cu el la meşterul de jucării. Zîna l-a rugat pe meşter să repare părţile stricate ale soldăţelului şi să-l facă să se mişte aşa cum. era de aşteptat de Ia oricare altă jucărie.

Meşterul a fost foarte fericit să repare la loc pe soldăţel, pentru că lui nu-i plăcea ca jucăriile pe care le făcea să iasă defecte din mîna lui, sau să funcţioneze altfel decît era programat să o facă. El l-a făcut pe soldăţel să funcţioneze bine din nou, astfel că atunci cînd îi răsuceai cheiţa mergea şi chiar rid ea. Mă rog, făcea tot felul de lucruri pe care asemenea jucării obişnuiesc să le facă. Cînd a fost gata, zîna l-a luat din nou pe soldăţel în zbor şi l-a dus înapoi la băieţel, punîndu-l lîngă el în pat în timp ce dormea. A doua zi dimineaţa, eînd băieţelul s-a trezit, l-a văzut cu mirare pe soldăţel şi i-a zis:

"Ce cauţi aici? Doar eşti stricat!"

Pe moment soldăţelul s-a temut că băiatul n-o să mai încerce sâ-l pună în funcţiune. Dar băiatul i-a răsucit cfaeiţa, şi a privit cum se mişca soldăţelul, exact aşa cum trebuia să se mişte. Băiatului nu-i venea să creadă. Răsucea cheiţa iar şi iar. Soldăţelul funcţiona de fiecare dată exact aşa cum trebuia. Băiatul era aşa de mulţumit de jucăria lui, că îl iubea pe soldăţel mai mult decît pe oricare altă jucărie, în camera lui, băiatul l-a aşezat pe soldăţel în locul cel mai de cinste. Ori de cîte ori, îşi amintea de cele întîm- plate mai demult, băiatul îl întreba pe soldăţel: "Mă tot mir ce s-a întîmplat atunci cu tine?". Soldăţelul zîmbea în sinea lui, pentru că el ştia lucruri pe care băiatul n-ar fi putut niciodată să le înţeleagă.

Fetiţa * care nu putea **să se vadă in oglindă**

(povestea nr. 24)

Pn fost odată o fetiţă care avea în casă o mulţime de oglinzi. Numai că, rit de cîte ori se uita în ele se întîmpla ceva foarte straniu: nu putea să W JLvadă imaginea ei adevărată. Fetiţa vedea numai un fel de linie, un contur neclar, din care nu se putea desprinde nici o formă. Asta era tot ce putea vedea cînd se uita în oglindă. Acest lucru o speria destul de tare pe fetiţă care se temea să spună altcuiva că ea

nu vede în oglindă decît o formă neclară. Fetiţei îi era frică mai ales pentru că începea să creadă că ea nici nu este altceva decît o formă neclară, adică ceva fără importanţă, de fapt un nimic. Prin urmare, ca să impresioneze şi să le dovedească altora că ea există totuşi cîteodată fetiţa se înfuria şi plină de mînie refuza să facă ceea ce i se cerea. în general însă ea era visătoare, cu capul în nori, nu prea ştia ce să spună celorlalţi şi simţea că mintea ei este complet goală. Pentru că fetiţa considera că lucrurile stau în acest fel, viaţa nu-i oferea prea multă fericire. Nu reuşea să obţină aproape nimic din ceea ce voia şi nu reuşea să-i facă pe ceilalţi să o ia în considerare aşa cum şi-ar fi dorit, Mai. mult, adesea cei din jur se purtau indiferent faţă de ea. Parcă într-adevăr ea nu merita să fie băgată în seamă şi nu conta deloc. Li se părea tuturor că este numai o formă neclară, ca cea din oglindă, deci cu totul altfel dccît îşi dorea ea să fie în realitate.

Într-o zi fetiţa era din nou foarte mînioasă, pentru că privind în oglindă, iarăşi nu vedea acolo mare lucru. Toate prietenele ei cînd se uitau în oglindă puteau spune ce văd, puteau să se descrie cum sunt, Aşa că fetiţa s-a hotărît să facă ceva pentru ca oglinda să-i arate şi ei o imagine. Mai întîi s-a apucat să picteze un chip pe oglindă. Numai că treaba asta nu se prea potrivea. Cînd se uita în oglindă ştia că ceea ce a pictat acolo nu era de loc ceea ce ea ar fi dorit să fie. Aşa că şi-a făcut alt plan.

Aplecat la un magazin unde se vindeau oglinzi şi a spus: • " Oglinzile pe care le am acasă sunt defecte. Ori de cîte ori privesc în ele nu pot să văd cine sunt eu. Ştiu că oricine priveşte într-o oglindă trebuie să se vadă pe el însuşi, exact aşa cum este el."

Vmzătorai s-a uitat la fetiţă foarte uimit, pentru că nu mai auzise de la nimeni altcineva ceea ce spunea ea: că nu-şi vedea propriul chip în oglindă, Apoi a scos din raft o oglindă nou-nouţă, a aşezat-o în faţa fetei şi a întrebat-o: "Nu te vezi nici aici? Eu pot să te văd". "Nu, nu mă văd. Tot ce. văd este o linie de contur, o formă neclară."

"Cred că ştiu care-i problema ta" a zis vînzătoml."Nu-i adevărat că oglinda nu-ţi reflectă imaginea. Ea este.acolo în oglindă. Eu pot să o văd. DAR TU NU TE UIŢI LA TINE CA. SĂ TE VEZI CINE E.TL".

Apoi ş. continuat să discute un timp cu fetiţa făcînd-o să înţeleagă că ea îşi putea construi imaginea din oglindă cu propria ei minte, aşa după cum dorea. Fetiţa a aflat că ceea ce reflecta oglinda, era numai o imagine a felului cum credea şi simţea despre ea însăşi, adică neclar şi foarte nesigură de ea. Dacă s-ar fi simţit mai sigură,

mai puternică, atunci în oglindă i-ar fi apărat imaginea clară, ca a unei persoane precis definite.

Fetiţa a plecat din magazin şi a început să se gîndească, să se tot gmdească la ceea ce-i spusese vînzitorul. Dar din păcate, nu avea habar cum să facă să devină o persoană puternică şi bine definită. Nimeni nu-i spusese niciodată acest lucru. Aşa că s-a dus la prietena ei cea mai bună şi i-a mărturisit:

"Eu nu ştiu cine sunt şi nu ştiu nici cine aş vrea să fiu". Dar pentru că prietena ei era mică, de aceeaşi vîrstă cu fetiţa, n-a înţeles nici ea ce spunea fetiţa şi n-a ştiut cum să o ajute,

Atunci fetiţa s-a dus la învăţătoarea ei şi i-a spus acelaşi lucru. Dar învăţătoarea a înţeles-o greşit. A crezut că e un moft al fetiţei care de fapt dorea să chiulească de la şcoală, aşa ca s-a supărat pe ea. Fetiţa i-a întrebat apoi şi pe părinţi acelaşi lucru. însă ei n-au fost siguri dacă au priceput ce voia ea să spună. Aşa că nu i-au putut răspunde.

După toate aceste încercări fetiţa a devenit foarte tristă dezamăgită şi chiar disperată. Se gîndea în sinea ei:

"Nimeni nu pricepe ce neplăcut este să te uiţi în oglindă şi să nu vezi cine eşti. Simt ceva foarte ciudat, de parcă aş fi o fantomă. Parcă oamenii s-ar uita la mine şi nu m-ar vedea cu adevărat."

în acea noapte, înainte de a se culca, fetiţa s-a gîndit: "Aş vrea sa am un vis în care să mi se spună cum sunt eu şi să pot afla cine sunt eu de fapt.Xînd s-a culcat în acea noapte, dorinţa ei a fost într-adevăr îndeplinită.Visul i-a răspuns la întrebare. I-au venit idei despre cum să fie mai sigură de ea, mai puternică, despre cum să devină o persoană pe care ceilalţi să o bage în seamă. în dimineaţa următoare s-a dus repede să se privească în oglindă şi a descoperit că se vedea mult mai limpede decît înainte. De atunci încolo, în flecare noapte propriile ei vise îi spuneau tot mai mult despre cum să capete încredere în ea insăşi, cum să fie mai îndrăzneaţă, în aşa fel încît să fie mulţumită şi să-i placa de ea însăşi. Ca prin minune, după fiecare vis, în dimineaţa următoare , cînd privea în oglindă, desluşea tot mai limpede şi mai clar propria ei imagine. După un oarecare timp a venit şi dimineaţa în care uitîndu-se în oglindă a văzut în faţa ei un chip limpede, foarte încrezător, care zîmbea frumos şi plin de siguranţă!

în stlrşit şi-a dat seama că răspunsul la vechea ei întrebare (cine era ea şi cine va deveni ea în viitor?) l-a găsit numai în propriile sale gîn- duri şi vise. Nimeni nu a putut mai bine decît ea însăşi să imagineze dinainte şi să planifice drumul vieţii ei. Dar mai mult decît

toate, fetiţa era mulţumită pentru că îi plăcea şi era foarte mulţumită de propria imagine, aşa cum i-o reflecta acum oglinda.

Lacul cel mie

(povestea nr. 25)

Într-un anume ţinut, se afla mai demult un lac mititel şi extraordinar de frumos. Era cu totul acoperit de nuferi galbeni şi roz, iar în undele lui înotau puzderie de peştişori coloraţi. Pe valuri se zbenguiau toată ziua răţuşte şi bobocei gălăgioşi. De jur împrejurul lacului creşteau de asemenea cele mai frumoase flori, iar sălciile îşi aplecau ramurile bogate pînă în apele lui. Numai că lăculeţul se simţea tare nefericit. Nu se ştie de unde, îi venise ideea că ar ii bine pentru el să aibă mai multă apă. Credea, că dacă. ar avea mai multa apă. ar fi fost cu mult mai fericit. Aşa. că. a. început să fie preocupat sa aibă. apă în plus de unde putea, tot mai multă apă. Nu conta cît de multă apă se aduna în el mai ales cînd ploua. El dorea tot mereu mai multa şi tot mai multă. Era pur şi simplu de ne săturat, pentru că îşi fixase ideea că va fi fericit numai dacă. va avea enorm de multă. apă. Aşa că indiferent cîtă stringea, nu i se părea, deloc suficientă.

Nici nu se mai gîndea la altceva, decît cum să facă să găsească alte căi de a. mai strînge apă.. Nu-şi dădea seama că pe măsură ce se aduna, mai multă apă. în el, înfăţişarea lui se schi mba din ce în ce mai mult. Se pare că. schimbarea nici măcar nu era. în bine, pentru că. lăcuşorul nu devenea, mai frumos absolut deloc.' A crescut şi s-a. întins în tot ţinutul,, care s-a transformat într-o zonă umedă, plină, de băltoace şi de ţin ţari. Undele lui care odinioară erau aşa de albastre, deveniseră, acum tulburi şi puturoase. Nici broaştele moaşe nu m.ai stăteau cu plăcere în el. Peştii cei coloraţi muriseră rind pe rînd sufocaţi de nămol, nuferii roz şl galbeni se uscaseră., Iar raţele care nu mai găseau hrană acolo au zburat să. caute un loc mai bun în altă parte. Astfel împrejurimile lacului au devenit tăcute şi pustii.

Lacul nu putea, să înţeleagă ce se petrecuse? îşi spunea. în sinea lui: "Credeam că daca apa mă face să mă simt atît de frumos, adunînd în mine toată apa de pe lume, mă voi simţi şi eu cu mult mai bine. Acuma îmi dau seama că nu este deloc adevărat. Dar ce as putea: să mai fac?" Pe măsură ce se tot gîndea îşi dădea seama că făcuse o greşeală mare. Aşa că după. un timp s-a hotărît să renunţe la ideea de a mai strînge apă.. Treptat a. împins înapoi toate apele pe care Ie

absorbise în. el. Se bucura, şi cînd soarele evapora băltoacele care-l înconjurau. Treptat, treptat a revenit la forma şi mărimea Iui naturală de altădată. Nămolul puturos a dispărut, iar undele lăeuşorului au redevenit albastre. Răţuştele s-au întors bucuroase înapoi. Alţi peştişori coloraţi s-au hotărît să înoate în lăcuşor. Curind din rădăcinile rămase pe fundul apei au răsărit nuferi, galbeni, albi, roz şi albaştri.

Lăcuşorul a învăţat ceva foarte important din păţania lui. Şi anume că a avea mai mult ,nu înseamnă neapărat a te simţi mai bine. în schimb a fi mai mic şi a avea mai puţin nu este chiar deloc ceva neplăcut, De asemenea şi-a dat seama că ceea ce îţi doreşti uneori din tot sufletul, se poate mtîmpla să nu fie spre binele tău. Această întîmplare a fost atît de importantă în viaţa lăeuşorului, încît i-a deschis ochii şi l-a învăţat un nou mod de a privi lumea, şi bineînţeles de a înţelege altfel fericirea.

Fluturele din plasa păianjenului

(povestea nr. 26)

Trăia odată demult un paianjen. Ca toţi paianjenii şi-a ţesut şi el o plasă mare. Scopul lui era să prindă toate insectele, gîzele sau fluturii care din nefericire pentru ei treceau pe acolo. Paianjenul nu era prost, aşa că ştiind că insectelor le plac florile, a avut grijă să-şi întindă plasa tocmai între două tufe pline de flori parfumate. Fiind sigur că era foarte bine făcută şi aşezată capcana lui, paianjenul s-a ascuns liniştit în spatete plasei şi se uita atent cine va cădea în ea.

După cum ştim, dacă nu sunt acoperite cu stropi de rouă sau picuri de ploaie care să strălucească în lumină ca nişte bijuterii, plasele păianjenilor sunt invizibile pentru ochii celor mai multe insecte. Acest lucru făcea plasa păianjenului şi mai periculoasă pentru gîzele naive şi neştiutoare care picau în ea pentru că nu observau deloc această capcană distrugătoare, sau o vedeau prea tîrziu. Desigur unele gîze ştiau că există paianjeni şi chiar îi şi văzuseră, dar neînţelegînd cum îşi duc ei viaţa, nimereau drept în plasele lor. Atunci erau repede înfăşurate cu un fir lipicios şi erau ţinute în viaţă pînă cînd paianjenii se hotărau să se folosească de ele, să le mănînce, în această privinţă toţi paianjenii sunt la fel. Sunt foarte mîndri de

plasele pe care le întind şi nu se simt deloc vinovaţi că îşi duc viaţa procedînd în acest fel.

Într-o zi a trecut pe acolo un lluturaş albastru, care tocmai căuta nectar dulce în florile unei tufe colorate. Fără să bănuiască ceva rău, îlutu- raşul a fost atras de felul cum strălucea plasa subţire pe care cădea o rază de soare şi bineînţeles fără să vrea s-a prins drept în ea. îngrozit, fluturaşul 'a încercat să se elibereze, luptmdu-.se, zbătîndu-se, din toate puterile. Dar cu cît se zvîrcolea mai tare plasa se lipea de el şi mai mult. Paianjenul care ştia cum se zbat de frică victimele sale, făcuse în aşa fel încît plasa să se stringă cu atît mai tare , cu cît se luptau mai mult să scape.

Din fericire, s-a potrivit să treacă prin apropiere o mămăruţă bătrînă şi plină de experienţă, care cunoştea multe despre paianjeni. Ea s-a hotărît să-l ajute pe fluturaş să scape.Paianjenul era foarte ocupat cu ţesutul pînzei .Nu dădea prea multă atenţie fiu tunisului, fiind sigur că era pros- tuţ şi prea neajutorat ca să scape, iar plasa bine făcută oricum nu-i dădea voie să se elibereze. îngrijorată mămăruţă zbură mai aproape de fluturaş şi îi şopti;

"Nu te mai zbate, nu te mai lupta cu plasa. Asta o face să se stringă şi mai tare peste tine."

"Dar îmi este atît de frică" s-a văicărit fluturaşul.

"Atunci foloseşte-ţi frica în aşa fel încît să-ţi dea putere".Iar apoi a continuat:" încearcă să înţelegi felul cum eşti prins în plasă şi foloseş- te-ţi gura ca să te eliberezi singur. Descurcă-te. AI ACEASTĂ PUTERE DE A TE ELIBERA SINGUR."

Auzind aceste cuvinte .fluturaşul s-a liniştit şi a încetat să se mai zbată cu disperare în plasă. Luînd aminte la vorbele mămăruţei, s-a gîn- dit cum să facă un plan ca să scape.A încercat să-şi amintească tot ceea ce ştia .pentru ca să găsească un mod de a se elibera. Şi a reuşit.

Odată scăpat, a observat că din păcate , aripioarele lui fuseseră îndoite , şifonate şi zdrenţuite cîtă vreme se luptase cu plasa. însă cu timpul, fluturaşul a reuşit singur să-şi vindece rănile şi suferinţa pe care i-o provocase plasa păianjenului, Nu după mult, era din nou ca înainte,un fluturaş întreg , fără cusur, frumos şi albastra, căruia îi plăcea să culeagă polen din florile colorate. Bineînţeles că acum ştia foarte bine că există în această lume şi paianjeni răi, care întind plase şi capcane periculoase. Acum fluturaşul nostru era mai deştept decît paianjenii, avea mai multă experienţă şi putea să zboare liber unde voia.

Fetita care a **învăţat** să **coloreze**

(povestea nr. 27)

Mai demult era o fetiţă * căreia îi plăcea foarte mult să coloreze, Folosea cu mare plăcere toate creioanele de colorat, dar îi plăcea mai ales roşu, portocaliu, verde şi albastru. Prefera culorile luminoase. însă fetiţa avea probleme cu coloratul pentru că depăşea mereu liniile desenelor care trebuiau colorate. Colora, colora cu spor, dar culorile ei se împrăştiau pe pagină, Colora cu atîta poftă încît părea că nici nu observă marginile desenelor şi le depăşea totdeauna, de parcă nu ar fi fost linii acolo pe care să le respecte. Cînd arăta prietenilor sau învăţătoarei ceea ce făcuse, aceştia o întrebau:

"Ce-i asta?" Fetiţa le răspundea nemulţumită:

"Păi, nu vedeţi?" După care le explica ce desenase. Nimeni nu era în stare să priceapă ce colorase ea, dacă nu i se explica.

într-o zi învăţătoarea s-a hotărît să discute cu fetiţa despre cum se colorează. A rugat-o pe fetiţă să aducă şi o carte de colorat, s-a uitat în ea şi a spus:

"Văd că atunci cînd colorezi, depăşeşti liniile şi colorezi peste tot. Nu eşti în stare să respecţi liniile de contur."

"Care linii?! Nu văd niciuna. Nimeni nu mi-a spus vreodată nimic despre linii". A răspuns fetiţa, uitîndu-se nelămurită la învăţătoare.

învăţătoarea i-a arătat cu multă răbdare despre ce linii era vorba. După ce fetiţa a colorat pagina aceea, învăţătoarea a întors foaia şi i-a arătat cu degetul pe noul desen care erau liniile care trebuiau respectate cînd colorezi.

Fetiţa a putut înţelege despre ce era vorba. "Aceste linii sunt puse aici anume, iar tu trebuie să înveţi să le respecţi, să nu le depăşeşti", i-a mai explicat învăţătoarea.

"Oare din cauza asta am avut eu probleme că nu eram deloc atentă la aceste linii şi nu le-am respectat deloc?" a întrebat fetiţa cu lacrimi în ochi.

învăţătoarea a spus "Da", fără să mai adauge nimic altceva.

*NOTĂ: Dacă spuneţi, povestea unui *băiat,* eroul principal trebuie să fie neapărat *un băiat care a învăţat să'coloreze*.

Fetiţa a continuat să privească tristă la învăţătoare. O lacrimă mare curgea încet pe obrăjorul ei.

"Ştii ceva? Uneori mă simt de parcă nici în interiorul meu n-ar ii linii din astea care trebuie respectate. Mă uit la braţul meu şi nu reuşesc să văd unde se termină. Ca şi cum cineva l-ar fi colorat peste tot, depăşind liniile şi l-ar fi amestecat cu tot ce se află în jurai meu."

"Hmmm", a mormăit învăţătoarea. "Poate că de aceea n-ai reuşit să vezi şi să respecţi liniile cînd colorai. Hai să facem nişte exerciţii. Eu o să întăresc liniile care nu trebuie depăşite, ca să le poţi vedea mai uşor şi să le poţi respecta. Nu va dura mult timp pînă cînd o să-ţi dai seama exact cît de lungi sunt braţele tale, unde se termină ele şi unde se află restul corpului tău."

"îţi mulţumesc foarte mult pentru ce mi-ai explicat" a spus fetiţa, zîmbind în sfîrşit.

Din acea zi învăţătoarea, a ajutat-o să înveţe despre liniile care trebuiau respectate, despre colorat şi despre cum să se privească pe ea însăşi. Fetiţa exersa în fiecare zi, iar desenele ei ieşeau din ce în ce mai bine. Desigur a venit şi momentul cînd a colorat un desen întreg fără să depăşească nici o liniuţă. Era foarte bucuroasă şi mîndră de ea însăşi cînd a arătat colegilor ce desenase şi fiecare a înţeles despre ce era vorba. Atît de fericită era fetiţa că reuşise să înveţe despre liniile care nu trebuie depăşite cînd colorezi, încît în semn de mulţumire şi ca amintire, i-a făcut cadou învăţătoarei un liniar minunat, cu care să deseneze linii, .învăţîndu-i despre ele şi pe alţi copii.

Stepurile *mm* 11 imita pe laicul lui

(povestea nr 28)

Cfn fost odată un iepuraş care, locuia împreună cu familia lui prin jrl tufişurile pădurii. în general o ducea foarte bine pentru că putea W Ja» tace tot ceea ce fac de obicei iepuraşii la această vîrstă. Ştia el câ mir- o zi va creşte mare şi va avea de făcut lucruri pe care iepurii tătici le fac, dar deocamdată se simţea fericit că este mic şi că se putea juca împreună cu alţi iepuraşi de vîrsta Iui.

într-o zi, pe cînd iepuraşul era singur acasă, s-a întîmplat ceva foarte ciudat. A trecut pe acolo un urs mare şi fioros care a răsucit un buton din micul iepuraş, încît de atunci el a început, să se poarte la fel cum se purta uneori tatăl său. Iepuraşul era foarte zăpăcit, pentru că de fapt el nu dorea de loc să se poarte în acest fel, ca un iepure, mare, dar după această întîmplare pur şi simplu nu s-a mai putut stăpîni şi

se purta mereu ca un iepure mare. Chiar şi la şcoală învăţătoarea s-a supărat pe el cînd l-a văzut că se poartă ca un iepure mare. Micul iepuraş se simţea foarte nefericit, dar era ceva dinăuntrul lui care nu-l lăsa să se oprească şi să redevină ca înainte.

Din fericire, odată, iepuraşul s-a întîlnit cu un iepuroi mai bătrîn ,care i-a spus; "Orice comportament îşi are timpul său. Vine vremea pentru orice lucra. încă nu este timpul pentru tine să te porţi ca un iepure mare. Va veni o zi cînd te vei putea purta aşa, dar acum este momentul să te porţi doar ca un iepuraş de vîrsta ta. Exact la fel cum o plantă, trebuie să se înalţe, să facă mai întîi frunze, înainte de a face flori şi fructe, va trebui să mai creşti, să te mai dezvolţi ca apoi să te porţi ca un iepure mare, ca tăticul tău." Zicînd aceste vorbe, iepurele cel bătrîn a răsucit înapoi butonul din iepuraş pe care îl apăsase ursul cel fioros. Apoi a adăugat: "în mod sigur, cînd va veni timpul potrivit ,vei putea tu singur să-ţi răsuceşti acest buton interior. îţi vei da singur seama cînd a venit acest moment. Dar acuma mai. bucură-te că eşti mic şi te poţi juca şi zbengui cît pofteşti".

Bineînţeles că iepuraşul i-a mulţumit bătrînului iepuroi şi a plecat ţopăind mai departe, tot străduindu-se să înţeleagă ceea ce auzise de la el. îşi dădea seama că acum el se simte şi se poartă din nou ca înainte de întîmplarea cu ursul. Ba mai mult, de atunci încolo nu s-a mai trezit niciodată imitînd un iepure mare şi era foarte mulţumit că este încă mic la vîrstă. Sigur că pe undeva în sufletul lui simţea că într-o zi va fi şi el. iepure mare,
dar acum. îi făcea mare plăcere că este totuşi mic. Aşa că ţopăind bucuros s-a dus să se joace împreună cu prietenii lui.

* NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei fetiţe,
povestea se va întitula ***"Iepurica*** *ce o* ***imita pe mama ev'***, eroina va fi o ***iepurica,*** iar personajul, imitat va ii ***iepuroaica mama.***

Tobi * şl bandajul nevăzut

(povestea nr. 29)

Era odată un căţeluş al cărui nume era Tobi. El locuia împreună cu părinţii, şi cu ceilalţi căţeluşi din familie şi după cum este uşor să ne închipuim, cit era ziulica de lungă se juca. Nu prea îi era frică de

nimic şi toţi îl cunoşteau drept un căţeluş gata de orice aventură. Tobi pleca adesea să cerceteze împrejurimile casei sale uitîndu-se pe sub bolovani, mîrîind şi lătrînd la paianieni şi gîndaci. îi plăcea mai ales pe înserate, cînd după ce apunea soarele se apuca să vîneze licurici şi să urle către lună, toată noaptea, împreună cu alte animale.

Aşa aventuros cum era, lui Tobi i s-a întîmplat să plece odată într-o călătorie în adîncul pădurii. Atunci cînd s-a întors de acolo, părea schimbat. Era foarte diferit de vechiul Tobi. Acum îi era frică să se culce şi îi era frică să rămînă singur. Noaptea avea vise urîte, coşmaruri şi începea să tremure cu teamă dacă cineva îl ruga să caute pe sub bolovani, sau să iasă de unul singur noaptea. în plus, se plîngea şi că-l doare burta, iar uneori îl durea foarte rău şi capul.

Toţi ai lui au observat că Tobi nu mai era în apele lui. Nu mai era acelaşi de cînd făcuse acel drum în adîncul pădurii. L-au rugat să le spună pentru ce se poartă altfel şi pentru ce este atît de schimbat. Dar Tobi pur şi simplu nu era în stare să vorbească despre călătoria lui prin pădure, pentru că acolo căpătase un bandaj invizibil şi vrăjit peste botişor şi i se spusese că dacă l-ar da jos, ar dispărea el însuşi. Lui Tobi îi era groaznic de frică să nu dispară, aşa că a lăsat bandajul mai departe pe botişor, cu toate că toţi cei din jurul său îl întrebau pentru ce se poartă, aşa de ciudat, şi altfel decît înainte. Se temea foarte mult mai ales cînd i se tot puneau întrebări, pentru că Tobi era sigur că dacă îşi va da jos bandajul ameninţarea aceea se va împlini şi el va dispărea pe loc.Cînd venea vorba despre călătoria lui în pădure ,tot ceea ce simţea în sufletul iui îl făcea să se zăpăcească de emoţie Nu mai ştia ce să zică şi se învârtea în jurai cozii Apoi le întorcea spatele celor ce-l întrebau şi se simţea de parcă l-ar fi durut burta.

într-o zi Tobi a fost înţepat de un spin şi plîngea de durere. Cei din familia lui ştiau că fusese prin nişte tufe pline de spini aşa că îl tot întrebau unde îl doare, Dar bandajul vrăjit şi invizibil îl făcea să nu le spună. Ceilalţi din jurul său încercau să ghicească: "Te doare lăbuţa? Ţi-a intrat spinul în ureche?" Nimeni nu ştia unde să caute spinul, iar pe căţeluş îl durea din ce în ce mai tare.Tobi ştia că spinul îi intrase în codiţă şi că nu era în stare să şi-l scoată singur. Cei din familia lui s-au supărat pînă la urmă pe el şi îl forţau mereu să le spună unde a intrat spinul, ca să-l poată ajuta să şi-l scoată. Dar Tobi tăcea în continuare. Tot mai avea pe botişor bandajul acela fermecat şi se temea mult mai tare să-l dea jos decît să rămînă cu spinul înfipt în codiţă.

într-o zi, un alt cîine ■ bătrîn, rău şi nesuferit, pe nume B ozo a început să rîdă de Tobi zicînd: "Pariez că nu ştii nici măcar să înoţi", zicea el răutăcios."Dintre toţi crinii de pe lumea asta probabil că numai tu habar n-ai ce să faci în apă. Ha!Ha!" Bozo tot făcea haz de căţeluşul Tobi, dar acesta şi-a dat seama că Bozo vorbea degeaba, doar aşa, ca să-se audă şi el vorbind. De aceea s-a sculat şi s-a dus pe malul apei. Deşi îi era un pic de frică,Tobi a intrat în apă şi a început foarte firesc să-şi mişte lăbuţele şi corpul. Cînd a ajuns pe malul celălalt a înţeles că stia să înoate. Numai bătrînul Bozo încercase să-l păcălească.Tobi şi-a dat seama că deşi sunt mici, copii simt cînd cineva încearcă să-i înşele. El a văzut clar care era diferenţa dintre un adevăr şi o minciună.

După această întîmplare cu bătrînul cîine Bozo, Tobi a început să se îndoiască privitor la bandajul acela vrăjit dar nevăzut. S-a gîndit că a fost păcălit cînd i s-a spus să nu-l mai scoată niciodată . A ridicat lăbuţa şi s-a pipăit pe botişor. Apoi cu multă grijă l-a frecat cu lăbuţa ca să-l dea jos. Nu-i vorbă, l-a durut un pic, însă Tobi NU A DISPĂRUT. Simţindu-se foarte uşurat că a scăpat de bandaj, Tobi a fugit acasă şi le-a povestit alor săi ce se întîmplase. Le-a arătat şi locul unde-l înţepase spinul în codiţă şi i-a rugat să-l ajute să şi-l scoată. Bietul de el, avea spinul înfipt în codiţă de atîta vreme, încît l-a durat un pic atunci cînd l-a scos. Dar bineînţeles s-a simţit cu mult mai bine după ce a scăpat de spin.

Puţin timp după aceea Tobi a redevenit cel care era înainte, un căţeluş curajos, care mergea să vîneze licurici şi nu se temea deloc să stea în întuneric. Adormea cu mult mai uşor, nu mai avea deloc vise urîte şi în plus putea foarte bine să stea şi singur fără să-i fie frică,

Ca să fie sigur că nu va mai fi niciodată un bandaj invizibil pus pe botişorul său, Tobi a povestit oricui voia să asculte despre călătoria lui în adîncul pădurii şi cît de frică îi fusese să vorbească despre ce a păţit. Era foarte interesant un lucra: CU CÎT POVESTEA MAI MULT ADEVĂRUL, CU ATÎTA SE SIMŢEA MAI ÎN SIGURANŢĂ ŞI MAI PUTERNIC. Astfel Tobi a descoperit că bandajul vrăjit şi invizibil nu a fost deloc un bandaj vrăjit, ci numai un fel de a-l face să nu vorbească despre anumite lucruri. Din această întîmplare a învăţat ceva ce îşi va aduce aminte totdeauna: povestind despre călătoria lui în adîncul pădurii, a avut încredere în cei mari care îl puteau apăra, iar acest lucru îi dădea lui însuşi o putere specială.

*NOTĂ: Unei *fetiţe* i se va spune aceeaşi poveste, cu titlul ***"Căţeluşa Piri şi bandajul nevăzut",*** eroina principală fiind • *căţeluşa Piri.*

Băiatul si **furtuna** vijelioasa

«dovestea nr. 30)
/v

3ntr-o vreme de demult trăia un băiat care avea înăuntrul lui o furtună vijelioasă. Era extraordinar pentru el să o stăpînească, pentru că se ştie că furtunile au multă forţă şi vînt puternic care se abate în valuri, între băiat şi furtuna vijelioasă era o legătură aşa de strînsă, încît furtuna care se dezlănţuia continuu în interiorul lui îl făcea să fie totdeauna mînios.

Băiatul se temea de această furtună cu care nu se putea înţelege şi de aceea se străduia din răsputeri pe dinafară să pară calm şi să arate de parcă n-ar fi fost absolut deloc mînios. însă pe mulţi din jurul său nu-i putea păcăli cu prefăcătoria sa şi ei îşi dădeau seama că de fapt el este tulburat. Cînd îl întrebau dacă are nevoie să fie ajutat, băiatul se grăbea să răspundă "Nu, deloc." Nu dorea nicidecum ca cineva să ştie că el avea o furtună în interiorul său. Era de-a dreptul speriat.

Se ştie că furtunile vijelioase nu pot sta ascunse multă vreme, Cu cît stau mai mult , cu atîta strîng mai multă putere, vîntul face vîrtejuri şi se repede cu şi mai multă furie. La fel şi furtuna din interiorul băiatului devenea tot mai neastîmpărată şi de nestăpînit şi îl supăra tot mai mult. A ajuns să-l deran jeze atît de tare, încît băiatul nu mai avea astîmpăr şi nu mai putea sta cuminte deloc. Aşa că s-a hotărît să caute pe cineva care l-ar putea ajuta în legătură cu furtuna; dacă nu ar fi făcut aşa, simţea că furtuna îl va sfîşia.

Din fericire, în orăşelul lui trăia un om bătrîn şi foarte înţelept, care aflase multe şi cunoştea destul de multe lucruri despre furtunile vijelioase, pentru că o bună parte din viaţa lui locuise într-un ţinut foarte bîn- tuit de furtuni. Băiatul s-a dus la el şi i-a spus că ar vrea să-i spună ceva între patru ochi. Omul l-a invitat să ia loc pe un scaun. Dar băiatul nu prea putea să stea liniştit pe un scaun, pentru că furtuna vijelioasă din interiorul său îl făcea să fie fără stare, aşa că se mişca tot timpul de coio-colo, de parcă l-ar fi urmărit un roi de albine, Bătrînul cel înţelept l-a întrebat pe băiat: "Ce s-a întîmplat? Pentru ce ai venit să vorbeşti cu mine? Pentru ce nu şezi pe un scaun?"
"Păi, cred că trebuie să spun cuiva că am o furtună vijelioasă în mine şi am nevoie de ajutor ca să scap de ea."

"O, sunt mulţi oameni pe care-i supără asemenea furtuni , " i-a răspuns bătrînul.

Foarte uimit băiatul a zis:"Chiar aşa? Eu n-am auzit niciodată pe cineva spunînd că ar avea o furtună vijelioasă!"

Bătrînul a răspuns zîmbind: "Asta din cauză că oamenii nu-ţi spun cînd au în ei o furtună vijelioasă, pentru că se tem. Am. eu un mijloc special să o alung afară din tine, în aşa fel încît să nu te mai supere vreodată." Zi cînd acestea bătrînul s-a apucat să şoptească nişte cuvinte în urechea băiatului. Deodată furtuna s-a năpustit afară chiar prin gura băiatului. A făcut un zgomot îngrozitor cînd a ieşit. Băiatul se temea că fortuna vijelioasă ar putea să se repeadă iarăşi asupra lui. Se simţea cu adevărat calm pe dinăuntru şi era foarte uşurat acum că furtuna plecase afară din ei."Dar oare n-o să se mai întoarcă?", l-a întrebat el pe bătrîn."Cum ai reuşit să o scoţi?"

"Ei, asta este ceva ce fac de ani de zile" i-a mărturisit bătrînul. Trebuie că adînc în sinea ta ai avut toată. încrederea că eu te pot ajuta. De aceea ai şi venit la mine. Este foarte important ca chiar atunci cînd simţi că începe să se formeze şi să se învîrtă o furtună vijelioasă prin tine să-ţi aminteşti cum să-i dai drumul afară.

Băiatul i-a mulţumit bătrînului înţelept şi a plecat în drumul său. S-a holărit foarte serios să verifice în fiecare zi dacă nu cumva a început să se formeze vreo nouă furtună in interiorul iui. în caz că găsea vreuna, îi dădea drumul afară imediat cînd era de faţă cineva care îl înţelegea şi ştia cum să-l ajute. Pe măsură ce trecea timpul, se simţea din ce în ce mai bine. în fiecare zi afla tot mai multe despre el însuşi, aşa că a început să-i placă de el însuşi şi de felul cum se comporta. Acum era în stare să vorbească celorlalţi despre furtunile sale vijelioase, dar mai ales de felul în care reuşea să le stăpînească. Rînd pe rînd s-a convins că furtunile vijelioase îi trecuseră de tot.

Balauri! din **sertare** *

(povestea .nr. .31)

Era odată o fetiţă care avea foarte multe sertare în camera ei. Toate sertarele erau încuiate şi fetiţa nu le descuia deloc. Fetiţa purta cu ea multe, multe chei, fiecare potrivindu-se cîte unui sertar

*NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unei *fetiţe,*
povestea se va întitula *"Fetiţa şi furtuna vijelioasă",* iar eroina principală va fi *o fetiţă.*

din camera ei. Ţinea toate aceste ehei la ea numai ca să fie sigură că nimeni nu-i va deschide vreun sertar. Prietenii-o tot întrebau despre sertare, dar ea nu dorea să vorbească despre asta, aşa că tot schimba subiectul. Fetiţa nu era deloc de acord să vorbească despre sertarele încuiate. în plus era foarte atentă ea absolut nimeni să nu se apropie de cheile ei. Pentru că îi era atît de frică, sertarele rămîneau mereu încuiate.

Dar să vedeţi ce s-a întâmplat. Fetiţa s-a împrietenit cu un băieţel pe care l-a întîlnit. Erau foarte buni prieteni, aşa că fetiţa îl asculta cu multă atenţie ce-i spunea. într-o zi. băieţelul a întrebat-o:

"Pentru ce porţi după tine toate cheile astea peste- tot unde te duci?"

Fetiţa şi-a lăsat capul în jos zicînd;

"Toate astea sunt cheile de la sertarele din camera mea pe care nu am voie să le descui".

"Spune-mi cînd te-ai uitat ultima oară în sertare?" a continuat să întrebe băiatul.

" Oh, au trecut de atunci cîţiva ani" a răspuns fata. Băiatul era foarte mirat: "Dar pentru ce?" La început fetiţei i se părea că nu poate avea mare încredere în băieţel, dar mai apoi s-a hotărît să-i spună.:

"Pentru că în aceste sertare sunt nişte balauri. îmi este foarte frică de ei. Dacă-i las să iasă, ar năvăli în camera mea peste tot şi mi-ar putea face rău. Dacă balaurii vor ieşi de acolo, n-o să mai ştiu cum să mă scap de ei."

"Dar tu de unde eşti aşa de sigură că acolo sunt balauri? Parcă spuneai că n-ai mai deschis sertarele de mulţi ani..." s-a interesat băieţelul.

"Pur şi simplu ştiu că sunt acolo. Sunt absolut sigură" a făcut fetiţa uitîndu-se în jos la smocul său de chei, pe care le strîngea acum în mină mai puternic decît niciodată.

De la această discuţie, băiatul a început să o bată la cap iar şi iar, îndemnînd-o să deschidă sertarele, A. ajuns chiar să-i promită că atunci cînd le va deschide el va sta chiar lingă ea să o sprijine la nevoie. Fetiţa s-a lăsat convinsă pînă la urmă, aşa că au intrat amîndoi în cameră. S-au dus la primul sertar şi cu mare grijă fetiţa a băgat cheia în broască. De frică, mai întîi. a tras adine aer în piept, şi-a luat inima--în dinţi, a răsucit cheiţa. şi ...FIE CE-O FI!!! A închis ochii imediat pentru că nu dorea deloc să vadă balaurul Numai că în acelaşi timp , era şi un pic cam curioasă să-i arunce o privire. Cînd colo în

sertar era doar-un biet ursuleţ de catifea. La prima privire, tocmai pe el îl luase fetiţa drept balaur!

Cu prietenul lîngă ea, fetiţa a căpătat curaj: şi s-a apucat să deschidă rînd pe rînd şi alte sertare. De cîteva ori la prima privire fetiţei i se părea că vede în ele balauri. Dar, cînd se uita mai atent, vedea că se înşelase, Pînă la urmă, cu ajutorul prietenului ei a reuşit să deschidă toate sertarele şi s-a convins că în niciunul nu se găsea nici un balaur,De-a dreptul uşurată, fetiţa a aruncat toate cheile pentru că s-a hotărît să nu mai încuie sertarele acelea, pentru că în ele nu erau balauri. Fetiţa i-a fost recunoscătoare prietenului ei şi i-a cumpărat de ziua lui un cadou, pentru că o ajutase să descopere că nu sunt balauri totdeauna acolo unde ne închipuim că există.

*NOTĂ; Pentru *băieţi* eroul principal va fi un *băieţel.*

Ca Ia război *

(povestea nr. 32)

O dată demult, trăia un băiat care, la fel ca toţi băieţii, mai făcea uneori greşeli. Dar spre deosebire de ceilalţi băieţi, ori de cîte ori i se întîmpla lui să greşească, îşi dădea în cap cu un ciocan. Loviturile erau foarte dureroase şi în plus lăsau cucuie care arătau urît. Cînd se ducea Ia şcoală, ceilalţi îl întrebau: "Ce-ai păţit?". Ei le răspundea: "M-am lovit în cap cu un ciocan". "Dar de ce?" mai era întrebat. însă băiatul nu ştia de ce se lovea.

Uneori i se întîmpla să se lovească şi la şcoală. De exemplu şedea în bancă, făcea o greşeală la extemporal Ia .matematică şi im ediat îşi dădea una în cap cu ciocanul. Sau altădată cînd se enerva că a făcut ceva ce nu credea despre el că ar fi trebuit să' facă, îşi trăgea iarăşi una cu ciocanul. Nu-şi ierta absolut nimic cînd aprecia că a greşit, pentru că după părerea lui, copiii nu trebuiau să facă greşeli niciodată pe de o parte, iar pe de altă parte copiii (mai ales el) trebuiau să fie perfecţi totdeauna. Credea că nu merită doi bani şi se dispreţuia foarte cînd" greşea. Se ura pur şi simplu.

Dacă se întîmpla să facă lucruri pe care ceilalţi îi spuneau să nu le facă, (el singur fiind de acord că nu trebuia să le fi făcut), din nou se lovea cu ciocanul în cap. Nu-şi dădea seama deloc că toţi copiii cresc şi învaţă făcînd uneori lucruri care n-ar trebui să le facă. Aceasta este ceva normal.

Băiatul despre care vorbim, încerca şi altfel să-şi facă rău. De exemplu atîta îl tot. necăjea pe fratele său, pînă ce el se enerva şi îi trăgea un pumn. Odată din această cauză i s-a spart un dinte, iar altădată i s-a rupt nasul. Pe lîngă cucuiele pe care şi le făcea singur, aceste lovituri l-au făcut să arate jalnic de pocit, aşa că într-un tîrziu s-a hotărît: "Trebuie să fac ceva ca să termin cu toate astea".

Aşa că a chemat în ajutor un specialist, care se ocupa de reclam aţii Ie făcute de copiii care erau bătuţi, zicîndu-i: "Am fost lovit în cap cu un ciocan".

Specialistul l-a întrebat: " O, bietul de tine! Dar cine a făcut aşa ceva?"

"Eu singur mi-arn făcut-o" a răspuns băiatul.

"Hai, fii sincer! Faci tu singur reclamaţie că te loveşti singur in cap?"

Băiatul a răspuns: "Da, pentru că m-am săturat să mă tot lovesc în cap cu ciocanul".

Specialistul a văzut că problema reclamată de băiat era într-adevăr foarte complicată ,aşa că s-a gîndit să trimită pe cineva care să vadă şi să înţeleagă cum stau lucrurile cu loviturile de ciocan. în curînd l-a vizitat pe băiat un psiholog, care s-a aşezat lîngă el uimit de cîte vînătăi avea bietul băiat:

"Tiiii! Ia să-ţi văd eu mai bine cucuiele tale." Băiatul i-a arătat aici unul. acolo altul, dincolo altul mai mare. Apoi a văzut nasul rupt, dintele spart şi toate celelalte urme de lovituri. "Arăţi de parcă ai fi fost la război".

Băiatul a ascultat cu luare aminte, s-a gîndit un minut, iar apoi a răspuns:

"Păi cred că am şi fost la un fel de război cu mine însumi. De fiecare dată cînd fac cîte o greşeală, mă enervez aşa de tare pe mine.însumi încît simt nevoia să-mi dau cu un ciocan în cap! De cîte ori sunt supărat fac acest lucra şi nu spun nimănui. Uneori, deşi ştiu că fratele meu mă pocneşte dacă nu-i dau pace, anume îl necăjesc ca să-l fac să mă pocnească, însă în ultima vreme m-am plictisit să mă doară peste tot cînd mă scol dimineaţa ".

Psihologul a tăcut un pic, iar apoi a răspuns;

"Cred că îţi faci rău lovindu-te pentru că nu înţelegi greşelile. îţi imaginezi că pentru a fi bun nu trebuie să faci nici o greşelaiă, că nu trebuie să vorbeşti cu altcineva despre ceea ce simţi şi nu trebuie să te enervezi. Toate ideile astea pe care tu le ai, sunt greşite. Este ca şi cum ai avea ideea că 2 + 2 = 5. Ai învăţat să crezi în ceva greşit. Aşa

că va trebui să te dezveţi. Adevărul pe care trebuie să-l înveţi este că ORICINE POATE SĂ GREŞEASCĂ,, mai ales copiii. Alt adevăr este şi că A AVEA DIFERITE SENTIMENTE ESTE FOARTE NORMAL. Ba este chiar folositor să spui şi altora ce simţi, mai ales dacă eşti supărat, nervos, gelos, jignit sau ai alte sentimente despre care simţi nevoia să vorbeşti. Dar cel mai. important lucra pe care trebuie să-l înveţi, este SĂ TE IERŢI ŞI PE TINE ÎNSUŢI Şl SĂ NU TE DISPKEŢUIEŞTI CÎND FACI UNELE GREŞELI."

Băiatul a început să se gîndească şi Ia acestea, dar a răspuns.

"Sigur că e uşor de spus, dar cum pot să-mi schimb cu adevărat părerile? Cum să gîndesc în alt fel decît gîndesc acum?"

" Felul de a gîndi se poate schimba. Tot aşa şi felul în care te împaci cu tine însuţi" A răspuns psihologul. Faptul că tu crezi că a face greşeli este un lucru aşa de grav, este o idee care poate fi corectată, schimbată. O să-ţi dai seama că a ţine la tine însuţi, a nu te dispreţul, a fi împăcat cu tine însuţi, este ceva foarte important, iar a face cîteodată greşeli nu are nimic de-a face cu acest lucru".

Băiatul dorea foarte mult în sinea lui să nu se mai urască pe el însuşi din cauza greşelilor, să. nu se mai dispreţuiască sau să nu-şi mai facă rău pedepsindu-se pentru că le făcuse. Aşa că a ascultat sfatul psihologului şi şi-a schimbat felul de a gîndi. La început i-a fost foarte greu. Gîndurile vechi i se furişau secret în minte şi erau greu de prins. Numai, că şi băiatul era deştept şi avea multă răbdare, aşa că n-a trecut multă vreme pînă cînd a reuşit să prindă toate gîndurile care erau greşite şi-i făceau rău. în plus, el a început să exerseze gînduri corectate. Cînd a reuşit, a fost mult mai fericit. De exemplu, atunci cînd era furios, nu se mai lovea cu ciocanul în cap, ci. pur şi simplu le spunea celor din jur că este furios. Cînd era trist pur şi simplu le spunea celorlalţi că e trist, iar cînd făcea geşeli, era mai îngăduitor şi nu se supăra aşa de tare pe el însuşi. Ca să înveţe şi să exerseze mai uşor noile gînduri, băiatul îşi spunea adesea: -*"Oricine face greşeli Asta-î normal"* Dacă se întîmpla să facă ceva ce n-ar fi trebuit să facă, îşi zicea. *"Asta-i o lecţie de ţinut minte. Altădată n-o să mai fac. Dar oricine poate greşi. Altfel nu poţi învăţa ce este bine să faci."*

Vă închipuţi că exersînd mereu noile gînduri, în scurt timp băiatul a devenit cel mai fericit copil de prin împrejurimi. Pe zi ce trecea se simţea din ce în ce mai bine, pentru că reuşea tot mai mult să se împace cu el însuşi. Era de asemenea absolut extraordinăr faptul că băiatul care altădată era plin de cucuie şi vînătăi, care avea nasul şi

un dinte rapt, a încetat să-I mai sîcîie pe fratele său, care a încetat să-l mai pocnească.

Pentru că se schimbase aşa se mult, de atonei, de cîte ori zărea un ciocan, îşi aducea aminte că este firesc pentru oricine să mai facă unele greşeli,

Ba a păstrat chiar în camera lui un ciocan care să-i amintească să fie mai îngăduitor cu el însuşi, dar mai ales să-i reamintească faptul că a nu fi împăcat cu tine însuţi este de fapt cea mai mare greşeală.

*NOTĂ: Dacă povestea este spusă unei *fetiţe,* eroina principală va fi bineînţeles *o fetiţă.*

Puteuia * şi scaietele cel fepos

(povestea tir. 33)

A,

tr-o ogradă largă trăia odată o puicuţă, împreună cu toată familia Iei. Nu făcea altceva toată ziua decît să se joace cu ceilalţi pui. De Pcele mai multe ori se simţea fericită şi mulţumită, dar, alteori era indispusa de parcă ar fi avut o supărare înăuntrul ei. Asta se întîmpla ori de cîte ori părinţii ei cocoşul şi găina cloşcă, erau nemulţumiţi de ceva, sau cînd prietenii ei nu erau prea drăguţi cu ea, sau o jigneau. La fel se întîmpla cînd învăţătorul ei, curcanul se răstea la ea. Atunci puicuţa era plină de un sentiment de nefericire. Ea încerca să spună cîte ceva, dar nu prea reuşea, încît mai degrabă aştepta să-i treacă. Zileie se scurgeau mai departe, iar puicuţa se juca, mînca, dormea, cu un euvînt, făcea tot ceea ce făceau puii din curte. Dar era mult. mai singuratică, zburda mai puţin, de parcă i s-ar fi întîmplat ceva. Puicuţa a observat că sentimentul acela de nefericire o apăsa tot mai mult. Parcă avea un nod în gît, de care nu mai scăpa. îi era teamă să spună cuiva despre asta, pentru, că nu-şi dădea seama ce putea fi nodul acela. Ştia doar.că nu se simţea bine deloc. Uneori îi venea chiar să- şi facă singură vreun rău la picior sau la aripă, atît de neplăcut se simţea în sufletul ei. Cînd celelalte păsări o observau cum se rănise, i se făcea ruşine şi se simţea şi mai rău.

într-o zi, după ce s-a plimbat prin livadă, puicuţa a adormit Iîngă un pîrîiaş şi a visat un vis, în care se făcea că pe malul celălalt al apei era un cal minunat şi alb. Galul era fermecat. Puicuţa ar fi dorit să treacă pe celălat mal ca să-I vadă mai de aproape, dar pîrîiaşul o împiedica. Puicuţa a zărit nu departe o punte peste pîrîiaş. "Ce bine!" şi-a spus ea şi cu grijă a păşit peste punte pînă pe malul celălalt.

Calul fermecat a observat că puicuţa era tulburată şi a întrebat-o ce necaz avea. Puicuţa a început să-i spună despre nodul pe care îl avea în gît.

" Oh, asta înseamnă că ai ciugulit un seaiete plin cu ţepi"

"Un seaiete ţepos?" s-a mirat puicuţa.

"Mda" a pufăit calul cel alb. "Cred că te cam doare, nu?"

Auzind ce a zis calul, puicuţa a izbucnit într-un plîns nervos de se scutura toată." Da! Da! Nu mai pot să suport! Cum să-l scot? Cum să mă scap de el?" Calul cel alb şi fermecat a atins-o uşurel pe puicuţă cu copita sa de aur. Şi ce să vezi? Scaietele cel ţepos a făcut-o pe puicuţă să tuşească puţin, şi a sărit afară, rostogolindu-se pe jos. Era într-adevăr plin de ţepi mici şi ascuţiţi. "Acum priveşte aici" a îndemnat-o calul, fermecat. Cu copita de aur, foarte grijuliu, calul a desfăcut scaietele. înăuntru, spre marea uimire a puicuţei nu era decît o fiinţă mică aurie. Puicuţei nu-i venea să creadă. Cum era cu putinţă aşa ceva???

"Acum vorbeşte -i " a îndemnat-o calul fermecat.

Ascutătoare, puicuţa a început să vorbească micii fiinţe aurii. Au tot povestit una cu alta multă vreme. Aproape că se însera cînd şi-au dat seama că era timpul să plece.

"Dar acum ea este prietena mea şi eu sunt prietena ei", i-a spus puicuţa calului alb. El a zîmbit înţelegător şi cu copita lui de aur a pus-o pe mica creatură aurie drept în inima puicuţei. Puicuţa a simţit deodată ca un fior cald şi plăcut în tot corpul ei. Şi-a dat seama că va şti să-şi amintească totdeauna de acest moment. Cu o privire i-a spus la revedere calului alb şi fermecat, a trecut peste rîu şi s-a trezit din vis. Apoi a luat-o la fugă pe cărare spre casă.

Deşi nu vom putea şti niciodată ce a şuşotit puicuţa cu creatura aceea aurie, toate păsările din ogradă au observat că puicuţa s-a schimbat, că a devenit altfel. De exemplu, atunci cînd găina cloşcă mama ei cîrîia înfuriată, puicuţa avea curajul să se ducă la ea şi-i spunea: "Pentru ce eşti înfuriată?" Cînd era eu ceilalţi pui prin curte la diferite jocuri, ea le spunea direct : "Asta îmi place, asta nu-mi place". Iar cînd cineva încerca să o jignească, puicuţa se simţea destul de puternică să-i spună "Gata, termină!"

Toţi erau surprinşi, dar cel mai important lucru. era. că puicuţa era prietenoasă şi caldă cu fiecare. Asta pentru că o avea pe mica ei prietenă chiar în inima ei. Nici prin cap nu-i mai trecea puicuţei să-şi facă singură rău sau se dispreţuiească, pentru că nu o mai jignea nimeni şi se simţea minunat de împăcată cu ea însăşi.

*NOTA: Dacă spunem povestea unui ***băieţel,*** ea se va întitula " ***Cocoşelul*** *şi semeţele cei ţepos* "iar eroul principal va fi ***un cocoşel***

Vulcanul şl Insula
(povestea nr. 34)

3ntr-un ocean mare şi întins se ridica din ape, pierdută, o insulă. Era acoperită cu flori şi cu nişte copaci ale căror frunze erau incredi- oii de verzi. în mijlocul insulei se înălţa un munte mare şi frumos, vaiuriie oceanului se rostogoleau peste nisipul fin ăl plajelor care înconjurau insula. Totul strălucea la lumina soarelui. Localnicii îşi iubeau foarte mult insula, pentru că vremea era acolo perfectă întotdeauna. Temperatura aerului nu era niciodată prea ridicată sau prea scăzută. Cu un cu vin t era un loc de trăit ca în rai,

Din păcate, într-o zi s-a petrecut ceva teribil, care a schimbat viaţa locuitorilor, pentru că din inima muntelui a început să explodeze un vulcan. Cu un uruit de neînchipuit, vulcanul a ieşit ia suprafaţă şi a început să scuipe lavă, nori de cenuşă .şi fum negru. Tot aerul a fost murdărit de acel fum negru, iar lava aprinsă a început să se reverse pe pantele muntelui prin toată insula. Valurile de. lava au omorit copacii, cenuşa a sufocat plantele, florile, acoperind toate satele de pe insulă. Cît de înflorită şi plăcută fusese mica insulă pînă nu demult! Vulcanul i-a transformat frumuseţea într-o urîţenie jalnică. Totuşi, deşi lava acoperise aproape toată insula, locuitorii ei n-au vrut să o părăsească. Ei mai. sperau că vulcanul va fi cel care va părăsi insula. însă locuitorilor le era totuşi frică pentru că era greu de ghicit cum va acţiona vulcanul care era foarte năzuros şi imprevizibil; în orice caz vulcanul nu obişnuia să anunţe din timp pe nimeni că ar avea de gind să explodeze. Muntele făcea numai nişte zgomote în adîncul său, spre suprafaţă şi apoi, dintr-o dată cu un uruit puternic exploda, furios, distragînd totul de jur împrejur.

.. , . Cîţiva locuitori ai' insulei, s-au gîndit că ar fi totuşi bine să se mute de pe insulă. Altora dinpotrivă, li se urîse să se mai teamă de ameninţările vulcanului şi nu se mulţumeau să se simtă neputincioşi. Ei auziseră de un om care ştia cum trebuie să se poarte cu vulcanii şi s-au dus la el. I-au spus: "Noi o să-ţi plătim , numai te rugăm să ne ajuţi să rezolvăm treaba eu acest vulcan, ca să nu ne mai distrugă insula."

Omul care se pricepea la vulcani avea o plăcere deosebită să-i ajute pe cei aflaţi în nevoie, aşa că după puţin timp a sosit să vadă cam ce ar putea face. Privind în sus spre munte, a văzut vulcanul scuipînd

valuri roşii şi negre de fum şi praf care aşezîndu-sepe lucruri le distrugeau. "Cred că vă pot ajuta", a spus el.

Se ştie că vulcanii ies din adîncurile pămîntului. Acest vulcan nu era mai altfel decît alţii. Omul care se pricepea la vulcani ştia cum funcţionează ei şi ordinea în care trebuiau luate măsurile pentru a reorien- ta forţa pe care o aveau. Aşa stînd lucrurile, s-a echipat cu un aparat pentru producerea razelor speciale laser, cu care putea să schimbe direcţia în care lava şi cenuşa fierbinte ieşeau la suprafaţă. A folosit acest echipament pentru ca să schimbe scurgerea vulcanului : în loc să se reverse asupra insulei, să iasă direct sub apele oceanului, care răceau imediat lava fierbinte. Cel mai avantajos lucru a fost că nimeni de pe insulă nu a mai fost rănit atunci cînd s-a produs explozia direcţională spre ocean.

După această intervenţie, copacii au început din nou să crească, florile, plantele au răsărit din abundenţă, iar satele s-au umplut iarăşi de locuitori fericiţi. Ei se bucurau şi zîmbeau pentru că datorită acelui om care se pricepea la vulcani, izbucnirile vulcanului de pe insulă puteau fi acum controlate. Locuitorii care se pregătiseră să se mute de pe insulă din cauza vulcanului au învăţat ceva foarte important: a depinde numai de izbucnirile vulcanilor transformă viaţa într-un coşmar cenuşiu, dar a te ocupa să le dirijezi forţa este în folosul tuturor.

. **Baiafol** * *cum mm* o scoiua

■ (povestea nr. 35)

ţ7n> lost odată un băiat care a trecut printr-o întîmplare îngrozitoare JfHI atunci cînd era mic. I s-a întîmplat ceva despre care nu a mai aflat W JLmrneni niciodată, pentru că n-a mai povestit nimănui ce i se întîm- plase. Pe măsură ce creştea mare încerca să uite sau cel puţin să se gîndească tot mai rar la acea păţanie. Uneori amintirile evenimentului care îl îngrozise îi reveneau în vise - care erau foarte urîte, nişte adevărate coşmaruri. Băiatul nu înţelegea că visele erau despre acel eveniment şi se sperie de ele. Păţania aceea îngrozitoare îl făcea pe băiat să se simtă foarte neplăcut şi să aibă o părere proastă despre el, deşi nu a fost ceva ce a făcut el însuşi, ci ceva ce i s- a întîmplat lui, iară ca el să vrea. Băiatul aproape că uitase prin ce lucru îngrozitor trecuse, dar ceea ce nu putea să uite era cît de supărat a fost pe el însuşi atunci şi ce părere proastă a avut despre el.

într-o noapte, în loc să aibă unul din obişnuitele lui coşmaruri despre acea păţanie din trecut, a visat că era pe malul unui pîrîiaş într-o pădure. La un moment dat a venit să bea apă un cerb, care l-a întrebat:

" Ce faci tu aşezat aici?"

"Mă odihnesc", a răspuns băiatul. "Am nevoie de un loc liniştit şi în siguranţă unde să mă gîndesc la mine însumi."

"O, da. înţeleg" a zis cerbul şi a plecat.

Mai tîrziu a venit să bea apă un iepure. "Ce faci tu aici? l-a întrebat şi el pe băiat. "Stau şi mă gîndesc"."La ce te gîndeşti? s-a interesat curios
iepurele,

"Nu ştiu. Nu pot să-mi amintesc."

"O, da.înţeleg" a tăcut iepurele şi a plecat şi el.

Băiatul-stătea în continuare pe malul apei, cînd a venit lîngă el o pasăre să bea apă şi să se scalde. Pasărea l-a întrebat la jindul ei: "Ce faci tu aici?"

"îmi caut eliberarea" i-a răspuns băiatul.

"Hei, eu ştiu ce este libertatea" a zis pasărea," Eu zbor liberă, aterizez unde am chef, aşa că toată lumea este a mea".

"N-ai vrea să mă înveţi şi pe mine să fiu liber?" a întrebat băiatul.

" Sigur că pot." i-a răspuns pasărea. "Numai că tu ai un fel de greutate mare, ceva ce-ţi stă pe inimă şi nu-ţi permite să Iii liber. Te opreşte să poţi zbura într-acolo unde doreşti. Dacă ai putea să iei de pe inima ta acel lucru mare şi greu, să-l aşezi apoi lîngă tine pe părnînt, vei fi liber să zbori şi te vei simţi uşurat".

Zicînd aceste cuvinte, pasărea îşi luă zborul.

Băiatul a rămas mai departe pe malul apei, gîndindu-se ce-o fi vrut să spună pasărea. în acest răstimp, parcă- parcă şi-a dat seama că pîriiaşul încerca de mult să-i vorbească, numai că băiatul nu reuşea să înţeleagă ce-i spune. La un moment dat, cuvintele pîrîiaşului au devenit mai uşor de înţeles. Susurînd, pîriiaşul îi spunea că acel lucru mare şi greu pe care îl avea pe inimă, nu era altceva decît secretul său. I-a explicat mai departe că de aceea era acel lucru atît de greu, pentru că orice secret despre întîmplări îngrozitoare, atunci cînd este ascuns şi nu este spus nimănui îşi formează o carapace ca de scoică în jur. Iar carapacea se îngroaşă crescînd tot mai mult. pînă cînd devine mult prea grea de purtat, Pîriiaşul a mai adăugat că dacă băiatul dorea cu adevărat să fie liber, exact aşa cum spusese pasărea, trebuia

să scoată afară scoica, să o farîme bucăţică cu bucăţică, pînă cînd secretul ar putea să iasă afară treptat şi ar putea să fie spus.

În visul lui, băiatul a primit puterea de a sparge carapacea scoicii, şi pe măsură ce aşchiile se împrăştiau pe jos, băiatul simţea secretul său tot mai uşor, mai eliberat, pînă cînd secretul a ieşit afară, la lumină. Băiatul era acum în stare să povestească secretul său pîrîiaşului, animalelor din pădure, lui însuşi, sau oricui altcuiva care dorea să-l asculte, De atunci înainte, nu a mai avut nimic greu pe inimă. Trecuse totul. Secretul îşi pierduse orice putere asupra băiatului, iar el se simţea aşa de luşurat, încît putea fugi ca un iepure, sau putea zbura ca o pasăre. Băiatul a fost absolut mirat cînd a descoperit că era în stare chiar să curgă ca şi pîrîiaşul.

Cînd s-a trezit din vis, băiatul şi-a amintit totul despre întîmplarea aceea îngrozitoare prin care trecuse demult, cînd era foarte mic. A găsit oameni în care a simţit că poate avea încredere ca să le-o spună şi cărora le-a împărtăşit secretul său. Băiatul şi-a dat seama că pe măsură ce vorbea despre secretul său, acesta îşi pierdea puterea.

Aşa ca băiatul s-a simţit eliberat şi mai fericit cum nu fusese niciodată pînă atunci.

*NOTĂ: Dacă povestea va fi spusă unei ***fetiţe,*** ea se va întitula ***"Fetita care avea o scoică",*** iar eroina poveştii va fi ***o fetiţă.***

Fiul * de boier care a rămas îără un cămin

(povestea nr. Iz)

Be mult de tot, nu departe de aici, trăiau într-un conac boieresc fiul şi fiica unui Mare Boier, împreună cu părinţii lor, Marele Boier şi Boieroaica. Din nefericire» Boieroaica suferea de o boală foarte grea, care o făcuse oarbă într-un fel foarte ciudat: nu-şi recunoştea proprii ei copii. Cînd se uita la ei, în loc să-i vadă pe cei doi copii, ea nu vedea decît două broaşte. Numai din cauza acelei boli atît

*NOTĂ: Dacă spunem povestea unei *fetiţe,* " ' ■ • ' ', povestea se va întitula ***"Fata de boier care nu avea unde** să **locuiască",*** iar eroina poveştii va fi ***o fată.***

de ciudate era Boieroaica aşa, pentru că cei doi copii nu erau deloc broaşte.

Biata Boieroaică se temea teribil de tare de broaşte. De aceea, pentru că credea că cei doi copii sunt broaşte, nu era deloc în stare să aibă grijă de ei. Tatăl lor, Marele Boier era atît de ocupat cu treburile moşiei care erau foarte multe şi grele, încît nici el nu avea timp să se ocupe şi să-i îngrijească pe cei doi copii.

Astfel că într-o zi a devenit absolut necesar ca băiatul boierului să-şi părăsească locul şi casa unde se născuse şi să plece în lume, înfrun- tînd tot felul de pericole, ca să-şi găsească un adăpost, un cămin aşa cum are nevoie orice copil. Din cîte am văzut, conacul în care se născuse el nu era deloc un adăpost potrivit, aşa că el a plecat la drum. Ceea ce căuta băiatul, era exact o casă în care să se simtă bine, unde nişte părinţi aşa cum se cuvine, să-i fie părinţi adevăraţi şi să-i îngrijească aşa cum trebuie. Băiatul Marelui Boier nu ştie cum să-şi dea seama cînd a găsit exact ceea ce căuta, adică un cămin potrivit pentru el, aşa că de fiecare dată făcea nişte probe de examen, nişte teste în fiecare loc. Testele pe care le dădea celor din casele prin care trecea, erau tot mai grele şi mai dificil de rezolvat. Aşa că băiatul a început să se îndoiască şi să nu mai creadă că va găsi vreodată exact părinţii de care avea el nevoie şi care să treacă toate probele de exa- men la care îi supunea el

într-o dimineaţă, pe cînd băiatul tocmai se gîndea cît de greu se descurcau la testele lui ultimii părinţi pe care îi găsise, a intrat la el în camera zburînd prin fereastră deschisă o libelulă minunată. Ea a dat ocol camerei de cîteva ori, iar apoi s-a aşezat pe umărul băiatului şi i-a şoptit ceva la ureche. Probabil a fost o vrajă secretă, pentru că băiatul nu a spus niciodată nimănui ce-i şoptise libelula. Dar din acel moment şi-a dat seama că găsise exact părinţii pe care îi căuta şi locul era exact locul cel mai potrivit pentru el. Părinţii aceia s-au străduit din răsputeri să treacă teslele date de băiat: în primul rînd l-au ajutat la teme, apoi l-au ajutat să înveţe regulile noii sale familii, i-au cumpărat o bicicletă şi foarte multe jucării, l-au prezentat unor bunici şi altor rude şi i-au asigurat un cămin liniştit şi sigur unde să fie fericit. Cînd băiatul se uita în ochii lor iubitori, îşi dădea seama că aşa şi era.

Aceşti părinţi îl iubeau atît se mult încît au căutat şi au găsit-o şi pe mica lui surioară, fata boierului pe care au adus-o de asemenea în căminul lor, pentru ca cei doi fraţi să fie împreună. Desigur, ca în toate familiile în care toţi se iubesc, se mai întîmpla să se şi certe unii cu alţii. Apoi părinţii i-au ajutat pe copii să facă unele treburi pe care, sincer vorbind, ei nu prea erau fericiţi să le facă, de exemplu să se

spele pe dinţi, să facă ordine şi curăţenie la ei în camere, sau să nu fie mofturoşi la mîn- care. Dar, deşi nu le prea convenea, în inima lor cei doi copii au înţeles că părinţii aceia îi iubeau totuşi foarte mult şi că doreau să-i înveţe tot felul de lucruri folositoare şi să-i ajute să crească. După un timp ,băiatul şi-a dat seama că nu mai avea rost să plece iarăşi ca să caute un alt cămin, pentru că această nouă familie era tocmai potrivită. Călătoria lui pentru a găsi un cămin adevărat şi o familie care să aibă grijă de copii aşa cum se cuvenea, se terminase. în sfîrşit el a găsit ceea ce a căutat. Băiatul zîmbea mereu în sinea lui, mulţumit că a făcut această descoperire minunată.

Cum a **învăţat aricelul *** să mormăie ca **un ursuleţ**

(povestea nr. 37)

Într-o luncă frumoasă, în apropierea unui rîu, era aşa de plăcut de vieţuit, încît îşi găsiseră sălaşul acolo o mulţime de animale. Erau familii de iepuri, căprioare, arici, bursuci, nevăstuici, pisici sabatice, vulpi şi chiar un urs şi o ursoaică. După cum se ştie primăvara şi vara sunt anotimpurile în care toate aceste animale au pui, de care se ocupă cu multă dragoste, pentru că aşa a făcut natura lucrurile. Ocupîndu-se de ei cu atenţie, îi ajută să se întărească şi să crească mari.

Dintre toate aceste animale însă numai aricioaica nu ştia cum trebuie să-şi crească puii. încă de cînd i-a născut n-a ştiut să-i cureţe de pieliţa în care stătuseră în burta ei. Se tot rostogolea printre ei şi numai o întîmplare fericită a făcut ca ei să scape nevătămaţi şi neînţepaţi de ţepii aricioaicei.

Ar fi trebuit ca de cîte ori aricioaica se afla în preajma puilor să nu-şi zburlească ţepii deloc. Numai că ea nu ştia acest lucru, aşa că toţi ghimpii ei erau ridicaţi drept în sus , pregătiţi ca de un atac, chiar dacă puii ei erau în jurul ei şi nu venea nici un duşman. Aceşti ţepi erau extraordinar de ascuţiţi, mai rău ca nişte ace, aşa că dacă s-ar fi înţepat cineva în ei, l-ar fi durut foarte rău. Puii aricioaicei, amărîţii de ei, ori de cîte ori se apropiau de mama lor ca să sugă, se înţepau în acele ei şi îi durea foarte tare. Cînd au mai crescut şi au început să se ţină cît de cît pe picioare, şi-au dat seama că trebuiau să ia o hotărîre importantă: ori rămîneau ca să bea lapte, dar de fiecare dată se

alegeau cu înţepături dureroase, ori nu se mai apropiau de mama lor să-i alăpteze, dar atunci rămîneau flămînzi. Este de înţeles că puii nehrăniţi cu laptele mamei lor nici nu puteau creşte aşa de repede ca atunci cînd ar fi avut lapte destul şi după pofta inimii. Mai mult decît atît, bieţii pui erau plini de răni din cauză că ţepii mamei lor se înfigeau în ei ori de cîte ori veneau prea aproape de ea. Puilor li se părea că asta este soarta tuturor puilor de arici şi că toate aricioaicele se poartă la fel cu puii lor. Pe scurt, nu se simţeau absolut deloc fericiţi că sunt arici.

într-o bună zi, unul dintre ei a luat-o spre pădurea din apropiere, aşa, de unul singur. în sinea lui ari celui cel mic se săturase de înţepăturile ghimpilor mamei sale şi se săturase să mai rabde atîta foame, fără să primească nimic de mîncare. Era lihnit de foame, îl dureau toate înţepăturile, se simţea absolut jalnic şi n-avea idee încotro s-o ia. Era clar pentru ei că ori va găsi pe altcineva ,în alt loc, să-i dea lapte, ori va pieri de foame, ori va avea o viaţă plină de tot felul de greutăţi.

Cum mergea el aşa supărat pe cărare, s-a întîlnit cu o iepuroaică şi cu puii ei. Dar iepuroaca nici măcar nu l-a privit şi a trecut mai departe. Tot mergînd, ari celui a ajuns" pe Ingă vizuina ursoaicei, de unde se auzeau plescăielile şi mormăielile vesele ale ursuleţilor. Ursoaica era şi ea o mamă bună, care ştia cum să-şi crescă şi să-şi hrănească din belşug puii. în acest timp, aricelului i se făuse din ce în ce mai foame. Numai că îi era groaznic de frică de ursoaică. El şi-a zbîrlit ţepişorii de parcă ar fi fost gata de luptă, crezînd că asta ar putea s-o sperie pe ursoaică şi s-o facă să-i dea şi lui cîte ceva de mîncare, Bineînţeles că amenînţînd-o astfel, ar fi putut-o păţi rău de tot. Dar a avut mare noroc. Această ursoaică era una mai deosebită pentru că în copilăria ei rămăsese iară mamă, iar un pădurar cumsecade a ţinut-o şi a hrănit-o pînă s-a făcut mare, după care i-a dat drumul din nou în pădure, ca să crească în mediul ei natural. Această ursoaică învăţase, nu se ştie eînd, limba aricilor, aşa că i-a putut vorbi direct cînd i-a vaz.ut ţepii zbîrliţi cu atîta amenînţare,

"Nu ai să primeşti nimic din ceea ce doreşti şi ai nevoie, dacă te zbîrleşti aşa la mine şi încerci să înţepi pe toţi din jur".

Dar aricelul nu o credea şi se străduia să pară şi mai fioros, înfoin- du-şi tot mai sus ghimpişorii, El a încercat chiar să şi mîriie la ursoaică. Dar ursoaica, spre norocul lui, înţelegea perfect ce se petrecea în sufletul aricelului, aşa că i-a spus liniştită:

" Ar fi cazul să afli din timp în cine poţi avea încredere. N-o să primeşti nimic din ce doreşti şi n-o să te ajute nimeni, dacă îţi îndrepţi acele tale ascuţite spre cei care te-ar putea ajuta. Trebuie să-ţi laşi mai întîi ţepii în jos, să ai încredere, iar în acest fel vei primi ceva de mîncare, după cum doreşti."

Aricelul încă nu era foarte convins. Dacă ursoaica urmărea ca el să-şi lase ţepii în jos, iar apoi urma să-l atace? Numai că stomăcelul lui chiorăia aşa de tare de foame, încît simţea că nu mai poate aştepta deloc, încetişor şi-a lăsat ţepii în jos şi a rămas aşa, lipsit de apărare. Văzînd acest lucru, ursoaica l-a chemat înăuntru, împreună cu tu lucii ei şi i-a dat să bea lapte cît a vrut. Ce gust minunat avea acel lăptic! După ce a mîneat pe săturate, aricelul pur şi simplu a adormit. Era aşa de plăcut acolo. Totuşi aricelul era îngrijorat puţin de această întîmplare. El o iubea pe mama Iui aricioaica, dar ştia deja din propria experienţă de pînă atunci, că nu va primi lapte pe săturate dacă va rămîne cu ea pentru totdeauna.

Avînd în vedere acestea, aricelul s-a înţeles cu ursoaica să vină' înapoi la ea de cîte ori voia, iar ea o să-i dea de mîncare sau orice va dori. în acest fel aricelul putea sta cu mama şi cu fraţii lui un timp, iar altă perioadă de timp putea sta cu ursoaica. Ea îl înţelegea, se purta frumos, prietenos cu el, îl sprijinea cu dragostea de care avea nevoie ca să crească sănătos şi să devină un arici în toată firea.

Aricelul nostru a învăţat ceva foarte important de la ursoaică: ţepii trebuie folosiţi numai în caz serios de pericol, pentru a se apăra contra duşmanilor, a celor care ar fi putut să-i facă rău. Dar a sta cu ţepii zburliţi, gata de atac tot timpul, era o purtare cu care îi îndepărta tocmai pe cei de care avea nevoie. Aricelul a mai învăţat că nu trebuia să se simtă atacat în orice moment de către oricine sau orice, aşa că putea liniştit să-şi lase în jos ţepii cînd dorea să se apropie mai mult de cei de la care putea primi hrană şi dragoste.

Toate aceste întîmplări din viaţa lui, l-au făcut pe aricel să crească mare şi să înveţe cum să-şi folosească ţepii, cum să obţină ceea ce dorea, cum să-i găsească şi să-i recunoască pe cei care îl iubeau, dar mai ales cum să-şi facă o mulţime de amici. Celelalte animale din vecini comentau adesea ce mult se deosebea aricelul de familia sa, mai ales atunci cînd putea fi auzit mor- măind încetişor, ca un ursuleţ.

*NQTĂ: Dacă spuneţi povestea unei ***fetite*** titlul ei va fi " ***Cum a învăţat aricica să mormăie ca o ursoaică."***

Prinhil * de care a fis un şoricel

(povestea nr. 38)

3 11 vremurile de demult, într-o ţară al cărei nume nu-l mai ştie nimeni, împăratul şi împărăteasa au avut un prunc. După ce s-a născut el, au venit vremuri întunecate asupra acelui ţinut, peste care s-au abătut lupte şi războaie între două tabere. Prinţul era răpit ba de o tabără, ba de alta, De multe ori nici nu-şi dădea seama de partea cui se
-află. Pentru că luptele nu încetau, prinţul a devenit atît de dezorientat, de trist, şi de înfricoşat, încît n-a găsit ceva mai bun de făcut decît să se retragă în el însuşi ca să poată rezista acelor vremuri grele.

De cîte ori trecea pe la împărătească, ea îi dădea ochelarii ei, spunînd că numai dacă îi va purta pe aceştia, se va simţi mai bine. îi aşeza ochelarii pe nas, convinsă că ochii prinţului trebuiau corectaţi cu aceşti ochelari şi îi cerea să nu-i mai dea jos deloc. Totuşi, cînd trecea pe la împărat, acesta arunca cît colo ochelarii pe care îi dăduse împărăteasa, şi spunea foarte convins că ochelarii lui, nu cei ai împărătesei trebuiau purtaţi, pentru ca prinţul să vadă mai bine şl să scape de tristeţea sa. Bietul prinţ trebuia, mereu să-şi schimbe ochelarii ba pe cei ai împăratului cu cei ai împărătesei, ba invers, depinde lîngă cine se afla. Era o adevărată concurenţă cu privire la schimbatul ochelarilor, pînă acolo, încît prinţul la drept vorbind , nu mai vedea bine nici cu unii, nici cu alţii. De cîte ori purta oricare dintre ochelari, lumea îi apărea teribil de întunecată şi de tristă. Uneori prinţul trebuia să poarte deodată amîndouă perechile de ochelari, dar atunci felul cum vedea lumea prin ei îl înspăimînta şi mai tare.

Din păcate, pentru că prinţul pierdea aşa de multă vreme tot schim- bînd ochelarii, dar mai ales încercînd să-şi amintească pe care dintre ei trebuia să-i poarte de fiecare dată, a început să aibă greutăţi cu. învăţatul la şcoală. Parcă nici nu mai creştea la fel de repede ca înainte şi nu mai avea prieteni. Prinţul a devenit şi mai închis în sine şi mai singuratic, iar în fundul sufletului său simţea un dor pe care nu şi-l putea explica. într-o zi pe cînd se afla în grădina castelului, privind la pomi şi la flori, avea pe nas ambele perechi de ochelari. Ca de obicei,

nu putea să vadă clar pe unde păşea. Deodată a auzit un chicotit subţirel. A încercat să caute de unde venea, dar din cauza ochelarilor, bietul prinţ nu desluşea mai nimic. întretimp chicoteala se transformase în hohote de ris. De fapt, exact lîngă piciorul său, era un şoricel care acum rîdea ţinînduse de burtă văzîndu-l pe acel băiat ciudat care purta una peste alta două perechi de ochelari întunecaţi. Cu cît hohotea mai tare şoricelul, cu atîta se supăra mai tare prinţul,

"Cine ride de mine?" a strigat el înfuriat.

"Hi! Hi! Hi! Eu!" a răspuns un glăscior care se hlizea în continuare.

"Unde eşti? Arată-mi-te imediat!" a poruncit prinţul, încercînd să aibă o voce cît mai împărătească.

Păi sunt chiar aici în faţa ta" a răspuns amuzat şoricelul "Dacă o să-ţi scoţi ochelarii aceia de pe nas o să mă vezi imediat!"

"Dar nu pot să-i scot" a oftat prinţul. "Trebuie să port măcar o pereche de ochelari tot timpul, iar uneori pe amîndouă! Aşa mi-au spus să fac împăratul şi împărăteasa,"

"Ce vezi dacă te uiţi prin ei?" s-a interesat şoricelul.

"Păi nu prea văd nimic deosebit" a răspuns prinţul, "pentru că totul mi se pare urit, trist şi întunecat."

"Ei! Să ştii că lumea nu este tocmai aşa." a mai zis şoricelul care deja nu mai ridai. "Cred ca a venit vremea să faci o alegere. Ori să mai porţi în continuare ochelarii, ori să-i dai jos. Pentru ce nu încerci să-i scoţi şi să te uiţi la lume ca s-o vezi la fel cum o văd şi alţii? Abea după aceea te vei putea hotărî dacă o să-i mai porţi ori ba."

Prinţului parcă îi era cam frică să-şi scoată ochelarii. îşi tot amintea că părinţii lui îi ceruseră să-i poarte mereu. însă în sinea lui prinţul dorea să vadă clar unde se găsea, aşa că totuşi şi-a dat jos ochelarii. După aceea, întorcînd capul dintr-o parte în alta a putut să vadă grădina aceea minunată, curcubeul ei de culori şi s-a umplut de bucurie. Privind în jos l-a zărit foarte uşor pe şoricelul care îi zîmbea.

"Acuma poţi alege" a zis şoricelul.Nu mai ai nevoie deloc de ochelari, nici de cei ai împăratului, nici de cei ai împărătesei, Ochii tăi sunt mai buni decît ai oricui altcuiva, aşa că este o prostie să porţi nişte ochelari care te fac să vezi lumea altfel decît este ea."

Prinţului nu-i mai vorbise nimeni în acest fel. Aşa că a început să se gîndească la cc-i spusese şoricelul, .i-a dat seama că *<u>într-adevăr avea o sama.</u>* Din această cauză, de atunci încolo a privit lumea fără ochelari. Desigur că prinţul şi noul său prieten, şoricelul cel înţelept, au mai discutat multe împreună, despre viaţă, despre felul cum trebuie să vezi lucrurile, despre frumuseţile din jur.

împăratul şi împărăteasa au aflat şi s-au înfuriat că prinţul nu mai purta ochelarii şi i-au cerut să-i pună înapoi. Dar prinţul a refuzat, pentru că acum vedea lumea altfel şi era de părere că o vedea excelent. Prinţul le-a spus părinţilor că acum era înstare să vadă războiul şi dezorientarea din ţară altfel decît pînă atunci şi că nu mai era speriat. Le-a mai spus că se putea bucura acum de culorile şi frumuseţea naturii din jur. Şoricelul cel înţelept l-a ajutat mult pe prinţ: să-şi dea seama că lumea aceasta nu era plină doar de conflicte înfricoşătoare cum i se păruse lui înainte. L-a ajutat să-şi facă noi prieteni, să înveţe mai uşor la şcoală şi să crească aşa cum era de aşteptat de la el. Cînd prinţul a ajuns destul de mare pentru a domni el însuşi, a avut grijă să conducă regatul cu totul altfel decît făcuseră părinţii lui. '

arsul Imblînzti *

(povestea nr. 39)

W a o grădină zoologică dintr-un oraş din altă ţară îşi ducea zilele un I i urs foarte mare şi arătos. Cuşca lui era însă foarte mică, pentru că ¿Om văzîndu-l cum arată, la toţi îngrijitorii le era frică de el. Se temeau şi pentru că ursul era aproape tot timpul foarte agitat şi nervos. Răcnea, lovea cu labele şi încerca mereu să atace, aşa că lumea stătea tot mai departe de el. Chiar şi pe cei mai prietenoşi îngrijitori, care voiau să se apropie de el oferindu-i mîncare îi speria cu cîte un răget sau cu cîte o pocnitură de labă în gratiile cuştii. Foarte curînd, absolut nimeni nu se mai apropia de cuşca ursului care era atît de mînios. Ca să-l hrănească îi aruncau mîncarea şi plecau cît mai repede. Ursul era mînios şi pentru că nu i se dădea mîncarea pe care şi-ar fi dorit-o el, iar cuşca fiind atît de mică, se tot' învîrtea pe loc şi făcea mare gălăgie. Dacă treceau pe acolo turişti vizitatori, se ţineau departe de cuşcă pentru că ursul dădea, semne clare că doreşte să fie lăsat în pace şi să nu vină nimeni în apropierea lui,

. Trebuie să ştim totuşi că ceea ce arăta ursul prin purtarea lui pe de o parte şi pe de altă parte ceea ce simţea în sufletul său, erau două lucruri foarte diferite. De fapt bietul urs.era cît se poate de trist. Nu-i plăcea cuşca aceea strimtă, nu-i plăcea că era departe de pădurea de brad şi nu-i plăcea nici că nu mai erau şi alţi urşi în jurul său. Se urîse de plictiseală şi de singurătate. Faptul că lucrurile stăteau aşa, l-a făcut pe urs să simtă un gol mare şi întunecat în

*NOTĂ: Dacă povestea va fi spusă ***unei fetiţe,*** eroina va fi ***o prinţesă.***

sufletul său. însă decît să-i lase pe cei din jur să vadă cît de trist era, el se purta de parcă ar fi fost tot timpul mînios. Nu-şi dădea de loc seama că procedlnd aşa, tocmai ceea ce l-ar fi- făcut să se simtă mai bine, rămînea departe de el. Administratorul grădinii bineînţeles că l-ar fi pus cu plăcere într- un spaţiu mai larg, cu brazi, unde trăiau şi alte animale din pădurile de munte. Dar. din cauza acceselor sale de furie, se temeau că ar fi periculos pentru viaţa celorlalte animale sau a vizitatorilor care erau destui de numeroşi. Este de înţeles că astfel viaţa bietului urs era din ce în ce mai grea, iar el era în aparenţă din ce în ce mai mînios.

S-a întîmplat că îngrijitorul care trebuia să se ocupe de el, a avut nişte probleme familiale şi ca să fie sigur că ursul cel nervos nu va face rău nimănui pe perioada cît urma el să plece în concediu, a mutat cuşca ursului într-un loc dosnic şi părăsit, unde nimeni nu-I mai putea vizita. Ursul a ajuns astfel absolut singur.

într-o zi, pentru că la grădina zoologică erau aduse din ce în ce mai multe animale, administratorul şef a angajat şi o îngrijitoare care era mare specialistă în înţelegerea animalelor. La început, timp de cîteva zile ea a vizitat toată grădina, ca să vadă toate animalele. Aşa s-a întîmplat că a ajuns şi la bietul urs. L-a privit cu mare atenţie cum răgea şi se repezea cu labele spre gratiile cuştii ca şi cum ar fi vrut să o atace. Apoi l-a privit cum i-a întors spatele şi s- a prefăcut că doarme, refuzînd să ia de la îngrijitoare mîncarea pe care i-o oferea. Se părea că această îngrijitoare nu era deloc la fel cu ceilalţi, care cînd veneau la urs îi curăţau cuşca, îi aruncau ceva de mîncare şi apoi plecau cît puteau de repede. Ea înţelegea altfel încercările de atac pe care le arăta ursul şi ştia ce se ascunde în spatele lor. îngrijitoarea a început să-l viziteze regulat, să-i vorbească liniştit, arătîndu-i că îşi dădea seama de tristeţea lui şi de faptul că ar fi dorit să-l ajute. Pe de altă parte, ursul cel mare, deşi dădea adevărate spectacole de furie răgînd şi muşcînd gratiile, a înţeles că această îngrijitoare nouă l-ar putea totuşi ajuta să scape de tristeţea lui, Aşa că rînd pe rînd a învăţat chiar unele obiceiuri noi şi a devenit mai ascultător şi mai liniştit.

Timpul a trecut şi a sosit ziua fericită cînd ursul a fost mutat în spaţiul mult mai larg şi plin de brazi, rezervat animalelor din pădurile de munte. Acolo putea să se plimbe printre trunchiuri de copaci împreună cu alţi urşi, să stea întins la soare iar păsările îi cîntau de parcă ar fi fost într-o pădure adevărată. La început a avut unele greutăţi ,mai ales ca să-şi facă prieteni, dar îngrijitoarea aceea priceputâ, care ştia că el învaţă uşor şi repede, l-a ajutat pînă ce a fost

primit printre urşii care erau acolo de mai multă vreme. Ceilalţi îngrijitori de animale erau foarte uimiţi de schimbările care se petrecuseră cu ursul cel fioros, şi preziceau că în curînd ursul va redeveni cei dinainte, fiinţa aceea sălbatică şi înfricoşătoare pe care o ştiau cu toţii. Dar îngrijitoarea era sigură că acest lucru nu se putea întîmpla, pentru că plină de răbdare, ea îl ajutase pe urs să înţeleagă altfel viaţa şi să-şi exprime printr-o purtare mai potrivită şi pe înţelesul tuturor sentimentele pe care le avea. Ursul a simţit într-o zi că golul acela întunecat din sufletul lui dispăruse.

De atunci, de cîte ori ursul o vedea trecînd pe îngrijitoarea cea înţeleaptă, făcea tot felul de ghiduşii, mormăind vesel, spre bucuria turiştilor vizitatori.

■ Fapta **unui** meşter priceput
(povestea nr. 40)

ancieva în nordul'îndcpărtat, se afla un cătun în care trăiau oameni r s simpli şi care duceau o viaţă la fel de simplă. Tot ce făceau era cit se putea de simplu şi iară complicaţii, mai ales obiceiurile lor, cum era de exemplu acela de a trage un clopot şi a-l face să sune în fiecare seară ia pusul soar lui. La dangătul lui, toţi locuitorii ieşeau din case, se întîlneau pe o culme de deal şi se bucurau de viaţa lor simplă şi liniştită, cîntînd şi jucând. Fiecare iubea sunetul clopotului pentru că era un semnal că a sosit vremea să se relaxeze, să cînte şi să se distreze.

Dar timpul a trecut şi lucrurile au început să se schimbe în cătun. Viaţa a început să se complice. Mai întîi micul cătun s-a transformat într-un sat mare, iar apoi într-un oraş cu mulţi comercianţi şi mărfuri de tot felul. Oamenii erau foarte ocupaţi, fiecare cu treburile lor, asfel încît seara nu mai aveau timp să iasă din case şi să se bucure de viaţa lor la semnalul pe care îl dădea clopotul. Rînd pe rînd n-au mai fost dansatori, apoi n-au mai fost cîntăreţi, iar mai pe urmă nici clopotul n-a mai sunat. Nefolosită de atîta timp limba clopotului s-a desprins şi a căzut, pierzîndu-se în pămînt.Un timp clopotul s-a mai legănat mut şi fără rost în vîntul care împrăştia peste el tot mai mult praf şi murdărie. Pînă la urmă a fost îngropat cu totul în pămînt. La fel a fost îngropată şi veselia de pe feţele locuitorilor care erau apăsaţi acum de multe griji, de frica tîlharilor şi hoţiilor, a crimelor şi a altor rele.

Odată s-a întîmplat că primarul localităţii a angajat un meşter priceput ca să repare tot ce era stricat sau degradat dintre lucrurile vechi. Din întâmplare el a descoperit pe o alee locul unde zăcea clopotul. Văzînd că nu are limbă i-a rugat pe copiii care se jucau pe acolo să-i spună ce s-a întîmplat cu clopotul. Dar copiii nu puteau să-şi amintească mare lucru despre timpurile vechi rînd oamenii din cătun trăiau fericiţi. Ei erau mult prea tineri şi nu apucaseră să audă vreodată clopotul. Aşa că meşterul s-a apucat să facă săpături şi să cerceteze pămîntul din zona respectivă. La un moment dat a atins ceva tare în pămînt. Şi ce să vezi? Era chiar limba clopotului, acoperită de umezeală şi rugină, dar din fericire absolut întreagă. Meşterul a curăţit-o şi a atîmat-o din nou în interiorul clopotului. Apoi a lustruit suprafaţa lui şi l-a ridicat iarăşi în locul unde era mai demult. Ba chiar s-a apucat să-l tragă şi să-l facă să sune,

Deîndată ce s-a auzit sunetul neobişnuit al clopotului răsunând peste localitate, toată lumea s-a oprit din treabă ca să-l asculte. Cei bătrâni şi-au amintit bucuria vremurilor trecute, cînd oamenii se adunau şi se bucurau laolaltă, aşa că la fel ca atunci au ieşit din nou din casele lor şi s-au adunat în centrul localităţii. Cei mai tineri erau şi ei curioşi, aşa că i-au urmat. Şi la fel au făcut şi copiii. La auzul sunetului de clopot, cei care îşi mai aminteau vremurile trecute au început să zîmbească, să rîdă, să se bucure, pentru că clopotul le readucea în minte ceva foarte plăcut. încetul cu încetul cei mai tineri au luat exemplu învăţînd de la ei descoperind sau redescoperind bucuria vieţii.

Meşterul avea pe buze un zîmbet şugubăţ şi înţelept în timp ce se uita la ei. El ştia că făcuse mult mai mult decît să repare un clopot stricat, iar asta era foarte important.

Sculptorul * st **razbuiul**

(povestea nr. 4l)

A.

YjP ntr-o ţară mare şi frumoasă în care toţi oamenii se îndeletniceau cu I felurite meşteşuguri artistice, trăia un sculptor vestit numit Efis. Lui li îi plăcea să lucreze mai ales în piatră, căreia parca îi dădea viaţă, scoţînd la iveală statui nemaipomenit de frumoase. Veneau oameni de Ia mari depărtări ca să admire lucrările. Efis primea totdeauna multe laude de la toată lumea. Pentru că era foarte talentat şi ambiţios, Efis visa să sculpteze o statuie care să reprezinte Pacea. O asemenea lucrare nu era uşor de făcut. Dar fanii şi admiratorii lui îl tot îndemnau şi îl încurajau. Efis s-a apucat de

treabă. I-a trebuit multă vreme pînă să o termine. Cînd în sfîrşit statuia a fost gata, Efis a dorit să o plaseze chiar în capitala ţării, într-un loc potrivit, ca să fie văzută de cît mai multă lume. Din păcate însă, pe cînd se făceau aceste pregătiri, s-a zvonit că o armată duşmană va ataca ţara. Efis era pur şi simplu îngrozit la ideea că în timpul războiului duşmanii vor distrage sau vor fura statuia. De aceea şi-a tot bătut capul cum s-o salveze cu orice preţ.

Planul lui era foarte dibaci, dar şi riscant. S-a gîndit să ia statuia şi să o taie în fragmente mici. Era sigur că astfel fragmentată statuia cea mare putea fi pusă mult mai uşor într-un loc sigur, sau putea fi transportată peste hotare chiar pe sub nasul duşmanilor.Zis şi făcut: Efis a lucrat din greu la tăierea statuii şi cînd a terminat-o s-a deghizat în ţăran prccupeţ, a ascuns eîte- va bucăţi din statuie într-o căruţă, sub nişte cartofi, iar apoi a plecat cu căruţa trecînd neobservat de gărzile duşmane. Cil această şmecherie a reuşit să-şi scoată rînd pe rînd toată statuia din zona periculoasă şi să o salveze. Dar nu a fost suficient atît. De frică să nu se strice bucăţile statuii din cauza ascunzătoarei lor. vremelnice, Efis a vorbit cu nişte oameni de încredere, care plecau cu un vapor mare în altă ţară.I-a rugat să ia printre bagajele lor fragmentele statuii pachetate în lădiţe, Efis era sigur că astfel minunata lui statuie va fi cu siguranţă salvată, pînă cînd el însuşi va putea merge în acea ţară ca să refacă statuia. Oamenii aceea, care ţineau mult Ia Efis, au păstrat cu ei fragmentele. Din păcate însă, războiul s-a prelungit. Efis a trecut prin multe întîmplări care l-au întristat peste măsură şi a pierdut nădejdea că îşi va putea reface vreodată statuia aşa cum fusese. Prietenii lui îl aşteptau. Efis le-a trimis doar o scrisoare, rugîndu-i să pună ei la loc bucăţile statuii.Prietenilor Iui le era teamă să se apuce de această treabă. Nu credeau că vor reuşi, însă au hotărît să- încerce. Efis le-a trimis nişte instrucţiuni şi respectîndu-le, pas cu pas, toate bucăţile statuii au fost puse la locul potri vit, astfel că statuia parcă era acum şi mai frumoasă. Efis a primit o fotografie de care a fost foarte încîntat. S-a bucurat aşa de mult, încît a găsit putere să plece peste mare în ţara unde se afla statuia lui.Toată lumea o admira şi lăuda artistul,dar bineînţeles, puţini se gîn- deau la munca grea prin care ea a fost refăcută din bucăţi.

*NOTĂ: Dacă spunem povestea unei ***fetiţe,*** eroina ei va fi ***sculptoriţa Drina.***

0 lume întoarsa cu josul în sus *

(povestea nr. 42)

O dată ca niciodaţă, a trăit într-o ţară din nordul îndepărtat, un băieţel împreună cu familia lui. Locuiau într-o casă frumoasă ca îi plăcea foarte mult băieţelului. Toată ziua se juca şi era foarte fericit împreuna cu prietenii lui. Nu avea motive să se supere sau să-şi facă griji de ceva, pentru că părinţii lui îl ocroteau în toate privinţele. Aproape de necrezut, însă la un moment dat, totul în jur a fost acoperit de un întuneric ciudat, care a făcut ca lumea în care trăia băieţelul să se întoarcă pe dos. De exemplu în locul tavanelor stăteau duşumelele, toate mobilele erau puse pe tavan în loc să stea pe duşumea. Păsările zburau invers, cerul era negru în timpul zilelor, maşinile circulau cu spatele înainte. Pînă şi zîmbetele oamenilor arătau ca nişte încruntări. Becurile lămpilor erau fixate în duşumea, iar- cînd ceva cădea *jos*, cădea de fapt *în sus*.

Băieţelul a devenit foarte dezorientat. Nu-i venea deloc să spună *jos* în loc de *sus* şi invers, sau *dreapta* în loc de *stingă*. Dar se temea să le spună părinţilor cum i se părea lui lumea. Se gîndea că părinţii lui n-ar fi în stare să o întoarcă din nou cum fusese, pentru că nu aveau atîta putere în muşchii lor. Băieţelul nici nu credea că părinţii lui îşi dădeau seama că lumea este întoarsă cu susul în jos, dar pentru că ei nu discutau niciodată despre asta, el nu putea fi sigur de nimic. Cîteodată, părinţii îl mai întrebau ce s-a întîmplat cu el că noaptea visa urit şi plîngea, iar ziua nu voia deloc să rămînă singur fără ei; Băieţelului îi era însă tare frică să le spună.

într-o zi, o femeie drăguţă şi înţeleaptă a venit să povestească împreună cu băieţelul despre lumea lui întoarsă cu susul în jos. Lui îi era cam frică să-i vorbească, dar a găsit totuşi în sufletul lui ceva putere ca să-i mărturisească adevărul despre tot ce se petrecuse în această lume întoarsă pe dos. Bietul băieţel, de atîta vreme se simţea înfricoşat, încît pe de o parte îi era frică, dar totodată se simţea foarte

*NOTĂ: Dacă spunem povestea *unei fetiţe,* eroina va fi neapărat *o fetiţă*.

bine să vorbească despre asta cu femeia. Discuţia lor a durat multă vreme, pentru că băiatul dorea să fie foarte sigur că i-a spus absolut tot ce avea de spus, mai ales despre ceea ce-l speriase.

Cînd au terminat de povestit, femeia l-a mîngnat pe creştet şi i-a promis că-l va ajuta. L-a lăudat că a făcut exact ceea ce trebuia povestindu-i secretele care-i înfricoşau. Apoi a spus că-l va ajuta aşa încît lumea lui să nu se mai întoarcă niciodată cu susul în jos. Mai întîi femeia a povestit cu părinţii băiatului şi i-a făcut să înţeleagă cum să-l ajute şi ei. Apoi a fixat o altă întîl- nire cu băieţelul, apoi alta şi alta, pînă ce băieţelului nu i-a mai fost frică absolut deloc. Femeia aceea drăguţă l-a ajutat să fie mai încrezător în el însuşi, astfel încît în mod sigur nimeni, niciodată, să nu-i mai poată întoarce lumea cu susul în jos. Băieţelul a fost sigur că se vindecase, în ziua cînd la şcoală, învăţătoarea a întrebat cine ştia care este deosebirea între "sus" şi "jos", iar el ştia foarte bine acest lucru.

Povestea patefonului

■ (povestea nr. 43)

Pe vremea cînd muzica mai era înregistrată pe plăci negre, speciale, din plastic, care aveau gravate pe ele mii de şănţuleţe circulare şi care puteau îi ascultate numai cu nişte aparate numite patefoane, într-un orăşel exista o întreprindere care fabrica asemenea aparate. Erau foarte frumoase. în afară, cutia lor era din lemn lustruit, aveau un mecanism rezistent, ace sensibile care treceau peste şănţuleţele plăcilor reproducînd astfel muzica înregistrată pe ele. Din această cauză patefoanele erau foarte scumpe. Se pare că erau cele mai bune aparate de acest fel. Producţia mergea foarte bine, aşa că în fiecare zi pe banda rulantă erau pachetate şi expediate zeci de patefoane, în toate părţile. Oamenii le cumpărau şi se bucurau de ele pentru că puteau asculta plăci cu muzica cea mai frumoasă.

într-o zi cu ghinion, din nebăgare de seamă, cineva a împins afară de pe banda de producţie unul din aparatele care erau gata . Pentru că nimeni nu a observat, patefonul a rămas într-un colţ, n-a mai fost verificat dacă funcţionează şi n-a mai fost expediat nicăieri deşi era de-bună calitate şi lustruit frumos. Cu timpul s-a umplut de praf. A stat acolo foarte multă vrem«. întretimp patronul s-a răzgîndit şi n-a mai continuat să producă patefoane. Fabrica a rămas părăsită, Nimeni

nu şi-a mai adus aminte vreodată de patefonul rămas într-un ungher, singur şi abandonat.

Într-o zi, nişte copii mai mari, fete şi băieţi, au descoperit clădirea unde era fabrica şi au găsit că era numai bună să-şi petreacă timpul şi să se joace pe-acolo. Bineînţeles că au zărit patefonul uitat, s-au repezit la el şi în loc să se poarte frumos cu un aparat aşa de lustruit şi bine făcut, s- au apucat să-i trintească pe jos, să-l zgîrie şi să-l lovească. De necrezut, dar băieţii şi fetele acelea aveau o singură placă de patefon, pe care au pus-o în aparat şi pe care o ascultau iar şi iar, rară încetare. Bietul aparat credea că n-o să mai ştie cînta altceva niciodată. Patefonul nu era experimentat deloc, aşa că habar n-avea ce plăci cu muzică deosebită existau şi s-ar fi putut asculta cu ajutorul lui. Nu ştia ce mult se bucură oamenii cînd au un aparat bun, cu care ascultă melodii pline de nuanţe variate.

Dar micul patefon era pus să cînte aceeaşi unică placă şi nimic altceva. .

într-o zi, clădirea unde fusese fabrica, a fost vîndută. Cînd noii proprietari au făcut curăţenie, au găsit micul patefon care era suprafolosit.L-au luat acasă şi l-au şters de mizerie. însă bietul patefon, fusese singur atîta timp, şi făcuse lucruri pe care patefoanele nu le fac de obicei: a ţiuit, a gemut şi a cîntat dat la maximum mereu acelaşi lucra. N-a ajuns să înveţe şi să cunoască valoarea unei muzici delicate, mereu alta şi alta, de calitate bună, care îi bucură pe adulţi. Placa aceea folosită atîta timp rămăsese prinsă în mecanismul lui sub capacul interior. Cînd noii lui proprietari au încercat să-l pună să cînte diferite plăci, a fost imposibil. Singura placă pe care micul patefon o ştia, era cea pe care băieţii şi fetele care abuzaseră de el l-au tot pus iar şi iar să o repete.

Pierzîndu-şi răbdarea, noii proprietari s-au cam supărat. Au spus că ori învaţă să cînte şi alte plăci, ori o să comande un patefon nou. Aveau foarte multe plăci, pentru că le plăcea foarte mult muzica bună şi simţeau nevoia să se bucure de aşa ceva. Erau tot mai nemulţumiţi de micul patefon care ştia o singură placă.

Micul patefon era şi el nemulţumit, dar din păcate, habar nu avea cum să se poarte altfel. Nu ştia decît una şi aceeaşi placă pe care o tot repeta. într-o zi, i-a vizitat un specialist care se pricepea 1a patefoane. Noii proprietari i-au spus despre problema pe care o aveau cu micul lor patefon care ştia o singură placă şi o zdăngănea la nestîrşit. Ei bănuiau că micul patefon nu dorea nici el să facă asta, însă pe de altă parte, vedeau că nu era în stare să se oprească. Specialistul era foarte priceput, el însuşi ştiind să cînte tot felul de melodii, aşa că a spus: "Lăsaţi-mă singur acum cu patefonul cel mic. Cred că am să-l pot ajuta".

Mai întîi a scos din trusa lui un ulei foarte fin, cu care l-a lustruit pe dinafară pînă l-a făcut să strălucească şi i-a spus biînd: "Tu eşti de părere că îţi este imposibil să încetezi cu muzica asta pe care o tot repeţi, însă trebuie să-ţi dai seama că acea placă nu este o parte din tine însuţi. Este cu totul separată de tine şi nu are legătură cu tine absolut deloc." Zicînd acestea, a deschis capacul interior şi a scos afară placa." Vezi ? Poate fi scoasă din mecanismul tău interior. Ai socotit că este fixată în tine, dar de fapt nu este absolut deloc," Micul patefon era de-a dreptul uimit. Specialistul a continuat: "Placa este complet separată de mecanismul tău şi poate ii îndepărtată din tine.Ţi-ar place să te scap de ea?"

Cînd a auzit acest lucru, patefonul cel mic a vrut imediat:" Da, da, chiar te rog! Am tot sperat să găsesc pe cineva să mă ajute".

Muzicianul a adăugat: "Ca să fim siguri că nu vei mai repeta niciodată această placă, o înlătur cu totul". Zicînd acestea a luat placa şi a aruncat-o în foc. Flăcările au înhăţat-o imediat, au topit-o şi au distras pentru totdeauna melodia aceea nesuferită. Bietul patefon fusese suprafolosit cînd a ajuns să-l repare specialistul. Acesta a găsit însă cîteva plăci inimoase şi variate pe care ie-a aşezat una după alta pe platoul rotitor al patefonului. Braţul cu un ac fin şi sensibil a început să alerge prin şănţuleţele care scoteau sunetele din fiecare placă. Acum muzica redată de patefon era cu adevărat. frumoasă. Micul patefon a găsit în el însuşi puterea de a se bucura de sunete mereu noi de tonalităţi şi armonii variate. Chiar dorea să încerce cît mai multe feluri de muzică. Acele lui se săturaseră să fie purtate iar şi iar peste placa cea veche . Pentru că pînă atunci nu reuşise să capete o adevărată experienţă cu feluri variate de muzică, micul patefon era foarte fericit descopermdu-şi talentul de a reproduce tot felul de plăci muzicale.

Noii lui proprietari erau bucuroşi de asemenea că micul patefon s-a însănătoşit şi s-a reparat singur. Pentru a-l răsplăti că făcuse, acest efort să se schimbe, au dat o adevărată petrecere, în timpul căreia micul patefon a putut reproduce pentru musafiri o mulţime de plăci cu muzică frumoasă de toate felurile, pe care acum. îi era aşa de uşor să o. cînte.

Copilul * lipii

(povestea nr. 44)

§e spune că odată, s-a născut un copil foarte frumos şi reuşit, despre care se credea că va avea un viitor deosebit în viaţă, pen- [it]v sra deştept. Se credea chiar că atunci cînd va fi mare va fi cei mai deştept om din acea ţară. Cu timpul însă, probabil că s-a întîmplat ceva copilului, pentru că dintr-o dată s-a lipit, Bineînţeles că era cît se poate de ciudat ca un copil să fie lipit. Unii siceau să fie pe podeaua casei unde locuia, o fi fost un fel de clei invizibil în care copilul călcase şi se lipise. Din această cauză, el nu mai putea să crească şi să se dezvolte, aşa cum trebuia.

* NOTĂ: Copilul din poveste va fi *fată* sau ***băiat,*** după cum cere situaţia.

Pentru copil era foarte neplăcut să fie lipit. Nu putea face aproape nimic. Asta îl înfuria destul de tare. Aşa de furios era, că din lipsă de ocupaţie, nu-i stătea capul decît la puşti, explozii şi uciderі - gînduri care îi treceau prin minte numai pentru că era lipit. Rudeniile, profesorii lui, prietenii toţi l-au vizitat acolo unde se afla, au încercat de mai multe ori şă stea de vorbă cu el într-un fel cît mai apropiat. însă era o treabă foarte grea sa-i vorbeşti, din cauză că una-două se enerva devenea violent, agresiv pentru că era lipit cu acel clei invizibil.

Cu timpul copilul şi-a dat oarecum seama că mînia lui violentă nu-l ducea la nimic bun, aşa că ar fi fost mai bine să se gîndească la o posibilitate de a se dezlipi. De aceea, a luat legătura cu cei mai înţelepţi oameni din acea ţară, i-a strîns pe toţi împreună şi le-a promis că-l va răsplăti peste aşteptări pe cel care îl va dezlipi.

Din mulţimea aceea de oameni înţelepţi s-a auzit un glas care i-a spus încet;

" Nu este nevoie să plăteşti pe cineva ca să te dezlipească. Ai destulă minte ca s-o faci singur, pentru că eşti cea mai inteligentă fiinţă din această ţară."

Copilul s-a gîndit, s-a tot gîndit la ceea ce a auzit despre el, aşa că în stîrşit s-a hotărît să facă rost de nişte substanţe chimice speciale cumpărate de la magazin. A picurat cu grijă peste lipici, observînd cu uimire că acesta se dizolvă văzîtid cu ochii! în stîrşit se simţea din nou liber, era dezlipit, putea să crească, să se dezvolte şi să facă în viaţă ceea ce dorea.

După ce s-a dezlipit, copilul a încetat să mai fie mînios. Toate gin durii e lui războinice, despre puşti, explozii sau omoruri au dispărut ca prin minune, pentru că acum avea foarte multe de făcut. De asemenea nu mai era deloc agresiv şi violent. A crescut, s-a dezvoltat exact aşa cum pre- văzuseră ceilalţi, devenind cel mai inteligent om din ţară. După ce s-a dezlipit, se gîndea numai cum să se poarte mai amabil, mai respectuos faţă de cei din jur şi cum să-şi folosească inteligenţa spre binele tuturor. Cînd a crescut, a devenit preşedintele ţării sale, iar oamenii îl numeau cu drag "Preşedintele cel înţelept".

•Pisoiul * Puii **care** a îugîf de acasă

(novestea nr. **45)** AtAun **LUC**â *psiholog*

A

În coliba de vară a pădurarului trăia foarte comod o familie de pisici: pisica mamă, motanul tată şi copiii lor pisoii. Coliba pădurarului se afla aproape de o pădure deasă. De cînd locuiau acolo, toţi membrii familiei pisiceşti erau mai totdeauna fericiţi, deşi, se întîmpla cîteodată, aşa ca în orice familie, să mai fie certuri şi neînţelegeri. Odată după o asemenea ceartă, fiecare membru al familiei a simţit că ceilalţi nu- 1 mai iubesc deloc. însă o mică zînă aurie, care avea grijă de ei, a făcut o vrajă astfel încît supărarea a trecut, iar ei au primit secretul fericirii, într-o zi, pisoiaşul Pufi era cam morocănos. El se gîndea: "Nu cred că există o zînă aurie şi nu cred nici că familia mea mă iubeşte cu adevărat. O să-i pun la încercare ea să văd care este realitatea. O să mă prefac.că m-am pierdut în pădure".

Se ştie că tuturor pisoilor le este frică de pericolele care i-ar putea pîndi în pădure.Dar Pufi voia cu încăpăţînare să afle dacă familia lui îl iubeşte cu adevărat. Aşa că pe înserate, pisoiul a luat un tricou de-al lui, pe care l-a pătat cu suc de roşii ca să pară sînge şi l-a sfîşiat în bucăţi. Apoi a plecat spre marginea pădurii, lăsînd după el fişiile pătate ca un fel de urmă care ducea spre pădure.

Pisoiaşul s-a pitit într-o ascunzătoare la marginea pădurii de unde urmărea ce se va petrece cînd familia va observa tricoul lui sfîşiat. A aşteptat, a tot aşteptat, pînă ce a obosit şi a. adormit. Cînd s-a trezit, nu-şi dădea seama cît dormise - poate eîteva minute, sau poate cîteva zile - dar auzea în jurul său tot felul de zgomote ciudate şi înspăimîntătoare. Pufi s-a întristat şi aşa speriat cum era, a început să plîngă încetişor şi.să se văicărească: - "Vai, vai! Oare eu pentru ce am crezut că familia mea nu mă iubeşte? De ce am zis că nu există nici o zînă mică şi aurie care a dăruit familiei mele secretul fericirii? Dacă aveam mai multă încredere şi mai multă minte, nu eram aici acum!"

Deodată, foarte aproape de el a început să clipească o luminiţă aurie care a crescut, a tot crescut şi nu era altceva decît zîna aurie. Ea a păşit lîngă Pufi zicîndu-i:

"Dacă eşti gata, o să-ţi luminez calea înapoi pînă acasă. A trecut multă vreme de cînd nu i-ai mai văzut pe ai tăi."

Pufi a urmărit lumina răspîndită de zîna aurie pe calea spre coliba pădurarului. Cînd era destul de aproape, Pufi s-a o rit deodată strigînd:"S-a întîmplat ceva ciudat! Iarba şi florile din jurul colibei.unde locuiam noi» s-a uscat! Uite! Ghiar şi zarzavaturile din grădină nu mai sunt! Ce s-o fi întîmplat?"

Mica zînă aurie a răspuns;

Familia ta a găsit tricoul tău sfîşiat şi a crezut că te-a răpit şi te-a mîncat vreo fiară sălbatică din pădure. Aşa de mult au plîns, încît sarea din lacrimile lor a omorît toate plantele din jurul colibei .Altele nici nu au mai putut creşte, pentru că familia ta a uitat secretul fericirii"...

"O, nu se poate! a strigat pisoiaşul. Eu am vrut doar să-i pun la încercare, ca să văd dacă într-adevăr mă Iubesc! N-am vrut să le fac rău şi să-i întristez aşa de tare! Acum ce pot eu să mai fac?"

" O să-ţi dau eu secretul fericirii, ca să-l înapoiezi familiei tale." a spus cu blîndeţe zîna cea mică şi aurie. "Vei vedea că n-o să mai doreşti să pui Ia încercare dragostea pe care o au faţă de tine".

îndată ce a aflat secretul, pisoiaşul a zbughit-o într-un suflet spre coliba pădurarului unde locuia familia sa. Avea la el secretul fericirii şi convingerea că nu va mai fi nevoie niciodată să pună la încercare dacă cei din familia lui îl iubesc sau nu.

Şi ce să vezi? Chiar în dimineaţa următoare, iarba, florile şi toate verdeţuriie din jurai casei creşteau pline de prospeţime şi frumuseţe. Chiar şi pădurarul trecînd odată pe la coliba lui, a observat cît de frumos străluceau toate. Familia pisicilor era din nou o familie fericită. Pisoiul a devenit tot mai deştept pe zi ce trecea. Şi-a dat pe deplin scama că dragostea nu era ceva de pus la încercare, pentru că era un sentiment adevărat.

Fc. __>te neterminata, cu **stelute** fermecate (povestea nr. 46)

A fost odată o planetă care nu era la fel cu celelalte, pentru că pe ea trăiau foarte multe femei.

Alt lucru cu totul deosebit pe acea planetă era că femeile nu năşteau copii, aşa cum nasc toate femeile, ci steluţe.

Unele femei doreau să păstreze steluţele ca să le îngrijească şi să se ocupe de ele. Steluţele creşteau uimitor de repede şi, nu se ştie cum aume, la o anumită vîrstă steluţele se transformau în fetiţe sau băieţi. Era o planetă cu totul şi cu totul deosebită pe care se petreceau asemenea minuni.

Uneori, însă, se întîmpla ca unele femei care năşteau steluţele să nu se poată ocupa de ele şi atunci, ca să nu le ţină degeaba pe lîngă

casă, se hotărau să le lanseze spre cer, unde steluţele rămmeau agăţate şi se jucau şi străluceau în fiecare seară.

Adesea, cînd ploua, din păcate le acopereau norii şi steluţele nu mai aveau putere să licărească pentru că nu le mai puteau zări pe femeile care le născuseră şi nu mai aveau chef să se joace. Aşa că aşteptau foarte triste pmă cînd norii treceau, ca să poată străluci din nou. Steluţele de pe cer creşteau şi ele, ca şi cele de pe pămînt, dar nu atît de repede. Trecea destul de mult timp pînă să poată fi văzute clar de pe pămînt. în plus, nu ajungeau niciodată să se trensforme în fete sau femei, iar cînd creşteau mari începeau să se depărteze de planeta pe care se născuseră şi colindau prin univers, fără nici o ţintă.

Pe acea plenată trăia şi o Culegătoare de stele, care avea puteri deosebite. Ea ştia cum să aducă de pe cer steluţele şi cum să le transforme în copii adevăraţi. Avea o baghetă fermecată, se ducea într-un anumit loc de pe cîmp, noaptea, căuta spre bolta cerească şi după ce îşi alegea din ochi o steluţă, rostea o vrajă secretă şi reuşea s-o facă pe steluţă să-i cadă în poală şi să se transforme imediat în fetiţă sau băieţel.

Despre această Culegătoare de stele au aflat şi nişte părinţi, care doriseră foarte mult să aibă şi ei o fetiţă, dar n-au reuşit niciodată. într-o zi, au căutat-o pe Culegătoare şi i-au spus dorinţa lor. Culegătoarea de stele a zîmbit cu blîndeţe şi înţelegere. S-au dus pe cîmp şi acolo, împreună cu Culegătoarea care a făcut vraja doar de ea ştiută, au ales de pe cer o steluţă care licărea singură şi tristă. îndată ce a rostot vraja, steluţa hop!, s-a rostogolit în poala Culegătoarei şi s-a prefăcut într-o fetiţă minunată, cu ochi mari.

Bineînţeles că părinţii care o rugaseră pe Culegătoare să le-o aducă i-au devenit părinţi. Nu se poate exprima în cuvinte bucuria pe care o simţeau

Basme terapeutice pentru copii şi părinţi văzînd fetiţa, pe care au început să o îngrijrască cu cea mai mare dragoste. Bineînţeles că i-au ales numele cel mai potrivit O ţineau în braţe, o mîngîiau, o hrăneau, o îmbrăcau, o sărutau, îi spuneau poveşti, se jucau cu ea, adică se purtau cum nu se poate mai frumos, de parcă ar fi născut-o chiar ei.

Cînd fetiţa a crescut destul de mare au dus-o la şcoală. Toate ar fi fost bune şi frumoase, dacă la şcoală fetiţa nu ar fi simţit ceva tare neplăcut, şi anume că celelalte fetiţe o cam ocoleau, nu se jucau cu ea şi şuşoteau între ele tot felul de secrete. Ziceau că fetiţa nu era la fel cu celelate care fuseseră născute şi crescute de mămici. Povesteau că fetiţa a fost adusă pe această lume de Culegătoarea de stele şi că mămica ei care o iubea atît de mult nu era mama ei adevărată. Auzind

aceste vorbe fetiţa s-a întristat pentru că nu ştia ce să mai creadă. Ea se simţea în siguranţă lîngă mama ei, care-i făcea fel de fel de bucurii şi surprize plăcute, aşa că nu o interesa despre ce vorbeau ceilalţi copii. Dar într-o zi s-a hotărît totuşi să o întrebe pe mama ei şi să afle adevărul. Zis şi făcut într-o zi cînd mămica ei tocmai făcea o prăjitură foarte gustoasă fetiţa s-a apropiat de ea şi a întrebat-o cum a venit ea pe lume. Mama a fost foarte mirată de o asemenea întrebare. A scos dintr-o cutie frumoasă un scutec mic şi foarte strălucitor, de parcă era din aur, şi a spus:

„Demult s-a întîmplat ca o femeie de pe planeta noastră să te nască, dar pentru că nu era cel mai potrivit moment din viaţa ei s-a hotărît ca, deşi erai o steluţă-bebeluş la fel ca toate celelalte, să te urce pe un norişor care să te ducă spre cer, astfel încît să rămîi acolo agăţată într-un loc cît mai potrivit şi îndepărtat, într-o zi, eu am rugat-o pe vestita Culegătoare de stele să caute pentru mine o steluţă care să devină copilul meu, pentru că doream din toată inima să string în braţe şi eu un copilaş al meu. Te-a ales pe tine pentru că erai aşa drăguţă şi mititică încît meritai să fii cea aleasă. Iată scutecul aurit în care Culegătoarea de stele te-a
adus la mine demult, acum atîţia ani. Este prima ta hăinuţă care îmi aminteşte
de vremea cînd erai bebeluş şi ai venit prima oară la mine. Apoi ai crescut te-ai făcut frumoasă şi pricepută. Eu şi tăticul tău suntem foarte mîndri de tine şi credem că nimeni în lume nu este mai fericit ca noi şi nu te iubeşte aşa de tare. Noi suntem împreună de atîta timp, am trecut prin tot felul de întîmplări şi nu neam despărţit niciodată, pentru că acum tu exişti pentru noi şi noi pentru tine."

Fetiţa a îmbrăţişat-o şi a strîns-o tare pe mama ei, simţind cum o pătrunde o căldură plăcută mîngîietoare venită din corpul ei. Căldura care o pătrundea îi dăde atîta încredere. Fetiţa şi-adat seama că ele două sunt cu adevărat mamă şi fiică, cu adevărat fericite şi i-a spus mamei: „Ştii ce eşti tu pentru mine? Eşti planeta mea. Iar povestea noastră nu se va termina niciodată".

NOTĂ: Dacă povestea este spusă unui băiat Steluţa va deveni Satelit şi se va numi: **Poveste neterminată cu sateliţi,** iar **în** text vom înlocui cuvîntul fetiţă cu băiat.

Anexa 1

Prezentăm situaţiile, temele generale mai frecvente şi basmele în care apar. Din. ele se deduce uşor fiecare mesaj terapeutic.

Â. Emotivitatea, timiditatea scad siguranţa de sine şi afectează randamentul şcolar. Conştientizarea acestei stări creşte capacitatea de autocontrol(1)

B. Un eveniment traumatizant, pierderea unei persoane iubite sau a unei situaţii plăcute, slîrneste uneori sentimente de vinovăţie, tendinta la izolare, la inactivitate (2,3,4)

C. Fixarea exagerată, prelungită a relaţiei de supraprotecţie parentală determină la copil: modificarea imaginii, de sine, nesiguranţă, emotivitate, izolare, dificultăţi în relaţiile interpersonale, tristeţe, nemulţumire, autoevaluare deficitară, frică. La părinte dorinţa de a domina şi a controla copilul creşte odată cu vîrsta lui. Părintele ramîne îngrijorat, nesigur de capacităţile copilului pe care nu le recunoaşte, nu-i încurajează independenţa, fl depreciază, îl infantilizează limitîndu-i libertatea, ffl constrînge, îi crează un disconfort şi un conflict motivaţional de apropiere-respin- gere. Apare o relaţie patologică a cărei întrerupere cît mai timpurie permite copilului o dezvoltare normală în continuare (5,6,7. 9, 12)

D. Relaţia cu părintele poate fi marcată de violenţă din partea acestuia. Severitatea, constrângerile, subiectivitatea, inflexibilitatea părintelui conduc la un comportament descurajat, reţinut, monoton la copil, care nu se poate apăra uneori decît abandonînd cu totul relaţia, sau preluînd modelul de agresivitate al părintelui .(8,10,21,22,36,37)

E. Abuzul fizic sau sexual constituie un eveniment traumatizant mai puţin frecvent, dar care merită să fie prevenit. Copilul trebuie să înveţe un model de reacţie prin care să se protejeze în eventualitatea unei asemenea situaţii (11) să iasă din ea (26), să aibă curajul să comunice cu cei din jur(29).

F. Nu totdeauna cunoaştem direct evenimentele care îl traumatizează, pe copil. Adesea trebuie să Ie atenuăm efectele în ciuda ignoranţei noastre, fortificînd eul copilului traumatizat (13,14,15,16, 17,18, 22,31, 32, 34). Basmele din această categorje sunt,utile celor mai mulţi copii.

G. Dificultăţile de acomodare, de stabilire a relaţiilor interpersonale se datorează de cele mai multe ori incapacităţii, inabilităţii de exprimare şi de comunicare cu cei din jur. Un copil dezamăgit de insuccesele sale, pierde dorinţa de a mai comunica, este hipereniotiv (33), devine trist şi tinde să se subaprecieze (19, 22, 35), este neprietenos şi agresiv (22, 23,30, 39), întîrzie în dezvoltare (44), fuge de acasă (45), devine un perfecţionist (32).

I I. Dificultăţile de adaptare sunt create uneori chiar de mediul familial, mai ales în cazul divorţului (21,38), sau a incompetentei părinţilor în rolul lor de educatori (36).I. Comportamentul sexual nepotrivit cu vîrsta poate să apară ca o consecinţă a influenţelor sociale nefaste. Gin duri şi manifestări comportamentale obsesive le pot însoţi.(28, 31,43).
K. Copilei instabil cu un autocontrol slab este o problemă pentru educator, chiar dacă adevărata problemă este de fapt *ceea ce se petrece în sufletul său:* anxietatea, sentimentul permanent de nereuşita, de a nu fi iubit de nimeni, autosubaprecierea şi imposibilitatea de a se proiecta în viitor. (19, 23, 27, 30,34, 39,42, 45).
L. în situaţii de criză, de bulversare a echilibrului adaptativ sunt potrivte basmele 41 şi 42.
M. Basme cu care se poate începe sau termina lista de poveşti istorisite într-o şedinţă sunt 25 şi 40. Ele exprimă valori umane pozitive, general acceptabile

ANEXA **BIBLIOGRAFICĂ**

1. Al-Hamadhani, Al-Hariri, ŞEZĂTORI ARABE, .Ed Univers, Bucureşti, 1981
2. BASMELE POPOARELOR ASIEI, (traducere), Ed. Tineretului, 1963
3. Davis Nancy, THERAPEUTIC STORIES TO HEAL ABUSED CHILDREN, Mariland 1988
4. HALIMASI ALTE CĂRŢI POPULARE, Ed. pentru .literatură, Bucureşti, 1963
5.1001 DE NOPŢI. BASME ARABE ISTORISITE DE EUSEBIU CAMILAR, Ed. Tineretului, 1961
6, Nossrat Paseschkian. THE MERCHANT AND THE PARROT. MIDEASTERN STORIES AS TOOLS IN PSYCHOTHERAPY, Vantage Press, N.Y. 1982
7. TREI NEADEVĂRURI CU CÎTE PATRUZECI DE MINCIUNI FIECARE. BASME TURCO-TĂTARE, Ed. Univers, Bucureşti, 1970.

Caprins

Cuvînt înainte 3
Cum trebuie înţeles basmul cu mesaj terapeutic 3
Cum se utilizează basmul cu mesaj terapeutic4 Recomandări pentru părinţii cae doresc să folosească
Basmul cu mesaj terapeutic 7
Basme 10
1. Gîndacii invizibili 12
2. Puiul de cerb şi anotimpurile 15
3. Poarta de fier 17

4. Brotăcelul şi cutremurul de pământ 19
5. Maimuţa care se credea copac 21
6. Gemenii siamezi 22
7. Prinţul si **maipa sa. regina** 24
8. Cum se hrăneşte un -cehin **27**
9. Păpuşa Lorela **28**
10. I **ăţanfa iepurelui** FHti **cu pul cel fio* m** **30**
11. îwpurica Richi **învaţă &â «punăn** „NU[1] **32**
12. Viţelul J p'strele dt rîu **33**
13.1'lăntuţa cea perseverentă **34**
14. Pm e&tea unui ***>âiat** i**^re ~ra fe..rie** urît 36
15. Brăduţul are " 38
16. Iepuraşul care avea bube 40
17. O lumină mai ciudată 42
18. Adevăratele bijuterii ale prinţesei 44
19. Extraterestrul 46
20. Balaurul din întuneric 48
21. Băiatul înconjurat ele un zid • 50
22. Ieşirea Ia lumină 52
23. Soldăţelul de jucărie 54
24. Fetiţa care na putea să se vadă în oglindă 56
25. Lacul cel mic ' 59
26. Fluturele din plasa **păianjenului** 60
27. Fetiţa care a învăţat să coloreze 62
28. Iepuraşul care li imita pe tăticul tai 64
29. Tobi şi bandajul nevăzut 65
30. Băiatul şi furtuna vijelioasă 68
31. Balaurii din sertare 70
34» **Vulcanul** şi **insula** 76
35. Băiatul care avea o scoică 78
36. Fiul de boier care a rămas fără un cămin 80
37. Cum a învăţat aricelul să mormăie ea un ursuleţ 82
38. Prinţul de care a rfs im şoricel 84
39. Ursul îmblinzît 87
40. Fapta unui meşter priceput 89
41. Sculptorii şi războiul 90
42. O lume întoarsă cu josul în sus **91**
43. Povestea patefonului **93**
44. Copilul lipit **95**
45. Pisoiul Pufi care a fugit de acasă **97**

Poveste Determinată cu steluţe fermecate 99 Anexa 1 ' 101
Anexa bibliografică 10

*NOTĂ: Dacă spuneţi povestea unui băiat, titlul ei va fi ***"Băiatul care nu putea să se vadă în oglindă",*** eroul principal fiind bineînţeles ***un băiat***

*NOTĂ: Dacă povestea este spusă unei *fetiţe,* eroina principală va fi o ***ursoaică***

* NOTĂ; Dacă povestea este spusă *unei* ***fetiţe,*** titlul ei va fi ***"Pisicuţa Puji care a fugit de*** *acasă*" iar eroina va fi o ***pisicuţă.***